

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobci: a) **Egeria, z.s.**, IČO: 228 92 133,
se sídlem Obchodní 1324, Otrokovice
b) **I. L.**,
bytem X
c) **Spolek pro ekologii Kostelec**, IČO 27042782
se sídlem Přehradní 231, Dolní Ves, 763 16 Fryšták
d) **Vizovické vrchy, z. s.**, IČO 27024661
se sídlem Lázeňská 1104, 763 12 Vizovice

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

za účasti: 1/ Ředitelství silnic a dálnic ČR, Na Pankráci 546/56, 145 05 Praha 4
2/ I. L. (ve věcech sp. zn. 9 A 134/2021, sp. zn. 9 A 10/2022
a sp. zn. 9A 11/2022)
3/ Spolek pro ekologii Kostelec (ve věcech 9 A 134/2021, sp. zn. 9 A 8/2022
a sp. zn. 9 A 11/2022)
4/ Vizovické vrchy, z.s. (ve věcech sp. zn. 9 A 134/2021, sp. zn. 9 A 8/2022
a sp. zn. 9 A 10/2022)
5/ Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu, Cejl 866/50a, 602 00 Brno

o žalobách proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 5. 11. 2021, č. j.: MD-15109/2021-510V62, sp. zn. MD/151051/2021/510,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Stručné vymezení věci**

1. Žalobci se původně podanými samostatnými žalobami, které následně soud spojil v jednu (*pozn. soudu: soud nadále bude tam, kde je to možné, označovat všechny žalobce jako žalobce v jednotném čísle*), domáhali přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra dopravy (dále jen „žalovaný“), jímž byl zamítnut jeho rozklad proti společnému rozhodnutí – stavebnímu povolení Ministerstva dopravy, odboru infrastruktury a územního plánu (dále jen „ministerstvo“) ze dne 22. 12. 2020, č. j. 269/2017-910-IPK/119, /054862/15/OST/JIZA, kterým ministerstvo jako speciální stavební úřad ve věcech dálnic ve smyslu § 15 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“ nebo „SZ“), a § 40 odst. 2 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), na základě žádosti stavebníka, Ředitelství silnic a dálnic ČR, IČO 659 93 390, zastoupeného společností VIAPONT, s.r.o., IČO 469 95 447 (dále jen „stavebník“) povolilo podle § 115 stavebního zákona stavbu „Dálnice D49, stavba 4901 Hulín – Fryšták“ v rozsahu uvedených 62 stavebních objektů (dále též „stavba“ nebo „dálnice“), a prvostupňové rozhodnutí ministerstva potvrdil.

II. Argumentace žalobce

2. V *prvním žalobním bodu* tvrdil žalobce nesprávné vypořádání námitky podjatosti.
3. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námitky žalovaným na str. 72 napadeného rozhodnutí, na str. 23 k obdobné námitce Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu (dále jen „Děti Země“), a na str. 38 až 39 k obdobným námitkám I. L. a P. D., a uvedl, že odkaz žalovaného na nové znění § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) nemá oporu v zákoně, neboť tento nový odstavec se do správního řádu dostal zákonem č. 176/2018 Sb. s účinností od 1. 11. 2018, přičemž podle přechodných ustanovení se zahájená řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona č. 500/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Jelikož předmětné správní řízení bylo zahájeno před účinností zákona č. 176/2018 Sb., tak nové znění § 14 odst. 2 správního řádu v něm nelze použít.
4. Odkaz žalovaného na právní názor Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) z rozsudku ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 302/2018-55 je nepřiléhavý, neboť žalovaným citovaná úvaha NSS se zabývala problematikou systémové podjatosti ministra dopravy, kdežto v nyní je řešena systémová podjatost úředních osob krajského úřadu. Jedná se o dvě kategorie nesouměřitelných osob. Ministr dopravy je především politik a člen vlády, stojící v čele „svého“ ministerstva, kdežto úřední osoby krajského úřadu jsou zaměstnanci územního samosprávného celku. Ministr na rozdíl od úředníků krajského úřadu není

závislou a snadno ovlivnitelnou osobou, není zaměstnancem územního samosprávného celku, z podstaty věci proto nemá předpoklady k systémové podjatosti, jak byla definovaná usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119. Proto úvahy NSS k osobě ministra nelze vztáhnout na úředníky krajského úřadu, jak to učinil žalovaný.

5. Tvzení žalovaného, že námitka je lichá, neboť namítá riziko systémové podjatosti, nikoli však systémovou podjatost, svědčí, že žalovaný nepochopil podstatu systémové podjatosti. K uznání námitky systémové podjatosti totiž stačí, jestliže účastník doloží objektivní důkazy nasvědčující podezření. Dle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119: „*Rozšířený senát podotýká, že k pochybám o nepodjatosti postačí i poměrně nízká míra podezření, ...*“.
6. Dle žalovaného je D49 stavbou státního, resp. nadstátního zájmu, a proto v této stavbě nelze spatřovat zvýšený zájem územně samosprávného celku. Žalobce namítal, že tato úvaha je nelogická, neboť žádný právní předpis ani judikát nevylučuje stavbu D49 z působnosti § 14 správního řádu, či z okruhu odůvodnění příčin systémové podjatosti.
7. Argumentace žalovaného, že Zlínský kraj není stranou předmětného řízení, je irelevantní. Úřední osoby, jejichž podjatost žalobce namítal, se totiž podílely na rozhodování o D49, a to formou přezkumu závazných stanovisek pro vydání stavebního povolení v rámci rozkladového řízení. Z výše uvedených skutečností je přitom evidentní, že stavba D49 je v zájmu Zlínského kraje, neboť jeho političtí představitelé usilují o její prosazení a útočí na účastníky stavebního řízení.
8. Žalovaný vyhodnotil aktivity Zlínského kraje jako obecné snahy o dokončení dálnice o nízké, či zanedbatelné intenzitě. Dle žalobce však takové hodnocení neodpovídá skutečnosti, neboť podpis memoranda, jeho propagace, zorganizování petice, veřejné obviňování účastníků řízení z miliardových škod a vyhrůžky, že kraj po nich tuto škodu bude vymáhat soudně, nejsou obecnými snahami o nízké, či zanedbatelné intenzitě, ale spíše dokladem značné zainteresovanosti, antipatie, či podrážděnosti politických představitelů kraje.
9. Žalovaný svým jednáním zapříčinil, že bylo vydáno žalované rozhodnutí, aniž by před tím byly vypořádány námitky systémové podjatosti procesně správným způsobem, tj. odůvodněným usnesením, jak ukládá § 14 správního řádu. Žalovaný tím zkrátil žalobce na jeho procesním právu, aby o jeho námitce bylo rozhodnuto usnesením a aby v případě nevyhovění proti tomuto usnesení mohl uplatnit opravný prostředek. Úvaha žalovaného na 72. straně žalobou napadeného rozhodnutí („*Ministerstvo dopravy, resp. ministr dopravy není tím, kdo je v pozici představeného či nadřízeného správního orgánu, který by měl o námitce podjatosti úředních osob, potažmo celého Krajského úřadu Zlínského kraje rozhodovat ve smyslu § 14 správního řádu. Navíc v tomto případě vykonával krajský úřad působnost správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska a tím spíše, když účastník tuto námitku uplatňuje v době, kdy byl přezkum závazných stanovisek již ukončen a krajský úřad vydal potvrzující stanoviska.*“) je irelevantní, neboť žalovaný je zodpovědný za vedení správního spisu a řízení a za rozhodnutí o rozkladech, má proto být schopen zvolit optimální postup, vedoucí k vyřízení podaných námitek. Žalobce v této souvislosti analogicky odkázal na rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 53/2011-67, z jehož závěrečné pasáže vyplývá, že správní organ, který vede „hlavni“ řízení, se v rámci soudního přezkumu nemůže vyhnout procesní odpovědnosti za obsah subsumovaných správních aktů, konkrétně závazných stanovisek, a tedy ani za zákonnost,

resp. vady řízení, předcházejících vydání těchto subsumovaných správních aktů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že rozhodnutí o námitce podjatosti je vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu a lze jej napadnout až spolu s meritorním rozhodnutím správního orgánu o věci samé (rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 226/2016-27). Žalobce nepochyboval o tom, že úřední osoby Krajského úřadu Zlínského kraje se na rozhodování žalovaného v rozkladovém řízení podílely, neboť Krajský úřad Zlínského kraje vydal řadu sdělení a závazných stanovisek, jež byla podkladem žalovaného rozhodnutí. Podklady, které žalovaný pořídil v rámci rozkladového řízení, vyjmenoval v oznámení ze dne 24. 8. 2021, č. j. MD-15109/2021-510/39, které doručoval veřejnou vyhláškou. Z tohoto oznámení vyplývá, že řada nových podkladů byla vydána právě Krajským úřadem Zlínského kraje. Žalobce tvrdil, že uplatnil námitku systémové podjatosti 14 dní po doručení této veřejné vyhlášky, tedy bez zbytečného odkladu. Žalovaný ani netvrdil, že by námitka byla uplatněna pozdě.

10. Z výše uvedených důvodů se žalobce domníval, že jeho námitka systémové podjatosti měla být řádným způsobem procesně i obsahově vypořádána podle § 14 správního řádu, tj. odůvodněným usnesením, což se nestalo a v důsledku toho přetrvává důvodné podezření, že na rozhodování se podílely systémově podjaté osoby. Žalovaný tak pochybil, když s námitkou nenaložil jako s námitkou systémové podjatosti.
11. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce tvrdil chybějící bariéru na mostě přes Rusavu.
12. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námitky žalovaným na str. 41 napadeného rozhodnutí. Tvzení žalovaného, že „*požadavky závazného stanoviska byly do podmínek rozhodnutí převzaty, viz zejména podmínka č. 36 výrokové části*“, považoval za irelevantní, neboť námitka se týkala nesplnění podmínky rozhodnutí o výjimce a nikoliv závazného stanoviska k prioritnímu dopravnímu záměru, které je předmětem podmínky č. 36 výrokové části. Žalovaný ani neobjasnil, jak by podmínka č. 36 mohla souviset s rozhodnutím o výjimce.
13. Prvostupňové rozhodnutí se odvolává na Analýzu plnění podmínek orgánů životního prostředí, kdežto žalované rozhodnutí na Analýzu plnění podmínek výjimek a dále na Analýzu vlivu stavby na ŽP a plnění požadavků EIA. Z uvedených skutečností není zřejmé, ve které z těchto Analýz žalovaný spatřuje plnění rozhodnutí o výjimce.
14. Žalovaný bez jakýchkoliv citací odkazoval na soubor příloh, který je součástí podání stavebníka z 12/2018 a který údajně zahrnuje Související dokumentaci, Hlukové studie, Geodetické podklady, kompletní záborový elaborát, Podklady pro vynětí ze ZPF, Analýzy vlivu stavby na ŽP a plnění požadavků EIA, atd. Jde tedy patrně o část „G“, která je ministerstvem zmíněna již v prvostupňovém rozhodnutí na str. 218, dále odkazuje na Analýzu plnění podmínek, výjimek. Tento materiál údajně řeší plnění rozhodnutí o výjimce, ukládající realizovat bariéru na mostu přes Rusavu. Žalobce k tomu uvedl, že soupis všech součástí spisu obsahuje za měsíc prosinec 2018 celkem 8 položek, evidovaných od pořadového č. 8 až po pořadové č. 15. Pouze jeden z těchto podkladů byl dodán stavebníkem (resp. jeho zástupcem). Jde o přípis stavebníka označený v soupisu všech součástí spisu jako podklad č. 13, přičemž ze soupisu všech součástí spisu o něm lze zjistit pouze informace, které v žalobě podrobně popsal. K tomu tvrdil, že povinností žalovaného je vést řádně soupis všech součástí spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu. Soupis všech součástí spisu, ani podání stavebníka z 12/2018, nepodporují tvrzení žalovaného o tom, že stavebník v prosinci 2018 do správního spisu doplnil nějakou část „G“, či Analýzu, na

kteřou se odkazuje. Podobně ani žádná veřejná vyhláška ministerstva neinformovala žalobce o existenci těchto podkladů. Žalobce proto konstatoval, že žalované rozhodnutí postrádá oporu ve správním spisu, případně byl správní spis veden takovým způsobem, že žalobci neumožnil v průběhu řízení zjistit existenci výše uvedených podkladů, seznámit se s nimi a vyjádřit se k jejich obsahu. Jestliže by výše uvedené dokumenty ve správním spisu založeny skutečně byly, tak vypořádání námítky učiněné bez citace konkrétních úvah, o které se žalované rozhodnutí (či stavební povolení) opírá, je beztak nepřezkoumatelné.

15. Ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí uvádí, že Analýza plnění podmínek orgánů životního prostředí se citované problematice dostatečným způsobem věnuje. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí zaujal stanovisko, že podle Analýzy plnění podmínek výjimek bude bariéra realizována. Jde však o významový posun, neboť věnování se, nemusí znamenat, že opatření uložené rozhodnutím o výjimce bude realizováno. Podle podmínky č. 1 stavebního povolení je stavebník povinen realizovat stavbu podle projektové dokumentace. Analýza, pokud vůbec existuje a pokud se jakkoliv vyjadřuje k předmětné bariéře, stavebníka k ničemu nezavazuje. Stavebníkovi nic nebránilo požadovanou bariéru do projektové dokumentace zpracovat, měl na to minimálně 3,5 roku, přičemž v průběhu stavebního řízení projektovou dokumentaci několikrát doplňoval a měnil. Žalovaný neuvedl, z čeho usoudil, že dojde k vybudování bariéry, která je obsažena v Analýze, necitoval žádnou její pasáž, ani z názvu Analýzy to nevyplývá a více toho o Analýze, než že je Analýzou, nelze zjistit. Žalované rozhodnutí se proto opírá o nepřezkoumatelná tvrzení.
16. Podle žalobce se tak žalovaný odvolával na irelevantní podmínku stavebního povolení č. 36, která se nevztahuje k námitce, argumentoval nejasnými podklady, které srozumitelně necitoval a neumožnil žalobci, aby se s nimi mohl seznámit a vyjádřit se k jejich obsahu, ignoroval, že Analýza je nepovinným a nezávazným podkladem, jímž se stavebník nemusí řídit, žalovaný nepřihlédl k podmínce č. 1 stavebního povolení, tedy k závaznosti projektové dokumentace, která na mostě přes Rusavu (který byl povolen jako SO 207) žádnou bariéru neobsahuje. Absence bariéry vyplývá z podélných a příčných řezů SO 207. Most tedy může být na základě žalovaného rozhodnutí realizován bez bariéry, přičemž není zřejmé, zda parametry stavby vůbec umožňují chybějící bariéru dodatečně dostavět. Podle § 11 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí (dále jen „zákon o životním prostředí“) území nesmí být zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení. Únosné zatížení území je přitom dle § 5 zákona o životním prostředí takové zatížení území lidskou činností, při kterém nedochází k poškozování životního prostředí, tj. dle § 8 odst. 1 zákona o životním prostředí nedochází ke zhoršování jeho stavu znečišťováním nebo jinou lidskou činností nad míru stanovenou zvláštními předpisy. Žalovaný nechránil veřejný zájem reprezentovaný rozhodnutím o výjimce a odsouhlasil povolení stavby mostu bez ochranné bariéry, čímž zatížil dotčený biotop nad míru stanovenou rozhodnutím o výjimce.
17. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce tvrdil chybějící migrační objekty pro křečky polní
18. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námítky žalovaným na str. 41 rozhodnutí ze stejných důvodů, které již konkretizoval ve druhém žalobním bodě s tím, že to analogicky platí také o migračních objektech. Rozdíl spatřoval v tom, že zatímco chybějící bariéra ještě teoreticky snad může být na mostě přes řeku Rusavu dodatečně vybudována, tak chybějící migrační objekty (propustky typu tubosider) pod tělesem dálnice již rozhodně nikoliv.

19. Ve čtvrtém žalobním bodu tvrdil chybějící posun kanalizačního vyústění
20. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námitky žalovaným na str. 41 rozhodnutí ze stejných důvodů, které již konkretizoval ve druhém žalobním bodu s rozdílem, že zatímco chybějící bariéra ještě teoreticky snad může být na mostě přes řeku Rusavu dodatečně vybudována, tak chybějící posun kanalizačního vyústění zřejmě nikoliv, neboť předmětné kanalizační vyústění je součástí SO 301.3 Kanalizace R 49 v km 9,0 - KU, která byla povolena bez posunu svého vyústění. Žalobce dále namítal, že z hlediska ochrany raka říčního, je povolení stavby bez odlučovače ropných látek SO 325 negativním zásahem do přirozeného vývoje tohoto druhu živočicha, tedy řešením, které vyžaduje výjimku podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Stavebník však výjimkou k takovému řešení stavby nedisponuje.
21. V pátém žalobním bodu žalobce tvrdil absenci vypořádání podmínek závazného stanoviska EIA v dokumentaci pro stavebnímu povolení (dále též jen „DSP“)
22. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námitky žalovaným na str. 43 žalovaného rozhodnutí s tím, že se prvostupňové rozhodnutí odvolává na Analýzu plnění podmínek orgánů životního prostředí, kdežto žalované rozhodnutí na Analýzu vlivu staveb na životní prostředí, splnění požadavků EIA aj. Žalobce namítal, že z uvedeného není zřejmé, v které z těchto Analýz žalovaný spatřuje plnění rozhodnutí o výjimce.
23. Dle žalovaného: „V průvodní zprávě navíc stavebník jasně deklaroval, že podmínky požadavků dotčených orgánů plní, proto je zde naopak patrný soulad s touto „analýzou“.“ Žalobce tuto úvahu považoval za nelogickou a nepřezkoumatelnou, neboť z faktu, že existuje nějaká Analýza, nutně nevyplývá, že tato Analýza dokládá plnění požadavků dotčených orgánů, byť by šlo o Analýzu, mající plnění požadavků ve svém názvu, žalovaný ani necituje žádnou pasáž Analýzy, která by jeho tvrzení dokládala. Analýza je navíc nezávazným podkladem. Podle podmínky č. 1 stavebního povolení je závazným podkladem projektová dokumentace, kde v příslušné kapitole, ani jinde není o plnění požadavků dotčených orgánů nic uvedeno. Nebyl tedy zjištěn stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností.
24. Žalovaný i ministerstvo bez jakýchkoliv citací odkazují na soubor příloh, který je součástí podání stavebníka z prosince 2018 a který zahrnuje Hlukovou studii, Geodetické podklady, Analýzu vlivu staveb na životní prostředí, splnění požadavků EIA, část „G“ a Související dokumentaci. Konstatoval, že nemožnost tyto podklady ve správním spisu najít popsal ve druhém žalobním bodu. Žalobce proto namítal, že žalované rozhodnutí postrádá oporu ve správním spisu, případně byl správní spis prvostupňového řízení veden takovým způsobem, že žalobci neumožnil v průběhu řízení zjistit existenci výše uvedených podkladů, seznámit se s nimi a vyjádřit se k jejich obsahu. Jestliže by výše uvedené dokumenty ve správním spisu založeny skutečně byly, tak vypořádání námitky učiněné bez citace konkrétních úvah, o které se žalované rozhodnutí (či stavební povolení) opírá, je beztak nepřezkoumatelné.
25. V šestém žalobním bodu žalobce tvrdil chybějící nízkohlučný asfalt
26. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námitky žalovaným na str. 43 rozhodnutí a uvedl, že je přenesení podmínky ze závazného stanoviska do výroku stavebního povolení neúčinné, jelikož podmínka se vztahuje k provedení stavby a

projektová dokumentace předpokládá realizaci jiného povrchu vozovky (asfaltový koberec mastixový SMA 11 S, lity asfalt modifikovaný MA 11 IV), než nízkohlučného asfaltu, který ukládá závazné stanovisko, přičemž stavebník je povinen stavbu realizovat podle projektové dokumentace, jak mu ukládá podmínka č. 1 stavebního povolení.

27. Namítal, že kontrola plnění předmětné podmínky odsunutá až do fáze kolaudace situaci dostatečně neřeší, neboť žalobce nemá možnost účastnit se vydání kolaudačního souhlasu. Navíc stavba může být provozována (resp. užívána) řadu let ve zkušebním provozu, tzn. bez kolaudačního souhlasu, jak se v praxi stává. Ministerstvo neověřilo účinky budoucího užívání stavby a žalované rozhodnutí tuto vadu neodstranilo. Žalovaný nechránil veřejný zájem reprezentovaný závazným stanoviskem, když nepřihlédl k tomu, že jeho podmínka č. 4 nebyla zapracovaná do projektové dokumentace stavby a je v rozporu s touto projektovou dokumentací.
28. Žalovaný se přezkoumatelně nevypořádal s tou částí námítky, kde žalobce vytýkal použití neplatných technických norem, podle kterých by se měla stavba vozovky provádět. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, a tedy v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce dále poukázal na § 16 věta první vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích (dále jen „Vyhláška“). Tvrdil, že technické normy týkající se konstrukce vozovky jsou závazné a projektová dokumentace je v rozporu se závaznými normami pro stavbu vozovek, neboť tyto vozovky navrhuje podle neplatných a nikoliv závazných technických norem. Nutno dodat, že zmíněná příloha Vyhlášky č. 1 od nabytí účinnosti Vyhlášky dne 7. 5. 1997 nedoznala žádných změn, to znamená, že projektová dokumentace již byla navržena podle nesprávných technických norem a nejde tedy o vadu vzniklou plynutím času. Projektová dokumentace a navrhovaná stavba neplní obecně technické požadavky na komunikaci, resp. obecně technické požadavky na výstavbu. Bylo povinností ministerstva, jako speciálního stavebního úřadu podle § 111 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. zákona o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), (dále jen „stavební zákon“) ověřit, zda projektová dokumentace plní obecné požadavky na výstavbu, ministerstvo však svou povinnost nesplnilo a žalovaný tuto vadu neodstranil.
29. Tvrdil, že ministerstvo i žalovaný bez jakýchkoliv citací opírají svou argumentaci o pojmy jako „Analýza“, „Související dokumentace“ část „G“. Zopakoval, že nemožnost tyto podklady ve spisu najít popsal ve druhém žalobním bodu a namítal proto, že žalované rozhodnutí postrádá oporu ve správním spisu, případně byl správní spis u ministerstva veden takovým způsobem, že žalobci neumožnil v průběhu řízení zjistit existenci výše uvedených podkladů, seznámit se s nimi a vyjádřit se k jejich obsahu. Jestliže by výše uvedené dokumenty ve správním spisu založeny skutečně byly, tak vypořádání námítky učiněné bez citace konkrétních úvah, o které se žalované rozhodnutí (či stavební povolení) opírá, je beztak nepřezkoumatelné.
30. Žalovaný nepřihlédl k faktu, že projektová dokumentace, kde není zapracován nízkohlučný asfalt, je pro stavebníka závazná, kdežto ostatní podklady („Analýza“, „Související dokumentace“, část „G“) jsou nepovinné. I kdyby tyto podklady existovaly a i kdyby skutečně obsahovaly to, co ministerstvo a žalovaný slibují, tak stavebníka stejně k ničemu nezavazují. Z žalovaného ani prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, jak ministerstvo a žalovaný dospěli k závěru, že podmínka ukládající použít nízkohlučný asfalt je samotnou Analýzou dostatečně ošetřena. Nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností a žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

31. V *sedmém žalobním bodu* tvrdil chybějící opatření pro zajištění migrace v místě křížení s vodními toky
32. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námitky žalovaným na str. 44 rozhodnutí a považoval přenesení podmínky ze závazného stanoviska do výroku stavebního povolení za nedostatečné, jelikož podmínka se vztahuje k provedení stavby a v projektové dokumentaci opatření chybí, přičemž stavebník je povinen stavbu realizovat podle projektové dokumentace, jak mu ukládá podmínka č. 1 stavebního povolení. Související dokumentace v příloze „G“, na kterou se odvolává žalovaný, není povinným podkladem stavebního řízení a stavebníka k ničemu nezavazuje.
33. Ministerstvo i žalovaný bez jakýchkoliv citací opírají svou argumentaci o pojmy jako část „G“ Související dokumentace a „Analýza plnění podmínek orgánů životního prostředí“. Opětovně poukázal na nemožnost tyto podklady ve správním spisu najít, jak již uvedl ve druhém žalobním bodu, proto namítal, že žalované rozhodnutí postrádá oporu ve správním spisu, případně byl správní spis u ministerstva veden takovým způsobem, že žalobci neumožnil v průběhu řízení zjistit existenci výše uvedených podkladů, seznámit se s nimi a vyjádřit se k jejich obsahu. Jestliže by výše uvedené dokumenty ve správním spisu založeny skutečně byly, tak vypořádání námitky učiněné bez citace konkrétních úvah, o které se žalované rozhodnutí (příp. stavební povolení) opírá, je beztak nepřezkoumatelné. Žalovaný nechránil veřejný zájem reprezentovaný závazným stanoviskem, nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a nezjistil stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností.
34. V *osmém žalobním bodu* žalobce tvrdil chybějící omezení tranzitní nákladní dopravy
35. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námitky žalovaným na str. 44 rozhodnutí a měl za to, že jeho námitka byla žalovaným dezinterpretována. Podle citované podmínky závazného stanoviska je stavebník povinen po dobu samostatného provozu stavby omezit tranzitní nákladní dopravu na této stavbě a má to učinit pomocí dopravního značení. Z propagačních letáků stavebníka je zřejmé, že samostatný provoz stavby předpokládá (očekávaný časový rozdíl mezi zprovozněním stavby 4901 a 4902.1 je cca 5 let), přičemž pro navazující stavbu 4902.1 ještě nedisponuje ani uzemním rozhodnutím. Ačkoliv je evidentní, že k omezení tranzitní nákladní dopravy bude nutné přikročit, projektová dokumentace navrhuje dopravní značení (C 193), které tranzitní nákladní dopravu nijak neomezuje. Žalovaný toto dopravní značení napadeným rozhodnutím odsouhlasil, přičemž ignoroval fakt, že žalobce nemá možnost účasti při stanovení místní úpravy provozu a stavební řízení je pro něj poslední možností, kde se může plnění závazného stanoviska domáhat. Žalovaný se ani nijak nepokusil vyvrátit důvodné podezření žalobce, že citovaná podmínka je neproveditelná. Neproveditelnost podmínky vyplývá z faktu, že podle § 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) je dálnice určena pro rychlou dálkovou a mezistátní dopravu silničními motorovými vozidly, čili je určena právě pro dopravu tranzitní. Přičemž dále z § 24a zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že omezení tranzitní dálkové dopravy je možné provést pouze na silnici II. a III. třídy, tedy nikoliv na dálnici. Žalovaný nechránil veřejný zájem reprezentovaný závazným stanoviskem, nezjistil okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, nezjistil stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností, pečlivě nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedl žalobce.

36. V *devátém žalobním bodu* žalobce namítal neproveditelnost podmínky č. 14 závazného stanoviska EIA
37. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námitky žalovaným na str. 44 rozhodnutí a uvedl, že je spolkem, jehož předmětem činnosti je ochrana životního prostředí a veřejného zdraví. Smyslem podmínky č. 14 je ochrana obyvatel před vlivy tranzitní nákladní dopravy. Neproveditelnost této podmínky k ochraně obyvatel proto zasahuje do právní sféry žalobce. Pouhé přenesení podmínky do stavebního povolení námitku neřeší, neboť námitka se týká uskutečnitelnosti podmínky a stavební řízení je posledním navazujícím řízením, kde žalobce může námitku uplatnit. Ministerstvo povolilo realizovat stavbu, kde nebude možné uskutečnit závaznou podmínku k ochraně veřejného zdraví, neboť je v rozporu se zákonem o pozemních komunikacích a žalovaný tuto vadu neodstranil. Žalovaný se k podstatě námitky nevyjádřil a tak je žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné. Kdyby námitka byla lichá, žalovaný by jistě dokázal uvést příklad dálnice, kde provoz tranzitní nákladní dopravy již omezil, či příklad ustanovení právního předpisu, umožňujícího stanovit takové omezení. Žalovaný jako správní orgán i odborná autorita jistě mohl posoudit proveditelnost uložené podmínky, nebyl však ochotný na legitimní námitku reagovat vstřícným způsobem, nerespektoval, že veřejná správa je službou veřejnosti, nechránil veřejný zájem na ochraně zdraví obyvatel, nezjistil okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, nezjistil stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností, pečlivě nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedl žalobce.
38. V *desátém žalobním bodu* žalobce tvrdil nemožnost seznámit se s kompletním územním rozhodnutím.
39. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námitky žalovaným na str. 46 rozhodnutí a rozporoval tvrzení žalovaného, že situační výkresy nejsou zákonným podkladem. Dle žalobce je tato argumentace irelevantní, neboť podle předmětného územního rozhodnutí jsou situační výkresy jeho nedílnou součástí. To znamená, že bez situačních výkresů územní rozhodnutí není kompletní, přičemž kompletní územní rozhodnutí nepochybně je povinným podkladem při povolování stavby. Předmětné územní rozhodnutí popisuje stavbu pouze na čtyřech řádcích na str. 2, přičemž umísťuje 190 stavebních objektů, které jen vyjmenovává, ale nijak nekonkretizuje, to znamená, že bez situačních výkresů je informační hodnota územního rozhodnutí velmi omezena.
40. Žalobce v 55. bodu svého rozkladu napadal i podklady vyhotovené dle § 15 odst. 2 stavebního zákona, přičemž v bodu 55.2.1 upozorňoval, že na nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o změně závazného stanoviska (resp. souhlasu dle § 15 odst. 2 stavebního zákona) se podílí i ministerstvo, neboť do spisu stavebního řízení nezaložilo kompletní územní rozhodnutí se situačními výkresy, takže i kdyby obecný stavební úřad ověření podmínky č. 1 územního rozhodnutí provedl bezvadně, nebylo by možné jeho postup přezkoumat. Žalobce byl tedy zkrácen na svém právu napadat rozhodnutí obecného stavebního úřadu. Žalovaný k těmto námitkám na str. 60 svého rozhodnutí odkázal na vypořádání obdobných námitek Děti Země v bodu 7.1. Žalované rozhodnutí pak na str. 11 až 12 v bodu 7.1 obsahuje právní názor Krajského úřadu Zlínského kraje, z něhož žalobce citoval. Žalobce k tomu namítal, že v proběhlém řízení mu nebylo umožněno porovnání situačních výkresů, které krajský úřad předpokládá, neboť situační výkresy, které jsou nedílnou součástí územního rozhodnutí, ve správním spisu absentovaly, Ministerstvo námitku jejich absence zamítlo a žalovaný jeho postup potvrdil. Žalované rozhodnutí tak

bylo vydáno bez toho, aby se žalobce mohl seznámit se zákonným podkladem, jimž je kompletní územní rozhodnutí.

41. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že překročil rámec způsobilých námitek. Podobnou námitku žalobce ke stavbě 4901 Hulín – Fryšták vyhodnotil Krajský soud v Ostravě jako důvodnou, přičemž ve svém rozsudku ze dne 28. 1. 2021, č. j. 38 A 4/2020-89 uvedl právní názor, který žalobce citoval.
42. V daném případě absence situačních výkresů způsobila, že žalobce se nemohl věcně vyjádřit k tomu, zda stavebníková projektová dokumentace je v souladu s územním rozhodnutím.
43. V *jedenáctém žalobním bodu* žalobce tvrdil nepřezkoumatelné vypořádání námitek proti podkladům obecného stavebního úřadu.
44. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladových námitek žalovaným na str. 59 až 60 rozhodnutí. K tomu poukázal na stanovisko žalovaného k obdobným námitkám Děti Země na str. 11 až 12 napadeného rozhodnutí. Podle žalobce úvahy žalovaného, ani žalovaným citované názory krajského úřadu, nereagují na námitku žalobce, že podmínku č. 1 územního rozhodnutí nelze ověřit, neboť absentují situační výkresy územního rozhodnutí. Žalované rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
45. Pokud se žalovaný odvolal na právní názor Krajského úřadu Zlínského kraje *„Pro účely vydání závazného stanoviska dle § 15 odst. 2 stavebního zákona není důležité zkoumat, jak byly původně očíslovány parcely, na nichž byla posuzovaná stavba v minulosti umístěna. Je nutno pouze zkoumat, zda projektová dokumentace stavby respektuje umístění stavby do území, které bylo dáno v době vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, k čemuž postačí porovnání situačních výkresů posuzovaných dokumentací.“*, měl žalobce za to, že citovaný právní názor krajského úřadu v podstatě uznává, že bez znalosti situačních výkresů nelze soulad projektové dokumentace s územním rozhodnutím posoudit. Citovaný názor je v rozporu s tím, jak žalovaný o věci rozhodl. Úvahy žalovaného, ani citované názory krajského úřadu nereagují na konkrétní námitky žalobce vytykající nepřezkoumatelnost ověření podmínek č. 5, 7, 16, 18, 22, 23 a 27 územního rozhodnutí. Žalované rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
46. V tomto žalobním bodu žalobce též požádal soud o přezkoumání závazných stanovisek obecného stavebního úřadu (soulasu ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-33159/2018/SU/RS a rozhodnutí o změně závazného stanoviska ze dne 14. 10. 2020, č. j. HOL-29254/2020/SU/RS, kterým bylo změněno závazné stanovisko ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-33159/2018/SU/RS) podle § 75 odst. 2 s.ř.s. a to ze stejných důvodů, které již žalobce uvedl ve svém rozkladu (bod 55) a tomto žalobním bodu. Žalobce dodal, že o namítaná závazná stanoviska se opírá stavební povolení např. na str. 215, kde ministerstvo zamítlo námitku žalobce k nemožnosti seznámit se s kompletním územním rozhodnutím, když uvedlo, že *„součástí spisu je aktuální a přezkoumatelné (odůvodněné) stanovisko obecného stavebního úřadu MěÚ Holešov č. j. HOL – 29254/2020/SÚ/RS ze dne 14. 10. 2020, ve smyslu ust. § 15 odst. 2 stavebního zákona, ze kterého vyplývá, že stavbu dle předložených podkladů povolit lze“*.
47. Ve *dvanáctém žalobním bodu* žalobce tvrdil absenci pozemků k rozprostírání skřývek a chybějící výjimky k této činnosti.

48. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námitky žalovaným na str. 45 až 46 rozhodnutí s tím, že tvrzení žalovaného, že námitka směřuje do územního rozhodnutí, je nepřezkoumatelné, neboť postrádá odůvodnění.
49. K tvrzení žalovaného, že ukládání ornice není předmětem řízení, protože souhlas vydalo Ministerstvo životního prostředí a ukládání je prováděno pod tzv. Ekodozorem, je nepravdivé, protože ukládání ornice je důsledkem realizace stavby, kterou povolilo ministerstvo a zároveň také zvětšuje stavbou dotčené území. Velikost dotčeného území a vlivy realizace stavby, včetně vlivu realizace stavby na zvláště chráněné druhy, jsou ve stavebním řízení legitimními tématy. Bez znalosti dotčeného území (tj. i pozemků kde se má ornice ukládat) nelze vliv stavby vyhodnotit.
50. Tvrzení žalovaného, že: *„není věcí speciálního stavebního úřadu, aby posuzoval požadavky stanoviska EIA podle zákona č. 244/1992 Sb., jak vyžaduje odvolatel, jestliže požadavky závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí jsou promítnuty do napadeného rozhodnutí.“* je irelevantní, neboť předmětem námitky není požadavek stanoviska EIA, ale především neplnění podmínky č. 2 souhlasu s odnětím zemědělské půdy ze ZPF (tedy závazného stanoviska) a také podmínky územního rozhodnutí č. 5, kam byla podmínka souhlasu zapracovaná. Promítnutí podmínky souhlasu do podmínky č. 35 stavebního povolení je neúčinné, neboť opomíjí, že stavebník nesplnil povinnost uvést údaje o konkrétních pozemcích, na které mají být skrývky rozprostírány, podmínka č. 35 navíc řeší až případné důsledky realizace stavby, kdy je na ochranu životního prostředí pozdě, neboť ochrana životního prostředí je založena na prevenci.
51. Tvrzení žalovaného rozhodnutí že: *„Absence údajů o konkrétních pozemcích ve zpřesnění bilance skrývky ornice Městského úřadu Holešov ze dne 13. září 2017 nevytváří nezákonnost, neboť došlo k naplnění podstaty podmínky stanoviska k ochraně ZPF, tedy k projednání a odsouhlasení zpřesněné bilance skrývky kulturních vrstev půdy.“* žalobce považoval za nesprávné, neboť podstatou předmětné podmínky souhlasu není jen projednání, ale také dodání předepsaných podkladů, neboť bez nich není co projednávat. Žalovaný, ani ministr životního prostředí nemají pravomoc tímto způsobem měnit podmínky závazného stanoviska.
52. Tvrzení, že *„Problematika ochrany zvláště chráněných druhů živočichů, ať již na ploše skrývky kulturních vrstev půdy, či na ploše, kde má dojít k rozproštění kulturních vrstev půdy, spadá do gesce příslušného orgánu ochrany přírody.“* je irelevantní. Stavebníkovi je dlouhodobě známo, že stavba zasahuje do přirozeného vývoje a biotopů řady zvláště chráněných druhů. Mají-li být vlivy stavby rozšířeny o další plochy zasažené ukládáním ornice, pak by měl stavebník doložit výjimky i k těmto novým plochám. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně, ze dne 30. 5. 2018, č. j. 31 A 59/2017-367 *„Pokud by při provádění stavebních prací mělo být zasahováno mimo území, pro které je výjimka stanovena, byl by povinen stavebník požádat o další výjimku či čelit následkům provádění stavby bez vydání příslušné výjimky. Je otázkou územního rozhodnutí, případně rozhodnutí stavebního, aby bylo povoleno realizovat stavbu pouze na tom území s výskytem chráněného živočicha, pro které byla výjimka vydána. V rámci těchto řízení je konkretizováno umístění stavby, ale i území dotčeného samotným prováděním stavby.“* Námitka žalobce, že chybí údaje o pozemcích, kde se má ornice rozprostírat, byla legitimní a mělo ji být vyhověno.
53. Ve třináctém žalobním bodu žalobce namítal, že nebyly ověřeny účinky budoucího užívání stavby.

54. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladových námitek žalovaným na str. 40 rozhodnutí, citoval stanovisko žalovaného k obdobným námitkám I. L. a J.D., jakož i úvahu žalovaného na str. 205 stavebního povolení.
55. K tomu žalobce brojil proti poukazu žalovaného na etapizaci povolovacích procesů, kterou prý aprobuje § 140 správního řádu. Podle žalobce se zmíněné ustanovení zabývá společným řízením a není zřejmé, jak souvisí s vypořádáním námítky ve věci neověření účinků budoucího užívání stavby. Ustanovení § 140 správního řádu stavební úřady nezbavuje povinnosti ověřit účinky budoucího užívání stavby podle § 111 odst. 2 stavebního zákona ani povinnosti zabezpečit podmínkami stavebního povolení návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení podle § 115 odst. 1 stavebního zákona.
56. K odkazu žalovaného na str. 205 stavebního povolení, kde uvádí že: *„Ministerstvo dopravy obecně není příslušným správním úřadem pro povolování vodních děl, a proto nelze předpokládat, že by v takovém případě vedlo řízení např. pro stavební objekty retenčních nádrží, což jsou právě stavební objekty C 317 a C 328.“*, žalobce namítal, že stavební objekty C 317 a C 238 nejsou retenční nádrže, jak se domnívá žalovaný, ale odlučovače ropných látek. Vyplývá to ze str. 2 stavebního povolení, jimž byl stavební objekt C 317 povolen, a dále z Průvodní zprávy str. 17, kde jsou oba tyto stavební objekty uvedeny celým názvem, jako „SO 317 ORL v km 6,700 vpravo“ a „SO 328 ORL v km 17,150“. Odlučovače ropných látek i retenční nádrže ministerstvo povoluje, pokud slouží výlučně k odvádění povrchových vod z jím povolované stavby, jak vyplývá z § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích: *„Kanalizace, včetně úprav k odvádění vody, lapolů a sedimentačních nádrží, je součástí dálnice, silnice nebo místní komunikace jen tehdy, slouží-li výlučně k odvádění povrchových vod z této komunikace. V ostatních případech je součástí pouze dešťová vpust' s šachtou a přípojkou do kanalizačního řádu.“* Těžko si představit, že by Ředitelství silnic a dálnic (dále jen „ŘSD“) v krajině Holešovska navrhovalo stavební objekty ORL, nebo retenční nádrže sloužící k odvádění vody z jiných staveb, než těch, které samo zamýšlí stavět.
57. Žalovaný na str. 25 svého rozhodnutí uvádí, že *„Je třeba připomenout, že Ministerstvo dopravy není příslušným správním orgánem - speciálním stavebním úřadem pro povolování vodních děl, tedy z logiky věci předmětem uvedeného stavebního řízení proto nemohly být např. stavební objekty retenčních nádrží.“* Žalobce k tomu namítal, že ministerstvo má povolovat ta vodní díla k odvádění vody, která slouží výlučně k odvádění vody z jím povolované stavby, jak vyplývá z § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Mezi taková vodní díla jistě patří ORL nebo retenční nádrže uvedené stavebníkem v projektové dokumentaci. Žalovaný se odvolává na logiku věci, jeho úvahy však opomíjí znění § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích i samotné stavební povolení.
58. Dle žalovaného *„Stavebník kromě toho doložil souhlasná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů na úseku ochrany životního prostředí, prokazující způsobilost navrhovaného řešení mimo jiné i z hlediska hygienické ochrany vodních zdrojů.“* Žalobce namítal, že obecný odkaz na souhlasná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů na úseku ochrany životního prostředí podstatu jeho námítky neřeší. Mimo to žalobce závazná stanoviska v rámci svého rozkladu rozporoval. Vypořádání námítky je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nevyjádřil k tomu, jak ověřil účinky budoucího užívání stavby, tzn., neověřil, jaké účinky bude mít užívání stavby dálnice, která je z velké části slepá, neboť nebylo umístěno její koncové napojení (C 189) na silnici II/432 v úseku Fryšták – Zlín, včetně mostu (C 226). Postrádá napojení na město Holešov od západu, po silnici II/432, neboť pro část MUK

Třebětice (C102) chybí pravomocné územní rozhodnutí. Postrádá stavební objekty potřebné pro zadržování srážkových vod (C 327) a jejich čištění od ropných látek (C 169.3, C 169.6, C 313, C 325, C 326, C 328), neboť pro jejich navrhované situování chybí územní rozhodnutí. Postrádá protihlukové stěny, nebo jejich části (C 701, C 702, C 703), neboť pro jejich navrhované situování chybí územní rozhodnutí. V proběhlém řízení nebyly ověřeny účinky budoucího užívání stavby ani její návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení. Ministerstvo i žalovaný „ověřování“ založili na předpokladu, že stavebník nakonec získá potřebné změny územního rozhodnutí a stavbu tak bude možné dokončit.

59. Žalobce s tímto přístupem nesouhlasil, neboť správní orgán má při vydání rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování a totéž platí i o rozhodnutí odvolacího správního orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126). Ministerstvo a žalovaný však svá rozhodnutí založili na víře v kladný výsledek územních řízení. Ministerstvo nezjistilo stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností, a žalovaný tuto vadu neodstranil.
60. Ve čtrnáctém žalobním bodu žalobce tvrdil nezajištění ochrany vod na Přivaděči Holešov SO 117.
61. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námitky žalovaným na str. 42 rozhodnutí a považoval úvahu žalovaného „že není správním orgánem, který by měl rozhodovat ve věci vodoprávních povolení“ za nelogickou, neboť bylo-li řešení odvodnění komunikace (mobilní norné stěny) potvrzeno souhlasem podle § 17 zákona č. 254/2001 Sb., zákona o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), (dále jen „vodní zákon“), (jak tvrdí žalovaný), pak z toho vyplývá, že věc nemůže být předmětem vodoprávního povolení. Souhlas podle § 17 vodního zákona se totiž vydává jen ke stavbám, zařízením nebo činnostem, k nimž není třeba povolení podle vodního zákona (viz § 17 odst. 1 vodního zákona). Podle § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích „*Kanalizace, včetně úprav k odvádění vody, lapolů a sedimentačních nádrží, je součástí dálnice, silnice nebo místní komunikace jen tehdy, slouží-li výlučně k odvádění povrchových vod z této komunikace. V ostatních případech je součástí pouze dešťová vpust' s šachtou a přípojkou do kanalizačního řádu.*“ Jinými slovy, odvodnění komunikace (mobilní norná stěna) je součástí úprav k odvádění vody z dálnice (resp. dálničního přivaděče), neboť slouží výlučně k odvádění povrchových vod z této komunikace. Jelikož dálnici (a její přivaděč) povoluje ministerstvo, pak povoluje (resp. již povolilo) také odvodnění komunikace s nornou stěnou, která je její součástí. Ostatně o tom, že norná stěna skutečně je součástí SO 117 a povolované stavby nepochybovalo ministerstvo, ani stavebník, neboť ministerstvo ve svém vypořádání námitky citovalo názor stavebníka na mobilní nornou stěnu. O tom, že mobilní norná stěna je součástí povolované stavby svědčí také přípis zástupce stavebníka, ze dne 23. 1. 2020, který byl ministerstvu doručen dne 27. 1. 2020 a zaevidován v soupisu všech součástí spisu pod číslem 54 (č. j. 269/2017-910-IPK/54). V tomto přípisu zástupce stavebníka uvádí, že doplňuje přílohu Technické zprávy SO 117 o výkres norné stěny, která je použita k zachycení ropných látek v příkopu SO 117.
62. Dalším důkazem je dle žalobce text Technické zprávy SO 117, kde se na str. 6 v kapitole „f) režim povrchových a podzemních vod, zásady odvodnění, ochrana pozemní komunikace“ uvádí, že: „*Odvodnění vozovky přivaděče je svedeno do patních příkopů pod náspy, kde pokračuje přes mobilní norné stěny do vodoteče Mojena (případně do přeloženého Přílepského potoka SO 338).*“ Z výše uvedeného vyplývá, že řešení mobilní norné stěny je součástí SO 117 Přivaděč Holešov a že tato mobilní norná stěna byla povolena současně s tímto

stavebním objektem. Žalovaný neodstranil žalobcem namítanou vadu stavebního povolení, spočívající v rozporu povolené stavby s podmínkou č. 6 závazného stanoviska vodoprávního úřadu ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-29573/2018/ŽP/Ve, která ukládá (zvýrazněno žalobcem): „*Příkopy, které odvádějí vody z tělesa komunikace v ochranném pásmu vodního zdroje, musí být provedeny vodotěsné. Případné úniky ropných látek nesmí být bez předčištění odváděny do vodních toků ani zasakovány do podzemních vod.*“ Žalovaný v ochranném pásmu vodního zdroje Holešov odsouhlasil stavbu SO 117 Přivaděče Holešov, postrádající předčištění (ORL). Odvodnění vozovky přivaděče je svedeno do patních příkopů pod náspy, kde pokračuje přes mobilní norné stěny do vodoteče Mojena. Mobilní norné stěny předčištění nezajišťují, neboť jde pouze o úpravu příkopu a skutečné osazení mobilních norných stěn do příkopů má být prováděno až v případě havárie, jak popisuje vzorový list mobilních norných stěn: „*Mobilní nornou stěnu pro zachycení ropných produktů osadí zaměstnanci správce komunikace v době havárie.*“ Mobilní norné stěny nefungují bez obsluhy a nepřetržitě, neřeší drobné úniky, ale jen velké havárie, a to navíc pouze pokud se na místo včas dostaví zaměstnanci správce komunikace. Jak by se ale o havárii tito zaměstnanci mohli dozvědět, odkud by se měli dostavit a v jakém časovém limitu, není známo. Přenesení podmínky č. 6 do napadeného rozhodnutí je neúčinné, neboť projektová dokumentace je vyhotovena v rozporu s citovanou podmínkou a problém s nezajištěnou ochranou vod se tímto posouvá do fáze užívání stavby.

63. V patnáctém žalobním bodu žalobce namítal vady celkového vodohospodářského řešení
64. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námitky žalovaným na str. 47 rozhodnutí s tím, že není pravdou, že ministerstvo nepovoluje stavební objekt C 317, neboť jej již povolilo napadeným stavebním povolením, viz jeho str. 2, kde se uvádí „C 317 ORL v km 6,700 vpravo“. Není pravdou, že ministerstvo nepovoluje stavební objekt C 328, neboť dle Průvodní zprávy str. 17 jde o odlučovač ropných látek „SO 328 ORL v km 17,150“ a odlučovače ropných látek ministerstvo povoluje. Z žalovaného rozhodnutí není zřejmé, proč by ministerstvo zrovna posledně jmenovaný odlučovač povolovat nemělo, když je situován u jím povolované dálnice v km 17,150, kde těžko může sloužit k jinému účelu, než je čištění vod z jím povolované stavby. Podle žalobce se žalovaný nijak přezkoumatelně nevypořádal s námitkou žalobce, že Přivaděč Holešov prochází pásmem ochrany vodního zdroje Holešov, ale není vybaven odlučovači ropných látek. Podmínka č. 6 závazného stanoviska vodoprávního úřadu Holešov ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-29573/2018/ŽP/Ve zní: „*Příkopy, které odvádějí vody z tělesa komunikace v ochranném pásmu vodního zdroje, musí být provedeny vodotěsné. Případné úniky ropných látek nesmí být bez předčištění odváděny do vodních toků ani zasakovány do podzemních vod.*“ Z uvedené podmínky vyplývá, že Přivaděč Holešov by měl být vybaven předčištěním, tedy odlučovači ropných látek, odlučovače ropných látek zde však chybí.
65. Dle žalobce žalovaný nijak přezkoumatelně nereagoval na námitku nepravdivého tvrzení projektové dokumentace, že voda ze svahů silničního tělesa je odváděna do odlučovačů ropných látek.
66. Dle žalobce žalovaný rovněž nijak přezkoumatelně nereagoval na námitku nepravdivého tvrzení projektové dokumentace, že součástí stavby je výstavba sedimentačních nádrží a biologických rybníků.
67. Žalovaný také nijak přezkoumatelně nereagoval na námitku, že nemají-li stavební objekty odlučovačů ropných látek C 313, 325, 326 a 328 pravomocné územní rozhodnutí pro svou

navrhovanou polohu, tak s nimi počítat nelze. Žalobce dodává, že rozhodnutím o výjimce ze dne 28. 4. 2017, č. j. 313/570/17, í0523/ENV/17 byla stavebníkovi uložena podmínka, která zní následovně: „V okolí křížení plánované komunikace s Fryštáckým potokem jsou naplánované 4 vyústění dálniční kanalizace přes odlučovače ropných látek (ORL). Je nezbytné, aby vyústění silniční kanalizace, které vede z ORL přímo do Fryštáckého potoka, bylo s ohledem na výskyt raka říčního, svedeno co nejnižší po toku.“

68. Ministerstvo se přes námitky žalobce spokojilo se zmatečnou, fakticky vadnou projektovou dokumentací a v rozporu se závazným stanoviskem vodoprávního úřadu povolilo stavbu, která bude znečišťovat vodní prostředí v pásmu ochrany vodního zdroje pitné vody. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobce částečně založeno na mylných úvahách a částečně nepřezkoumatelné.
69. V šestnáctém žalobním bodu žalobce tvrdil nepřezkoumatelnost vypořádání námitek proti závaznému stanovisku MěÚ Holešov ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-29573/2018/ŽP/Ve.
70. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním jeho rozkladové námítky žalovaným na str. 62 až 63 rozhodnutí, přičemž ji žalovaný neshledal důvodnou na základě potvrzujícího stanoviska Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 29. 6. 2021 č. j. KUZL 43694/2021. Žalovaný dále ve svém vypořádání citoval úvahy Krajského úřadu Zlínského kraje obsažené v jeho stanovisku. Bohužel zde provedené vypořádání nereaguje na obsah námítky vznesené žalobcem. Žalobci proto nezbývalo než konstatovat, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
71. Žalobce žádal soud o přezkoumání závazného stanoviska MěÚ Holešov ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-29573/2018/ŽP/Ve postupem podle § 75 odst. 2 s.r.s. a to s ohledem na jeho vady, namítané v rozkladu žalobce, tedy že vodoprávní úřad dostatečně nezjistil stav věci, konkrétně v jakém stavu jsou dotčené vodní útvary, jak dálnice ovlivní jejich vodní bilanci, kolik a jakého znečištění bude dálnice emitovat svým provozem a jak se tento očekávaný přírůstek znečištění projeví na stavu dotčených vodních útvarů a s ohledem na jeho nepřezkoumatelnost. Žalobce doplnil, že o namítané závazné stanovisko se opírá stavební povolení např. na str. 205, kde ministerstvo zamítlo námitku žalobce k Celkovému vodohospodářskému řešení stavby tvrzením, že stavebník doložil souhlasná vyjádření dotčených orgánů na úseku ochrany životního prostředí, prokazující způsobilost navrhovaného řešení mimo jiné i z hlediska hygienické ochrany vodních zdrojů. Podobně i žalovaný na str. 47 svého rozhodnutí zamítl námitku žalobce k Celkovému vodohospodářskému řešení tvrzením „je zjevné, že řešení odvodnění komunikace je potvrzeno souhlasnými stanovisky vodoprávních úřadu podle § 17 vodního zákona.“
72. V sedmáctém žalobním bodu žalobce namítal, že ministerstvo a žalovaný odsouhlasili stavbu dálnice bez retenčních nádrží, které jsou nutné pro zadržování srážkových vod.
73. Tvrdil, že tyto retenční nádrže nebyly umístěny a nejsou ani předmětem řízení, ač by jím být měly. Stavbu bez nich nelze povolit. Upozornil, že totéž namítal v rozkladu a odmítl způsob, jakým se s touto námitkou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal. Jednak se žalovaný odvolával na souhlas obecního stavebního úřadu, ten však nemůže nahradit povinnost ministerstva, jakožto speciálního stavebního úřadu, ověřit účinky budoucího užívání stavby podle § 111 odst. 2 stavebního zákona. Za druhé nesouhlasil se závěrem žalovaného, že: „Objekty retenčních nádrží jsou součástí stavby dálnice, ale nejsou součástí napadeného rozhodnutí (tj. prvostupňového rozhodnutí). Tudíž je zjevné, že ani zde nemohlo dojít k zasažení do práv odvolatele (tj. žalobce), jestliže bude o těchto objektech dále

rozhodováno v dalších řízeních, v nichž bude moci odvolatel případně uplatňovat svá práva.“ Odmítl, že nemohlo dojít k zasažení do jeho práv, neboť ministerstvo povolilo stavbu dálnice bez retenčních nádrží, které předpokládá projektová dokumentace a které nebyly umístěny. Ministerstvu ani žalovanému nepřísluší předjímat budoucí územní rozhodnutí.

74. V osmnáctém žalobním bodu nesouhlasil s vypořádáním rozkladové námitky, že ač projektová dokumentace měla být zpracována podle vyhlášky č. 146/2008 Sb., o rozsahu a obsahu projektové dokumentace dopravních staveb (dále jen „vyhláška č. 146/2008 Sb.“) v Průvodní zprávě není dostatečně zpracována kapitola č. 8 „Souhrnný technický popis stavby“, kde má být provedeno členění textu na podkapitoly 8.1 a 8.2, které chybí. V podkapitole 8.2 má být uveden technický popis jednotlivých objektů a jejich součástí, ten však chybí.
75. Podle žalobce není zřejmé, proč žalovaný argumentoval při vypořádání námitky doplněním hydrotechnického výpočtu, který s vytýkaným nedostatkem vůbec nesouvisí. Přestože žalovaný uvedl, že příslušné podklady byly v duchu námitky žalobce doplněny, část 8.2 Průvodní zprávy doplněna nebyla. Žalobou napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Dále odmítl závěr žalovaného, že absentující popis stavebních objektů je obsahem první přílohy stavebních objektů, jednotlivé technické zprávy k jednotlivým objektům, pročez nemusí být součástí Průvodní zprávy. Tato úvaha postrádá oporu v právních předpisech. Z průvodní zprávy by mělo být zřejmé, na které stavební objekty a v jakém rozsahu se vztahuje, protože k jednomu záměru může být více stavebních řízení, projektových dokumentací a průvodních zpráv. Stavební řízení bylo vedeno na základě nekompletní projektové dokumentace, správní orgány stranily stavebníkovi, když nepožadovaly předložení úplné a přehledné projektové dokumentace. Dodal, že byl zkrácen na svém právu seznámit se s řádnou projektovou dokumentací a podat námitky k jejímu obsahu. Dále uvedl, že jednotlivé technické zprávy ke stavebním objektům nemohou nahradit chybějící kapitolu 8.2 Průvodní zprávy, neboť tato má obsahovat předepsané informace, které se v technických zprávách neuvádějí. K tomu uvedl příklady těchto informací a dodal, že je zjevné, že projektová dokumentace není úplná, což zasáhlo do právní sféry žalobce, neboť chybí mj. též téma ochrany proti vniku volně žijících živočichů na komunikace a umožnění jejich migrace přes ni, které je pro něj z hlediska jeho orientace na ochranu přírody a živočichů důležité.
76. *Devatenáctým žalobním bodem* brojil proti absenci kapitoly „splnění požadavků dotčených orgánů“ v kapitole č. 15 „Další požadavky“ pod písmenem d) Průvodní zprávy.
77. Dle žalobce je na daném místě pouze uvedeno, že v rámci stavby jsou splněny všechny podmínky dotčených orgánů, není však zřejmé, jaké podmínky byly stavebníkovi uloženy a jak je konkrétně stavebník plní. Tuto námitku vznesl již v rozkladu a nesouhlasil s jejím vypořádáním v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný tvrdil, že Průvodní zpráva i ostatní části projektové dokumentace byla ke dni vydání rozhodnutí řádná a účastníci se s ní mohli seznámit v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Toto tvrzení je však neurčité, neboť není zřejmé, kdy došlo k opravě projektové dokumentace a proč žalovaný odkazoval na § 36 odst. 3 správního řádu, když změny v projektové dokumentaci mělo ministerstvo účastníkům řádně oznámit a stanovit jim lhůtu minimálně 10 dní k podání námitek dle § 112 odst. 2 stavebního zákona. Nadto je tvrzení nepravdivé, neboť z hlediska této námitky k žádné změně Průvodní zprávy nedošlo. Dále namítal, že tvrzení žalovaného, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje podmínky pro stavebníka závazné, je irrelevantní, neboť ne všechny požadavky dotčených orgánů se plní jejich opsáním do výroku rozhodnutí. Ve

stavebním řízení je třeba ověřit, zda požadavky, které měl stavebník splnit, v projektové dokumentaci skutečně plní, resp. zda s nimi není projektová dokumentace v rozporu. Jde přitom především o požadavky týkající se technického řešení stavby, způsobu jejího provádění či užívání. Upozornil na povinnosti projektanta dané § 159 odst. 3 stavebního zákona, stavebníka dle § 152 odst. 1 stavebního zákona a navazující povinnost ministerstva zkontrolovat mj. zda je projektová dokumentace úplná a přehledná. Dodal, že daná část projektové dokumentace je pro něj z hlediska jeho právního zájmu zásadní, neboť se v ní má objasňovat ochrana veřejných zájmů.

78. *Dvacátým žalobním bodem* namítal, že v Průvodní zprávě chybí hydrometeorologické a hydrologické údaje, plavební podmínky, inundace, kvalita vody v recipientech, které měla Průvodní zpráva obsahovat ve 3. oddílu pod písmenem g). Nesouhlasil se způsobem, kterým žalovaný vypořádal rozkladovou námitku stejného obsahu v žalobou napadeném rozhodnutí (na str. 50 žalobou napadeného rozhodnutí). Toto vypořádání považoval za nepřezkoumatelné, a tedy rozporné s § 68 odst. 3 správního řádu.
79. Z vypořádání totiž není zřejmé, proč podle žalovaného „nepřipadají další kategorie (předepsaných informací) v úvahu“. Hydrologické informace a údaje o kvalitě vody v recipientech jsou nezbytné např. k posouzení toho, nakolik bude dálnice a její provoz ovlivňovat stávající kvalitu vod v těchto recipientech – vodních tocích. Obecný odkaz na schválení hydrologického a hydrometeorologického řešení příslušnými orgány je nepřezkoumatelný. Uzavřel, že ministerstvo nesplnilo povinnost dle § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, v důsledku čehož se nemohl vyjádřit ke kompletní projektové dokumentaci.
80. *Ve dvacátém prvním žalobním bodu* namítal, že Průvodní zpráva neobsahuje řádně zpracovaný oddíl č. 4 „Členění stavby (jednotlivých částí stavby)“ písm. c), neboť v něm nejsou uvedeny názvy konkrétních stavebních objektů a provozních souborů. Nesouhlasil s vypořádáním této námítky v prvostupňovém a žalobou napadeném rozhodnutí.
81. Uvedl, že tvrzení žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, že členění stavby je obsaženo v projektové dokumentaci (v koordinační situaci stavby i v textu) je neurčité a irelevantní. Členění stavby má být obsaženo tam, kde jej příloha vyhlášky č. 146/2008 Sb. předepisuje, nachází-li se jinde, jde o informaci fakultativní a nespolehlivou. Odkaz žalovaného na text projektové dokumentace je neurčitý, odkaz na koordinační situaci pak nelogický, neboť v koordinační situaci má být vyznačeno grafické znázornění stavby, nikoli členění stavby na stavební objekty a provozní soubory. Grafické a textové části dokumentace by měly být v souladu, to ale neznamená, že jedno z toho je zbytečné, jak naznačoval žalovaný. Dále odmítl, že by touto rozkladovou námitkou přesáhl svou námitkovou sféru. Předpokladem k ochraně práv a zájmů účastníků je úplná a přehledná projektová dokumentace. Povinností ministerstva bylo ověřit kompletnost projektové dokumentace a případně požadovat její doplnění. Ministerstvo však po stavebníkovi nepožadovalo splnění povinnosti předložit úplnou a přehlednou projektovou dokumentaci a žalovaný tuto vadu neodstranil.
82. *Ve dvacátém druhém žalobním bodu* nesouhlasil s vypořádáním svých námitek ohledně použití neplatných technických norem v Technických zprávách stavebních objektů správními orgány.
83. Předně žalobce odmítl úvahu žalovaného, že: „požadavek neustálé (formální) změny v podkladech v závislosti na změně technické normy je neudržitelný“ jako nelogickou, neboť

závazné technické normy stanovuje příloha č. 1 Vyhlášky, která se od nabytí účinnosti dne 7. 5. 1997 nijak nezměnila. Projektová dokumentace tedy byla již navržena podle nesprávných technických norem a nejde o vadu vzniklou plynutím času. Také tvrzení žalovaného, že: „je zjevné, která norma nabrazuje původní“ je nelogické, neboť stavebník je dle podmínky č. 1 stavebního povolení povinen stavbu realizovat podle projektové dokumentace a návrh stavby se odvíjí od použité technické normy. Nepřipadá tedy v úvahu, že by stavba byla realizována jinak. Dále odkázal na § 16 a § 21 Vyhlášky a uvedl, že z nich vyplývá, že technické normy týkající se konstrukce vozovky jsou závazné. Projektová dokumentace je tak v rozporu se závaznými normami pro stavbu vozovek, neboť je navrhuje podle neplatných a nikoli závazných technických norem. Projektová dokumentace a navrhovaná stavba tak neplní obecné technické požadavky na komunikaci, resp. na výstavbu. Dodal, že projektování dálnic podle neplatných technických norem může zasahovat do zájmů na ochraně životního prostředí a veřejného zdraví např. tím, že stavba nebude bezpečná, kvalitní a šetrná k životnímu prostředí. Tím může nepochybně zasahovat do jeho sféry.

84. *Ve dvacátém třetím žalobním bodu* namítal nedostatky výkresu koordinační situace a vypořádání námitek s totožným obsahem správními orgány.
85. *Za prvé* namítal nedostatečné rozlišení výkresu. Odmítl, že by přesáhl svou námitkovou sféru, jak tvrdil žalovaný. Uvedl, že jakožto účastník stavebního řízení měl právo vznášet námítky k projektové dokumentaci, jestliže ta neodpovídá předpisům, nepřesáhl námitkovou sféru. Dále odmítl tvrzení žalovaného, že situace a její detaily jsou z dokumentace patrné. Dodal, že v rozkladu namítal konkrétní údaje, které ve výkresu koordinační situace chybí či nejsou srozumitelné, a to údaje z katastru nemovitostí, legenda a ochranná pásma, obvod staveniště, vyznačení přístupů na stavbu a připravovaných staveb jiných stavebníků a některé stavební objekty a informace o nich. Žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, nebyl tak zjištěn stav věci, o němž nebylo důvodných pochybností.
86. *Za druhé* namítal, že výkres není zpracován na podkladu katastrální mapy s vyznačením hranic pozemků a jejich parcelních čísel, včetně sousedních pozemků. I zde odmítl, že by přesáhl svou námitkovou sféru. Uvedl, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odkazuje na záborový elaborát, přílohu „G“ a Související dokumentaci. Tyto pojmy jednak příloha č. 8 vyhlášky č. 146/2008 Sb. nezná, jednak je nelze najít ve správním spisu. Dále úvaha žalovaného o členění příloh je nepřezkoumatelná, neboť z ní není zřejmé, jakých příloh se týká. Vypořádání této dílčí námítky žalovaným je tak nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a absenci opory ve spisovém materiálu.
87. *Za třetí* namítal absenci legendy a ochranných pásem. Znovu odmítl, že by přesáhl svou námitkovou sféru a upozornil, že možný zásah do svých práv popsal v 38. bodu rozkladu. Zopakoval také, že úvaha žalovaného o členění příloh je nepřezkoumatelná. Z úvah žalovaného není ani zřejmé, která část projektové dokumentace dle něj ochranná pásma zobrazuje. K absenci legendy se žalovaný vůbec nevyjádřil, lze však předpokládat, že se ztotožňuje s názorem ministerstva, že legendy výkresů jsou v části C. Zdůraznil, že není spolehlivě zřejmé, že jsou legendy z části C relevantní i pro výkres koordinační situace.
88. *Za čtvrté* namítal, že není zakreslen obvod staveniště. Zopakoval, že nepřesáhl námitkovou sféru. Dodal, že tvrzení žalovaného, že obvod staveniště je vyznačen na situaci v části „E“ je

nepravdivé, neboť legenda této situace obvod stanoviště neuvádí. I kdyby zde byl obvod vyznačen, byl by výkres koordinační situace neúplný.

89. Za páté upozornil na to, že namítal, že ve výkresu nejsou vyznačeny některé konkrétní stavby a u protihlukových zdí není patrná jejich délka ani výška. Ani zde nepřesáhl svou námitkovou sféru. Upozornil, že podle přílohy č. 8 vyhlášky č. 146/2008 Sb. má situace vyznačit jednoznačné řešení stavby a má obsahovat polohopisné i základní výškové řešení stavby. Není žádný důvod, proč akceptovat neúplný výkres koordinační situace, postrádající některé stavební objekty a neobsahující informace o délce a výšce protihlukových stěn. Dále upozornil, že stavební objekty C 157 a C 211 byly umístěny územním rozhodnutím ze dne 15. 11. 2004, č. j. SŘ/9909/2004/Sa, a vyslovil pochyby o tom, že by toto rozhodnutí bylo možné měnit rozhodnutím zastupitelstva obce Zahnašovice nebo komplexními pozemkovými úpravami, jak naznačoval žalovaný. Úvaha žalovaného o změně územního rozhodnutí postrádá oporu ve správním spise.
90. *Ve dvacátém čtvrtém žalobním bodu* uvedl, že ve svém rozkladu namítal, že mu ministerstvo neumožnilo podat námítky k upravené projektové dokumentaci, která byla do správního spisu založena až po podání jeho námitek.
91. Ministerstvo účastníkům oznámilo poslední desetidenní lhůtu pro podání námitek veřejnou vyhláškou ze dne 24. 2. 2020, č. j. 269/2017-910-IPK/57, následující veřejnou vyhláškou ze dne 21. 10. 2020, č. j. 269/2017-910-IPK/63 ministerstvo dle § 36 odst. 3 správního řádu oznámilo, že stavebník ke dni 21. 10. 2020 doplnil požadované doklady a že se před vydáním rozhodnutí lze vyjádřit do 5 dnů. Vzhledem k tomu, že minimální zákonná lhůta pro podání námitek proti projektové dokumentaci činí deset dnů, nebylo ze strany ministerstva indikováno, že byl správní spis po veřejné vyhlášce ze dne 24. 2. 2020 doplňován o další projektovou dokumentaci, proti níž by bylo možné vznášet námítky dle § 112 odst. 2 stavebního zákona. Ministerstvo tedy zkrátilo žalobcovo právo na vyrozumění o úpravách projektové dokumentace a na vznášení námitek proti ní. Nesouhlasil s žalovaným, který tuto rozkladovou námitku shledal neopodstatněnou s tím, že žalobce mohl před vydáním prvostupňového rozhodnutí do správního spisu nahlížet, přitom doplnění spisového materiálu bylo avizováno cca dva měsíce předem. K tomu uvedl, že skutečnost, že mohl své právo nahlížet do správního spisu využít, nezabavuje ministerstvo povinnosti dodržovat stavební zákon, a to zvláště v době epidemie a nouzového stavu. Dále namítal, že ministerstvo mělo po doplnění poslední projektové dokumentace ze dne 16. 10. 2020 informovat účastníky, že projektová dokumentace byla upravena, a stanovit jim dle § 112 odst. 2 stavebního zákona alespoň desetidenní lhůtu pro podání námitek. To však neučinilo. Takový postup je v rozporu se závěry NSS, vyslovenými v rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 36/2010-127, které citoval.
92. Žalobci Vizovické Vrchy, Spolek pro ekologii Kostelec a I. L. upozornili, že v rozkladu namítali také, že v průběhu řízení projeví snahu doplněné podklady identifikovat a získat, ministerstvo s nimi však nespolupracovalo. Dne 9. 11. 2020 totiž písemně požádali o poskytnutí podkladů ze správního spisu a o prodloužení lhůty k vyjádření. Tuto žádost odůvodnili nekonkrétností veřejné vyhlášky, z níž není zřejmé, jaké podklady a proč byly do správního spisu doplněny, a dále svou žádost odůvodnili nouzovým stavem na území ČR (vyhlášeným kvůli koronaviru SARS CoV-2) a obavou o své zdraví. Informace žádali doručit v elektronické podobě, eventuálně na datovém nosiči. Ministerstvo na tuto žádost nijak nereagovalo a prvostupňového rozhodnutí nelze zjistit, proč jí nevyhovělo. Uvedení žalobci proto namítali, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že ministerstvo

řádně nerozhodlo o žádosti o prodloužení lhůty a neposkytlo jim informace o řízení. Ministerstvo nepostupovalo v souladu s § 36 odst. 2 správního řádu, kde je zakotvena povinnost správního orgánu poskytovat informace účastníkům jestliže o ně požádají, a v souladu s § 39 odst. 2 správního řádu, který ukládá, že o lhůtách k provedení úkonu se rozhoduje usnesením. Nesouhlasili s vypořádáním této rozkladové námitky žalovaným. Odmítli, že by v rozkladu uvedli jen obecný argument, že šlo o nouzový stav, resp. pandemii onemocnění Covid-19, jak tvrdil žalovaný, neboť uvedli jako důvod žádosti ohrožení zdraví a je též obecně známo, proč byl nouzový stav vyhlášen. Zopakovali, že ministerstvo nesplnilo své povinnosti vyplývající ze shora uvedených ustanovení správního řádu, čímž zkrátilo jejich právo na informace o řízení a na přiměřené prodloužení lhůty k provedení úkonu, resp. procesně správné vyřízení jeho žádosti o přiměřené prodloužení lhůty odůvodněným usnesením. Žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť tyto vady prvostupňového řízení neodstranilo.

93. *Dvacátý pátý žalobní bod* se týkal vad oplocení stavby.
94. Žalobce odmítl vypořádání rozkladové námitky téhož obsahu v žalobou napadeném rozhodnutí. Zopakoval, že měl být po poslední úpravě projektové dokumentace ministerstvem informován a měla mu být poskytnuta lhůta dle § 112 odst. 2 stavebního zákona. Odkaz žalovaného na vypořádání námitky k bodu 5 rozkladu označil za nepřezkoumatelný a nesrozumitelný, jelikož tento bod se zabýval chybějící bariérou na mostě přes řeku Rusavu a není tak zřejmé, jak by měl souviset s vadami oplocení. Dále upozornil na to, že dle žalovaného oplocení povede cca 0,5 m dovnitř od hranice trvalého zaboru. Takto vedené oplocení však maří rozhodnutí o výjimce ze dne 24. 5. 2016, č. j. KUZL 63861/2015, které v podmínkách č. 9 a 10 stavebníkovi ukládá zajistit průchodnost dálnice pro křečka polního. Jestliže se dálnice oplotí, jak předpokládá žalovaný, bude zamezeno migraci pod existujícími i zamýšlenými propustky. Dodal, že lze na projednávaný případ, ač se jedná o stavební řízení, aplikovat právní názor Krajského soudu v Brně vyslovený v rozsudku ze dne 14. 7. 2020, č. j. 31 A 72/2019-203, že úkolem stavebního úřadu při rozhodování o umístění stavby je kontrolovat, zda je povolená výjimka postačující pro realizaci a provoz záměru. Závěrem uvedl, že žalovaný nereagoval na některé žalobní námitky z bodu 8.6 rozkladu, kterými se měl zabývat i z úřední povinnosti dle § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
95. *Ve dvacátém šestém žalobním bodu* vyslovil nesouhlas s vypořádáním své námitky, že ač propustky mají být podle přílohy č. 8 vyhlášky č. 146/2008 Sb. samostatnými stavebními objekty, v projednávaném případě vedeny jako samostatné stavební objekty nejsou, protože nejsou ani náležitě zpracovány.
96. Žalobce nesouhlasil s žalovaným, že by nebylo zřejmé, v čem je zasažen veřejný zájem. K tomu odkázal na svou námitku č. 14 ze dne 20. 3. 2020, kde uvedl, že propustky jsou důležité, neboť chrání okolí stavby před zaplavením a umožňují též migraci živočichů. Dodal, že absence propustků by znamenala nemožnost bezpečné migrace živočichů a jejich vyšší mortalitu pod koly aut. Znovu odkázal na rozhodnutí o výjimce ze dne 24. 5. 2016, č. j. KUZL 63861/2015, které stavebníkovi uložilo povinnost realizovat speciální propustky pro ochranu křečka polního. Ochrana volně žijících živočichů, včetně křečka polního, je nepochybně legitimním cílem. Zopakoval, že propustky mají být samostatnými stavebními objekty, projektová dokumentace však žádné takové stavební objekty nenavrhuje. Absence propustků či ledabylost jejich zpracování v projektové dokumentaci zasahuje do zájmu na ochraně živočichů.

97. *Dvacátým sedmým žalobním bodem* namítal, že se správní orgány řádně nevypořádaly s jeho námitkou, že projektová dokumentace neplní podmínku č. 9 rozhodnutí o výjimce ze dne 24. 5. 2016, č. j. KUZL 63861/2015, dle níž mají být v podmostí a v propustcích zajištěny suché migrační cesty s hlinitým povrchem.
98. Za prvé uvedl, že žalovaný i ministerstvo při vypořádání námítky odkazovali na soubor příloh, který však ve správním spisu nelze najít. Žalobou napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, neboť postrádá oporu ve správním spisu, příp. je spis veden tak, že se v něm nelze orientovat. I pokud by odkazované přílohy ve správním spisu byly, bylo by žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť necituje v nich uvedené konkrétní úvahy, o které se opírá. Žalobou napadené rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné také pro tvrzení žalovaného, že podmínka zajištění suchých migračních cest s hlinitým povrchem je zohledněna v souladu s příslušnou právní úpravou. Je rovněž nesrozumitelné, neboť z tohoto tvrzení není zřejmé, co je za zohlednění v souladu s příslušnou právní úpravou považováno. Dále odmítl tvrzení ministerstva, aprobované žalovaným, že mu nepřisluší ověřovat plnění podmínek rozhodnutí jiných správních orgánů. K tomu odkázal na výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2020, č. j. 31 A 72/2019-203 a dodal, že dle § 11 zákona o životním prostředí nesmí být území zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení. Únosné zatížení území je pak dle tohoto zákona takové zatížení území lidskou činností, při němž nedochází k poškozování životního prostředí, tj. nedochází ke zhoršování jeho stavu znečišťováním nebo jinou lidskou činností nad míru stanovenou zvláštními předpisy. Žalovaný nechránil veřejný zájem reprezentovaný rozhodnutím o výjimce, když odsouhlasil realizaci dálnice bez předepsaných migračních cest.
99. *Dvacátým osmým žalobním bodem* namítal, že není plněna podmínka závazného stanoviska Městského úřadu Kroměříž ze dne 4. 12. 2014, č. j. MeUKM/074754/2014/0464/13, vydaného dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody, k zásahu do krajinného rázu.
100. K ochraně stanoviskem dotčených pozemků v něm byla uložena podmínka provést souvislou výsadbu liniové zeleně po obou stranách dopravní komunikace o šířce min. 15 m. Ministerstvem schválené vegetační úpravy však tuto podmínku neplní. Sice byla podmínka převzata do výrokové části prvostupňového rozhodnutí, tím však není zcela ošetřena. Měla totiž být uskutečněna ve fázi realizace stavby, a tedy zapracována do projektové dokumentace. Stavba tak neplní požadavky závazného stanoviska orgánu ochrany přírody. Ministerstvo chybovalo v prvé řadě tím, že akceptovalo nekompletní projektovou dokumentaci, jak je uvedeno v devatenáctém žalobním bodě. Podle podmínky č. 1 prvostupňového rozhodnutí má být stavba provedena dle projektové dokumentace. Tím je dáno, že stavebník podmínku závazného stanoviska, kterou do projektové dokumentace nezpracoval, realizovat nemusí. Upozornil, že správní orgán má při rozhodování vycházet ze skutkového a právního stavu daného v době rozhodování. Ministerstvo a žalovaný však svá rozhodnutí založili na víře v budoucí snahu stavebníka, který nebyl ochoten požadavek závazného stanoviska zpracovat do projektové dokumentace. Ministerstvo tak nezjistilo skutkový stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností, a žalovaný tuto vadu neodstranil a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Správní orgány tedy dostatečně nechránily veřejný zájem reprezentovaný uvedeným závazným stanoviskem. Závěrem dodal, že stavební řízení je posledním navazujícím řízením, po němž dotčená veřejnost (včetně něj) již nemá příležitost účinně kontrolovat plnění podmínky závazného stanoviska.

101. *Ve dvacátém devátém žalobním bodu* brojil proti vypořádání rozkladových námitek proti podkladům vodoprávního úřadu Magistrátu města Zlína, konkrétně souhlasu podle § 17 písm. a), c) a e) vodního zákona ze dne 4. 2. 2015, č. j. MMZL 9213/2015 OŽPaZ-4 a přípisu ze dne 24. 3. 2017, č. j. MMZL 40018/2017 OŽPaZ-2.
102. Za prvé uvedl, že přípis Magistrátu města Zlína ze dne 24. 3. 2017 byl podkladem stavebního povolení, v němž se vodoprávní úřad vyjadřoval ke stavbě z hlediska § 23a vodního zákona. Uvedl, že v rozkladu namítal jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že rozklad byl postoupen k přezkumu nadřízenému orgánu - Krajskému úřadu Zlínského kraje. Ten ve sdělení ze dne 16. 8. 2021, č. j. KUZL 55651/2021 uvedl, že přípis Magistrátu města Zlína ze dne 24. 3. 2017 není závazným stanoviskem a § 149 odst. 7 správního řádu se na něj nevztahuje, přičemž vodoprávní souhlas ke stavbě byl vydán formou rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 4. 2. 2015.
103. Žalobce žádal soud o přezkoumání přípisu Magistrátu města Zlína ze dne 24. 3. 2017 a sdělení Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 16. 8. 2021 postupem podle § 75 odst. 2 s. ř. s., a to s ohledem na jejich nepřezkoumatelnost. Úvaha vodoprávního úřadu, kterou se ke stavbě vyjadřoval z hlediska § 23a vodního zákona je nepřezkoumatelná, neboť vodoprávní úřad nepodal žádné srozumitelné vysvětlení toho, jak se dobral ke zjištění, že: *„nedojde ke zhoršení stavu vodního útvaru a nebude mít za následek nedosažení dobrého stavu/potenciálu vod“*. Z uvedeného není zřejmé, které vodní útvary vodoprávní úřad hodnotil, jaký je jejich současný stav, jaké druhy znečištění bude záměr emitovat a jak byl na tyto očekávané vlivy aplikován metodický pokyn. Další vadou je, že podklad měl mít formu závazného stanoviska dotčeného orgánu dle § 149 správního řádu, nikoli jiného úkonu ve smyslu § 154 správního řádu. Dodal, že se o tento podklad opírá stavební povolení na str. 205. Sdělení Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 16. 8. 2021 je též nepřezkoumatelné, neboť se těmito namítanými vadami nezabývalo.
104. Za druhé brojil proti vypořádání rozkladových námitek proti souhlasu Magistrátu města Zlína ze dne 4. 2. 2015. Shrnl tyto námitky a odmítl úvahy žalovaného, že směřovaly proti pravomocnému a vykonatelnému rozhodnutí jiného správního orgánu, pročez je měl uplatnit podáním odvolání proti tomuto rozhodnutí, což neučinil, proto k námitkám nelze přihlížet. Uvedl, že tento postup žalovaného, kdy část rozkladové námítky nevypořádal s uvedeným odůvodněním, založil nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Dodal, že mu nemůže být přičítáno k tíži, že se v únoru 2015 neodvolal proti rozhodnutí o souladu podle § 17 vodního zákona, když podle výkladu Ministerstva zemědělství ze dne 9. 1. 2012, č. j. 230012/2011-MZE předmětný souhlas formou rozhodnutí vůbec neměl být vydán, k tomu citoval z uvedeného výkladu a dovodil, že má-li být souhlas podkladem pro jiné řízení (zde stavební povolení), vydává se formou závazného stanoviska, nikoli rozhodnutí. Přezkum souhlasu tak nebyl učiněn správně, neboť žalovaný ani krajský úřad tuto vadu nezjistili, žalobou napadené rozhodnutí je tudíž nezákonné. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí je dána tím, že se věcně nevypořádalo s rozkladovými námitkami proti souhlasu vodoprávního úřadu. Dodal, že souhlas Magistrátu města Zlína ze dne 4. 2. 2015 je jako podklad pro stavební povolení nepoužitelný, nelze-li jej přezkoumat v rámci rozkladu.
105. Žádal proto soud také o přezkoumání souhlasu Magistrátu města Zlína ze dne 4. 2. 2015 a opětovně též sdělení Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 16. 8. 2021 postupem dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Souhlas nebyl vydán k povolované verzi stavby, neboť povolovaný stavební

záměr byl po jeho vydání ještě upraven, a to tak, že z něj byly usnesením Ministerstva dopravy ze dne 21. 11. 2018, č. j. 269/2017-910-IPK/5 vyloučeny stavební objekty odlučovačů ropných látek, proto již neplatí předpoklad vodoprávního úřadu, že všechny dešťové stoky jsou vyústěny do odlučovačů ropných látek. Nebyl tak zjištěn stav, o němž by nebylo důvodných pochybností. K vyloučeným odlučovačům ropných látek podotkl, že se měly původně nacházet v úseku stavby, kde je zároveň pásmo ochrany vodního zdroje vodárenské nádrže Fryšták. Vodoprávní úřad dále opomněl provést vyhodnocení stavby z hlediska cílů ochrany vod dle § 23a vodního zákona. Sdělení Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 16. 8. 2021 se těmito vadami věcně nezabývalo, je proto nezákonné a nepřezkoumatelné.

106. *Třicátým žalobním bodem* namítal, že technické zprávy u konkrétních vyjmenovaných mostů vyhodnocují či navrhují atributy mostů podle neplatných technických norem mostních objektů, stavba tak nesplňuje požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu, nebo není přezkoumatelné, zda je stavba proveditelná podle platných norem.
107. Tutéž námitku žalobce uplatnil v rozkladu. V žalobě odmítl její vypořádání žalovaným a úvahu žalovaného, že: „*v přehledu ČSN je vždy uvedeno (...), která norma zrušenou normu nahrazuje*“ označil za nepřezkoumatelnou, neboť z ní není zřejmé, o jaký přehled ČSN se jedná. Další úvaha žalovaného, že je zjevné, která nová norma nahrazuje původní, je nelogická, neboť stavebník je dle podmínky č. 1 stavebního povolení povinen stavbu realizovat podle projektové dokumentace, nelze ji realizovat jinak. Nebylo ani prokázáno, že stavba navržená dle platných technických norem by vypadala stejně jako povolená stavba. Upozornil, s odkazem na smlouvu stavebníka ze dne 14. 5. 2020, že i stavebník si je vědom toho, že stavba byla povolena dle dlouhodobě neplatných technických norem. Zatížení mostů se má řídit závaznou technickou normou ČSN 73 6220, ta však použita nebyla. Dodal, že projektování mostů dle neplatných či nesprávných technických norem může zasahovat do zájmů na ochraně životního prostředí a veřejného zdraví.
108. *Ve třicátém prvním žalobním bodu* vyjádřil nesouhlas s vypořádáním rozkladových námitek týkajících se závazného stanoviska EIA v žalobou napadeném rozhodnutí.
109. Namítal, že žalovaný nereagoval na jeho argumentaci, že překážku realizovatelnosti podmínky č. 14 představuje znění § 24a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že tranzitní nákladní dopravu lze zakázat nebo omezit na silnicích II. a III. třídy, ale nikoli na dálnici (již z § 4 zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že dálnice má sloužit dálkové, tranzitní, dopravě). Žalobou napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Dále nesouhlasil s tím, aby se podmínka č. 14 k ochraně obyvatel před vlivy tranzitní dopravy zajišťovala až při povolování zkušebního, předčasného nebo trvalého provozování stavby, jak uváděl žalovaný. Dotčená veřejnost (včetně něj) se totiž povolování zkušebního provozu, předčasného nebo trvalého provozování stavby nemůže účastnit. Z nemožnosti účastnit se zajištění této podmínky pak vyplývá i nemožnost účinné kontroly dotčenou veřejností. Jde tedy o podmínku, která by měla být závazně stanovena již pro fázi přípravy stavby, aby se dotčená veřejnost mohla účinně domáhat zapracování této podmínky do projektové dokumentace v rámci stavebního objektu dopravního značení. Žádal soud o přezkoumání závazného stanoviska k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí ze dne 22. 11. 2016, č. j. 63881/ENV/16 a závazného stanoviska ministra životního prostředí ze dne 18. 8. 2021, č. j. MZP/2021/430/615 postupem dle § 75 odst. 2 s. ř. s. z výše uvedených důvodů.

110. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené, jakož i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

II. Vyjádření žalovaného

111. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k *prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že Krajský úřad Zlínského kraje, resp. jeho odbory vykonávaly v předmětném řízení působnost příslušného správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, kdy na žádost žalovaného o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu přezkoumávaly závazná stanoviska, vůči jejichž obsahu směřovaly rozklady žalobců. Dodal, že správní řád jako důvod podjatosti tzv. riziko systémové podjatosti nezná, teprve judikatura dovodila, že systémová podjatost může být důvodem vyloučení úředních osob (nikoli však jen riziko systémové podjatosti). S odkazem na § 14 odst. 2 správního řádu uvedl, že samotný poměr úřední osoby ke státu nebo územnímu samosprávnému celku nemůže být důvodem podjatosti. Pokud by se mělo jednat o systémovou podjatost, musí k otázce rizika podjatosti přistupovat další vnější vlivy, z kterých by plynulo zvýšené riziko vnějšího vlivu na úředníka. Vzhledem k tomu, že stavba dálnice D49 je stavbou dopravní infrastruktury státního, resp. nadstátního zájmu, nelze spatřovat v její stavbě výlučný zvýšený zájem územně samosprávného celku. Co se týče mediálních aktivit některých politických představitelů, lze polemizovat toliko o jejich vhodnosti, ale lze z nich dovodit spíše jen obecnou snahu o dokončení dálnice. Podle žalovaného není pravděpodobné, resp. nejsou dány pochybnosti, že by v důsledku mediálních vystoupení některých krajských politiků bylo rozhodování oprávněných úředních osob způsobilé být podjaté, resp. že by tyto osoby byly podjaté. K tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. prosince 2018, č. j. 4 As 302/2018-55.
112. Dodal, že on ani ministerstvo navíc nebyli v předmětném řízení v pozici nadřízeného správního orgánu, který by měl o námitce podjatosti úředních osob, potažmo celého Krajského úřadu Zlínského kraje rozhodovat ve smyslu § 14 správního řádu. Tím spíše, když žalobce a některé osoby zúčastněné na řízení tuto námitku uplatnili v době, kdy byl přezkum závazných stanovisek již ukončen a krajský úřad vydal potvrzující stanoviska. Proto vycházel z presumpce správnosti těchto aktů. K argumentaci žalobce, že nadřízeným orgánem Krajského úřadu Zlínského kraje je buď Ministerstvo pro místní rozvoj nebo podle § 2e odst. 3 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon č. 416/2009 Sb.“), přímo ministerstvo, uvedl, že řízení s ohledem na to, kdy bylo zahájeno, neprobíhalo v režimu zákona č. 416/2009 Sb., jak ostatně uvádí i sám žalobce.
113. Ke *druhému žalobnímu bodu* uvedl, že z podkladů i obou žalobou napadených rozhodnutí lze přezkoumatelně dovodit, že opatření proti oslňování netopýrů, požadované v rámci rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o výjimce ze zákazu zásahů, bude realizováno. Dodal, že pokud je v žalobou napadeném rozhodnutí obsaženo irelevantní sdělení, jak uváděl žalobce, nezakládá tato skutečnost jeho nezákonnost.
114. K námitce žalobce, že není jasné, v jakém podkladu s názvem Analýza žalovaný spatřuje plnění rozhodnutí o výjimce, uvedl, že z obsahu projektové dokumentace je zřejmé, o jaký podklad se jedná. Skutečnost, že se žalobce v průběhu řízení ani během procesně poskytnutých možností (ústní jednání, nahlížení do spisu) neseznámili s předmětným podkladem, je třeba přičíst k jejich tíži. Argument, že se s analýzou žalobce nemohl seznámit a vyjádřit se k jejímu obsahu, je nepravdivý. Analýza byla od 5. prosince 2018

součástí projektové dokumentace, jelikož ji stavebník ministerstvu předložil. Žalobce si protiřečí, když tvrdí, že o její existenci nevěděl, jelikož ministerstvo se v prvostupňovém rozhodnutí na tuto analýzu odvolávalo a většinu námitek žalobce a osob zúčastněných na řízení zamítlo právě na základě analýzy. Žalobce se tedy mohl minimálně v rámci lhůty pro podání rozkladu a následně v průběhu řízení o rozkladu, tedy v období prosince 2020 až srpna 2021 s analýzou seznámit. Dodal, že na základě tohoto konání žalobce lze demonstrovat jeho skutečný záměr – obstrukce povolovacího procesu, namísto věcné argumentace stran konkrétní podoby opatření, uložených věcně příslušným a odborně způsobilým orgánem ochrany životního prostředí, za účelem snížení negativních vlivů stavby na životní prostředí – tedy v oblasti, která odpovídá námitkové sféře žalobců (účelu zřízení spolku). Konstatoval, že se nejméně v tomto bodu žalobce dopouští klamání soudu, jeho argument neodpovídá skutečnosti, a tedy jeho postup není poctivý.

115. K přípisu stavebníka z prosince 2018, na jehož obsah v žalobou napadeném rozhodnutí odkazoval, uvedl, že ministerstvo opakovaně a transparentně popisovalo svůj přístup k problematice podkladů včetně projektové dokumentace. Nadto je obsah podání citován přímo v předmětném přípisu, takže není zřejmé, co se žalobce snažil soudu námitkami vztahujícími se k tomuto přípisu sdělit.
116. Dále uvedl, že tvrzení žalobce, že by snad stavebník neplnil požadavky rozhodnutí o výjimce, je jen v rovině nepodložených spekulací. Požadavek na provedení bariéry pro ochranu ptactva a hmyzu vyplývá z pravomocného rozhodnutí dotčeného správního orgánu. Jak bylo uvedeno v odůvodnění stavebního povolení, povinnost kontrolovat podmínky svého rozhodnutí přináleží především tomu správnímu orgánu, který je v rámci své kompetence vydal, nestanoví-li zákon jinak. Konstatoval, že Podmínka č. 1, na níž odkazoval žalobce, je pouze jednou z podmínek, které je stavebník povinen plnit. Stavebníkovi může být v rámci povolovacího procesu uloženo velké množství podmínek, a to i v rámci různých rozhodnutí. Všechny jsou pro něj závazné a předpokládá se, že je bude plnit. Případné neplnění je pak právně vymahatelné. Dále postup, kdy stavebník zpracuje projektovou dokumentaci ve stupni DSP, tuto dá k dispozici dotčeným orgánům k připomínkám, aby následně na základě těchto připomínek doplnil dokumentaci jednotlivých opatření v rámci samostatné přílohy, nelze považovat za nezákonný, pochopitelně s přihlédnutím k charakteru doplňovaných opatření. Žalobcem požadované doplnění projektové dokumentace o dopracování dalších podrobností není v čase projednávání žádosti reálné, jelikož by nastala situace, že doplněná projektová dokumentace by v krajním případě opět podléhala opakovanému a většinou bezdůvodnému pojednání s dotčenými orgány. Celý proces stavebního řízení by tak mohl být napadnutelný z důvodu různých projektových dokumentací. Právě zpracovanou a předloženou „Analýzou“ zajistil stavebník vyhodnocení a zohlednění všech požadavků dotčených orgánů, aniž by opakovaně zasahoval do již projednané projektové dokumentace. Dodal, že považuje Analýzu za součást projektové dokumentace, její označení „G“ logicky navazuje na povinné části projektové dokumentace, a jako takovou ji i ověřil v souladu s ustanovením § 115 odst. 3 stavebního zákona. Není tedy žádná pochybnost o její závaznosti.
117. Ke *třetímu žalobnímu bodu* uvedl, že z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že propustky, požadované v rámci rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o výjimce ze zákazu zásahů budou realizovány. Propustky migračních cest jsou obsaženy mj. v příloze „G“ Související dokumentace. Požadavky závazného stanoviska byly přejaty do stavebního

povolení, a pro stavebníka jsou proto závazné. K tomu odkázal na vypořádání této námitky na str. 209 a 210 stavebního povolení.

118. Ke *čtvrtému žalobnímu bodu* konstatoval, že odlučovač ropných látek SO 325 byl z řízení vyjmut, přesto absence jeho povolení v prvostupňovém rozhodnutí nezakládá obavu z jeho nerealizace. Bude totiž předmětem jiného správního řízení. Dodal, že z podkladů lze přezkoumatelně dovodit, že úprava vyústění kanalizace, požadovaná v rámci rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o výjimce ze zákazu zásahů, bude realizována.
119. K *pátému žalobnímu bodu* uvedl, že v něm obsažená námitka žalobce opomíjí skutečnost, že požadavky závazného stanoviska byly do podmínek stavebního povolení převzaty, viz zejména podmínka č. 36 výrokové části stavebního povolení, dále v Související dokumentaci (Hluková studie, Geodetické podklady, Analýza vlivu staveb na životní prostředí, splnění požadavků EIA aj.). Tento soubor příloh byl součástí podání stavebníka z prosince 2018, kterým byla rovněž sjednocena projektová dokumentace. Závazné stanovisko EIA bylo vydáno k DSP, a pokud jeho požadavky vyvolaly její dílčí změnu, je tato skutečnost zohledněna v rámci navazující (související) přílohy. Splnění požadavků dotčených orgánů je vyhodnoceno a vypořádání s jednotlivými podmínkami je uvedeno v části „G“ – Související dokumentace, a to v dokumentaci označené jako „Analýza plnění podmínek orgánů životního prostředí“.
120. K *šestému žalobnímu bodu* zopakoval, že požadavky závazného stanoviska byly do podmínek stavebního povolení převzaty, viz zejména podmínka č. 36 jeho výrokové části. Povinnost použití nízkohlučného asfaltu je uvedena ve stanovisku EIA a v závazném stanovisku Krajské hygienické stanice Zlínského kraje, a to na str. 4., kde je zahrnuto jako podmínka do výrokové části stavebního povolení. K žalobcově námitce, že podklady prvostupňového rozhodnutí obsahují část „G“, kterou nelze ve správním spise najít, uvedl, že tuto skutečnost nelze klást žalovanému k tíži, neboť tato část součástí správního spisu je. Rovněž námitka týkající se skladby vozovky na mostech a nízkohlučného asfaltu byla vypořádána na str. 172 stavebního povolení. Podklady zpracoval a doložil stavebník a žalobce se s nimi mohl v rámci realizace práv dle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 a násl. správního řádu seznámit. V případě tzv. nízkohlučného asfaltu pak stavebník svoji povinnost musí splnit dle požadavků dotčených orgánů. Podotkl, že v roce 2014 se běžně nízkohlučný asfalt pro dálnice nenavrhoval, i proto to v dokumentaci explicitně uvedeno není. Podmínka bude však splněna v rámci RDS, když bude vyžadována příslušnými orgány při kolaudaci. Ostatně bez splnění této podmínky by stavba nebyla zkolaudována. Nízkohlučný asfalt je dále uveden v závazném stanovisku Krajské hygienické stanice Zlínského kraje, přičemž tuto podmínku musí stavebník splnit k získání souhlasného stanoviska krajské hygienické stanice ke kolaudaci stavby.
121. Také k *sedmému žalobnímu bodu* uvedl, že požadavky závazného stanoviska byly přejaty do stavebního povolení a pro stavebníka jsou proto závazné. Předmětná námitka byla řádně vypořádána na str. 209 a 210 stavebního povolení. Propustky migračních cest jsou obsaženy mj. v příloze „G“ Související dokumentace.
122. K *osmému žalobnímu bodu* konstatoval, že z hlediska procesního je schvalování dopravního značení krokem, který je realizován příslušným dopravním úřadem obvykle cca 3 měsíce před zprovozněním stavby. Z věcného hlediska je tedy tento bod bezpředmětný. Argumentace žalobce je vystavena na premise, že stavebník bude vědomě porušovat podmínky správního rozhodnutí. To je však nutno považovat za nedůvodnou spekulaci.

Žalobce dále vycházel z výkresové dokumentace, tato však představuje toliko předpokládanou podobu cílového stavu. Skutečná podoba dopravního značení musí být schválena v rámci samostatného procesu, což bylo v průběhu řízení srozumitelně vysvětleno. Dále uvedl, že dopravní značení v rozsahu stavebního objektu projednávaného ve stavebním řízení, je návrh dopravního značení, které má ověřit funkčnost celé dokončené stavby (všech etap) a dostatečného množství nosičů (konstrukcí) pro umístění navrženého množství dopravního značení. V souladu s ustanovením § 77 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, nelze konkrétní dopravní značení na základě stavebního povolení instalovat. K takové činnosti je potřeba „Stanovení místní (přechodné) úpravy provozu“, při kterém správní orgán, v daném případě ministerstvo, po předchozím vyjádření Ministerstva vnitra, zohlední stav rozestavěnosti a případného dokončení i navazující stavby. Odkaz na informační leták Ředitelství silnic a dálnic je zde zavádějící, o jeho závaznosti hovoří již samotný název „informační“. Dodal, že žalobce záměrně poukazuje na skutečnosti, které jsou matoucí a budí dojem mimořádného ohrožení životního prostředí v dané lokalitě. Samotná Analýza však dokazuje, že stavebník má eminentní zájem na minimálním zásahu do životního prostředí, proto je zpracovaná a zohledňuje požadavky na ochranu životního prostředí napříč všemi závaznými stanovisky a rozhodnutími z oblasti ochrany životního prostředí. Pokud se jedná o stanovení konkrétní místní úpravy provozu, pak v právní úpravě § 77 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. je předepsán specifický procesní postup, jenž v návaznosti na § 172 odst. 4 správního řádu umožňuje každému uplatnit písemné připomínky, popř. na veřejném projednání připomínky ústní. Shrnutí, že stanovení úpravy provozu není předmětem stavebního řízení, tato řízení vede jiný orgán, tedy nikoliv stavební úřad.

123. Argumentaci obsaženou v *devátém žalobním bodu* označil za zavádějící a účelovou, neboť jsou v ní pouze ad absurdum rozvíjeny chybné premisy osmého žalobního bodu. Uvedl, že problematika v rámci námitek proti závaznému stanovisku byla nadto podrobena přezkumu ministrem životního prostředí, takže žalovaný neměl důvod pochybovat o zákonnosti podkladu, resp. postupu prvoinstančního orgánu. Zopakoval, že o podobě dopravního značení bude v konečném důsledku rozhodovat teprve věcně příslušný dopravní úřad ve fázi, kdy to bude relevantní. Dodal, že jakkoli není omezování tranzitní dopravy na páteřních komunikacích žádoucí a motivací stavebníka má z logiky věci být, aby se podobným nesystémovým opatřením vyhýbal, nejedná se o situaci na dopravní síti ČR neznámou, ve výjimečných a odůvodněných případech provoz v duchu podmínky závazného stanoviska regulovat lze, viz např. provoz na dálnici D11 v úseku km 68 - 84(86) v letech 2006-2009 (tolik k proklamaci žalobců stran neexistence příkladu). Dále uvedl, že stavební povolení je rozhodnutím, které je podmíněno závazným stanoviskem. Správní orgán podmínky do rozhodnutí převezme, pokud se dotýkají předmětu řízení a jsou relevantní pro provedení popř. následné užívání (provoz). V souladu s ustanovením § 77 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nelze konkrétní dopravní značení na základě stavebního povolení instalovat. Jak již bylo uvedeno, k takové činnosti je potřeba „Stanovení místní (přechodné) úpravy provozu“, při kterém správní orgán, v daném případě Ministerstvo dopravy, po předchozím vyjádření Ministerstva vnitra, zohlední stav rozestavěnosti a případného dokončení i navazující stavby.
124. K *desátému žalobnímu bodu* uvedl, že žalobce, jakožto účastník řízení z titulu „dotčené veřejnosti“, resp. spolek, jehož posláním má být „ochrana přírody a krajiny“, nejsou pro výkon svých práv limitováni údajnou nedostatečností podkladu typu, který představuje rozhodnutí o umístění stavby. Pokud měl žalobce připomínky k územnímu rozhodnutí,

mohl je uplatnit v rámci příslušného řízení. K posouzení souladu stavebního záměru s podobou dle územního rozhodnutí je však příslušný obecný stavební úřad, který územní rozhodnutí vydal. V jeho kompetenci je pak takový soulad potvrdit, což ostatně učinil, viz doložený souhlas dle ustanovení § 15 stavebního zákona. Vlastní územní rozhodnutí je součástí spisu a podkladů řízení v takové podobě, jaká je obvyklá pro stavební řízení, vedená speciálním stavebním úřadem. V žalobě citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě označil za nepřiléhavý a vytržený z kontextu.

125. K *jedenáctému žalobnímu bodu* uvedl, že v něm obsažená námitka vybočuje z námitkové sféry žalobce. Konstatoval, že ověření souladu s podmínkou č. 1 územního rozhodnutí je doloženo stanoviskem příslušného, obecného stavebního úřadu a nadto bylo potvrzeno i nadřízeným správním orgánem – viz závazné stanovisko Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 13. července 2021, č. j. KUZL 47144/2021.
126. Dále konstatoval, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se hovoří o situačních výkresech dokumentací, a to z toho důvodu, že situační výkresy jsou součástí projektových dokumentací v jednotlivých stupních povolovacího procesu. Dokumentace ve stupni dokumentace k územnímu rozhodnutí však není právními předpisy požadovaným podkladem pro vydání stavebního povolení a doložení jejích částí tak nemůže být relevantní pro posouzení zákonnosti opatření a postupů žalovaného. Dodal, že lze předpokládat, že příslušný dotčený orgán předmětnými podklady disponoval, pokud se na ně odvolává, pochybnosti žalobce jsou tak nepodložené. Závěrem uvedl, že stavební řízení není platformou pro ověření zákonnosti podmínek územního rozhodnutí. Jde k tíži žalobce, že se územního řízení neúčastnil.
127. Také námitky *dvanáctého žalobního bodu* dle něj směřovaly primárně do územního rozhodnutí, a nebyly tedy relevantní. Požadavky závazného stanoviska byly v tomto směru zohledněny (viz podmínka č. 35 stavebního povolení) a tato námitka byla vypořádána na str. 215 stavebního povolení (problematika skryvek). Pokud jde o ukládání ornice, ty nejsou předmětem řízení o povolení stavby, protože souhlas vydalo Ministerstvo životního prostředí a ukládání je prováděno pod tzv. ekodozorem. Jak bylo již uvedeno, není věcí ministerstva, aby posuzovalo požadavky závazného stanoviska EIA podle zákona č. 244/1992 Sb., jestliže požadavky závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí jsou promítnuty do napadeného rozhodnutí, přičemž závazné stanovisko EIA na základě rozkladových námitek žalobců přezkoumal i ministr životního prostředí.
128. Ke *třináctému žalobnímu bodu* uvedl, že přístup ministerstva a žalovaného k dané problematice byl srozumitelným způsobem vysvětlen již v průběhu řízení. Konstatoval, že žalobce přesto opakuje své zjevně zavádějící argumenty, ze kterých dedukuje nesprávné závěry, a současně nespecifikuje, jakým způsobem uvedené skutečnosti dopadají do výkonu jemu příslušejících. Proto zopakoval, že rozsah žádosti je věcí stavebníka, se všemi souvisejícími riziky. Fázování povolovacích procesů není principiálně nezákonné. Cílem stavebníka je realizovat ucelený a plně funkční dálniční tah. Stavba jako celek má dosah do celého množství chráněných veřejných zájmů, a tudíž i do různých právních předpisů. Rozsah stavby je logicky s ohledem na vývoj situace při umisťování, potřebu změny územního rozhodnutí a potřebu vydání dílčích povolení speciálními stavebními úřady rozdělen do více dílčích částí. Jednotlivé části jsou na sobě závislé a uvedení do provozu je možné pouze po realizaci všech stavebních objektů. Stavebník si je této skutečnosti. Stavba (její realizace) nebude probíhat na všech objektech současně. Zásadní stavební objekty jsou

předmětem stavebního povolení, zbývající stejně důležité, ale na rozsah prací méně náročné (především z hlediska terénních úprav a přesunu hmot), budou předmětem dalších rozhodnutí. Nicméně zprovoznit lze samozřejmě pouze celek. Samotné budoucí užívání stavby pak bylo provedeno a zdůvodněno, a to v podmínkách stavebního povolení (viz zejména str. 196 – 201). Dodal, že součástí rozhodnutí ve věci samé nejsou sice objekty uvedené žalobcem, avšak i tyto jsou součástí stavby dálnice D49 v širokém slova smyslu.

129. Ke *čtrnáctému žalobnímu bodu* konstatoval, že ochrana vod je řešena pro danou část stavby obvyklým a ke svému účelu způsobilým technickým řešením. Předmětné technické řešení nebylo rozporováno odborně způsobilými a věcně příslušnými správními orgány. Stavebník je tak oprávněn je realizovat. V dané problematice tedy nedochází k rozporu s uváděnými podklady či uloženými podmínkami, spekulativní tvrzení žalobce na uvedeném nic nemění. Žalobní bod označil za účelový a dodal, že pro dálniční komunikaci jsou odlučovače ropných látek vyprojektovány, předmětný úsek představuje tzv. přivaděč (dvou pruhový, směrově nerozdělený), tedy charakterem odpovídající stávajícím komunikacím v území, které ochranu proti únikům postrádají úplně.
130. K *patnáctému žalobnímu bodu* uvedl, že předčištění je zajištěno jiným technickým opatřením. Toto je schváleno příslušným dotčeným orgánem. Do projektové dokumentace byly doplněny výkresy provizorních řešení, prokazujících zajištění technické způsobilosti k provozu. Prvostupňové rozhodnutí není v rozporu se závazným stanoviskem, jeho podmínka je součástí rozhodnutí a pro stavebníka je závazná. Závazné stanovisko bylo nadto potvrzeno nadřízeným orgánem. Žalovanému proto není zřejmé, jak uvedené skutečnosti zasáhly do práv účastníka.
131. Dále konstatoval, že stavba jako v budoucnu funkční celek je více či méně logicky rozdělena do více dílčích samostatně povolovaných částí. Jednotlivé části jsou na sobě závislé a uvedení do provozu je možné pouze po realizaci všech stavebních objektů. Část objektů bude předmětem stavebního řízení vedeného speciálním stavebním úřadem ve věcech dálnic, část bude předmětem stavebního řízení vedeného vodoprávním úřadem. Zda ta či ona stavba je vodním dílem, rozhoduje v souladu s ustanovením § 55 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb. vodoprávní úřad. Nelze tedy paušálně srovnávat stavby v rozdílných územích s rozdílnými požadavky na vodní díla. Důkazy předložené žalobcem jsou proto z pohledu žalovaného irelevantní.
132. Dále uvedl, že není pravdou, že předmětné řízení bylo posledním navazujícím řízením, v kterém může žalobce jako dotčená veřejnost uplatňovat námitky týkající se čištění vod z dálnice. Stavba jako celek musí být v konečném stádiu povolena v rozsahu vydaného územního rozhodnutí a v případě upuštění od realizace některého stavebního objektu se jedná o změnu rozhodnutí, což je v souladu se zákonem o posuzování vlivu na životní prostředí rovněž navazujícím řízením. Každé následné řízení ve věci povolení dalších stavebních objektů, a to i vodních děl je řízením navazujícím. Rovněž tvrzení, že dálnice bude provozována bez potřebných odlučovačů ropných látek, lze považovat za mylné, jelikož žalobce je seznámen s průběhem územního řízení na změnu stavby a jako účastník řízení se procesu územního řízení aktivně zúčastnil. Zopakoval, že stavebník usiluje o realizaci funkční stavby. Stavba (její realizace) nebude probíhat na všech objektech současně. Zásadní stavební objekty jsou předmětem napadeného rozhodnutí, zbývající stejně důležité, ale na rozsah prací méně náročné (především z hlediska terénních úprav a přesunu hmot), budou předmětem dalších rozhodnutí. Nicméně zprovoznit lze samozřejmě pouze celek.

133. K *šestnáctému žalobnímu bodu* uvedl, že předmětné závazné stanovisko bylo potvrzeno příslušným nadřízeným vodoprávním orgánem (viz závazné stanovisko Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 29. června 2021, č. j. KUZL 43694/2021), který je dostatečně fundovaný k tomu, aby tuto problematiku z hlediska své kompetence posoudil.
134. K *sedmnáctému žalobnímu bodu* uvedl, že objekty retenčních nádrží nejsou součástí stavebního povolení a budou povoleny příslušným správním úřadem. Povolení těchto objektů bude předmětem samostatného stavebního řízení. Současně platné právní předpisy svěřují pravomoc stavebního úřadu různým orgánům k výkonu státní správy. Speciální stavební úřady a obecné stavební úřady umísťují a následně povolují jednotlivé stavební objekty podle svěřených pravomocí na základě speciálních zákonů.
135. K *osmnáctému žalobnímu bodu* konstatoval, že údajné nesrovnalosti mezi formální strukturou jednotlivých příloh stanovenou vyhláškou č. 146/2008 Sb. a skutečnou podobou vyhotovené dokumentace nemohou jakkoli omezit výkon práv, jimiž disponuje žalobce na základě postavení účastníka z titulu „dotčené veřejnosti“. Nadto projektová dokumentace relevantní informace obsahuje, proto ji nelze považovat za neúplnou, natož za nezákonnou. Rigidní lpění na textaci vyhlášky (předepsané univerzálně pro nekonkrétní stavbu bez ohledu na její charakter či rozsah) ze strany žalobce dle žalovaného představuje účelovou záminku k napadání řízení bez věcné podstaty. Zpracování projektové dokumentace je odpovědností projektanta. Pokud tento jako autorizovaná osoba technický popis jednotlivých stavebních objektů uvedl v technických zprávách dokumentace těchto dílčích stavebních objektů, není to vada či nezákonnost. Projektová dokumentace je rozsáhlá a časté opakování téhož popisu může být i pro účastníky řízení komplikací z hlediska orientace. Pokud tedy popis není v Průvodní zprávě, ale je nahrazen dostatečným popisem v technické zprávě objektu, jeví se využití možnosti upravit rozsah přiměřeně jako pozitivní řešení. Stejně se jako výhoda jeví rozšíření povinného obsahu projektové dokumentace o část G Související dokumentace, „Analýza“, ve které jsou přehledně zpracovány požadavky dotčených orgánů, kterých se žalobce dožaduje dopracovat do průvodní zprávy. Rozsah této materie je tak velký, že dopracování do Průvodní zprávy by dokumentaci pouze znepráhlednilo.
136. K *devatenáctému žalobnímu bodu* zopakoval, že jestliže stavební povolení obsahuje podmínky, tyto podmínky jsou pro stavebníka závazné a jsou na něm vymahatelné. Požadavky dotčených orgánů se stavební povolení zabývá, vychází z nich a ukládá podmínky stavebníkovi. Totožná námitka je konkrétně vypořádána na str. 216 stavebního povolení. Dodal, že Průvodní zpráva (jakož i zbývající část projektové dokumentace) byla ke dni vydání rozhodnutí řádná, rovněž podmínky ze stanovisek dotčených orgánů jsou zapracovány a splněny.
137. Ke *dvacátému žalobnímu bodu* i s odkazem na předchozí vyjádření k *osmnáctému žalobnímu bodu* uvedl, že podklady (hydrotechnický výpočet, atp.) byly před vydáním rozhodnutí doplněny.
138. Ke *dvacátému prvnímu žalobnímu bodu* opětovně odkázal na výše uvedené a na str. 252 stavebního povolení a dodal, že námitky jsou liché, neboť členění stavby je obsaženo v projektové dokumentaci (v koordinační situaci stavby i v textu).
139. Ke *dvacátému druhému žalobnímu bodu* odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, tedy že s ohledem na délku správního řízení, resp. přípravu stavby v době přibližně 13 let je zjevné, že některé normy ČSN budou již zrušeny, resp. nahrazeny

novými. Požadavek neustálé (formální) změny v podkladech v závislosti na změně technické normy je neudržitelný, když je zjevné, která nová norma nahrazuje původní. V přehledu ČSN je vždy uvedeno (v případě novelizace dané normy nebo přechodu na EN), která norma zrušenou normu nahrazuje. Námitky byly vypořádány na str. 261 stavebního povolení řádně a v souladu se zákonem. Dodal, že žalobce kromě neurčitých proklamací neuvedl, jak konkrétně citace norem ovlivnila jeho námitkovou sféru do té míry, že by bylo možné postupy správního, či odvolacího orgánu označit za nezákonné.

140. Ke *dvacátému třetímu žalobnímu bodu* uvedl, že koordinační situace je vzhledem k rozsahu stavby dostatečná. Stavba je velice rozsáhlá a dotýká se významného množství údajů. Zakreslení všech požadovaných informací by z koordinační situace vytvořil výkres pro laickou veřejnost nepřehledný. Z těchto důvodů a na základě obvyklé a zavedené praxe vytvořil projektant ke každému stavebnímu objektu další samostatný výkres situace, ze které lze pro běžného účastníka řízení vyčíst podrobnosti návrhu.
141. K námitce nedostatečného rozlišení výkresu uvedl, že pokud je pro žalobce koordinační situace celé stavby nepřehledná, má možnost provést kontrolu svých zákonem chráněných zájmů v situacích jednotlivých stavebních objektů. Dodal, že není pravdou, že nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
142. K námitce absence údajů z katastru nemovitostí konstatoval, že kompletní aktuální podklad je součástí části G. Celková doba projednávání a zpracování projektové dokumentace si vyžádala aktualizaci a ta je s ohledem na přehlednost a procesní ekonomii řízení zařazena do části G.
143. K námitce absence legendy a ochranných pásem uvedl, že podle něj je projektová dokumentace úplná. Vzhledem k rozsahu stavby se sice může jevit celková koordinační situace nepřehledná a pro laika nečitelná. V části C projektové dokumentace jsou pak zpracovány pro každý objekt dílčí situační výkresy včetně legend, které jsou totožné pro situace napříč celou projektovou dokumentací.
144. Ke *dvacátému čtvrtému žalobnímu bodu* uvedl, že žalobce byl oprávněn podávat námitky ještě cca 2 měsíce po oznámení o doplnění podkladů, což ostatně učinil, jak je patrné i ze spisu. Podle žalovaného ve svém právu dle § 36 odst. 3 správního řádu krácen nebyl. Žalobce měl řádně stanovenou lhůtu dle § 112 stavebního zákona na základě oznámení ze dne 24. února 2020 k seznámení s podklady a uplatnění námitek a připomínek. Po doplnění podání – podkladů a projektové dokumentace byla všem účastníkům řízení v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se s podklady a k tomuto byla stanovena dostatečná lhůta. Z žalobcem citovaných rozsudků nevyplývá, že by lhůta měla být zrovna desetidenní, jak žalobce mylně dovozoval. Seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu je rozdílný právní institut oproti institutu uplatnění námitek dle § 112 stavebního zákona.
145. Ke *dvacátému pátému žalobnímu bodu* uvedl, že posuzování oprávněnosti autorizace žalobci nepřísluší. Oplocení je řešeno samostatným stavebním objektem a žalobce měl možnost před vydáním stavebního povolení se s ním seznámit. Pro stavebníka je závazná ta verze, která byla v rámci řízení stavebním úřadem ověřena. Doplnění bylo provedeno v reakci na námitku žalobce vznesenou ve stavebním řízení, žalobci tím bylo fakticky vyhověno. Pro migraci křečků jsou primárně zřizovány propustky, viz vypořádání třetího žalobního bodu. Dle žalovaného neobsahuje projektová dokumentace vady, dle kterých by ji bylo možné označit za nezákonnou. K posouzení jednotlivých detailů a příloh z formálního

hlediska a úplnosti pak žalobce není oprávněn, neboť výsledek nemá vliv na výkon jeho práv v rámci jemu příslušející námitkové sféry.

146. Ke *dvacátému šestému žalobnímu bodu* uvedl, že členění stavby na jednotlivé stavební objekty se řídí příslušnou vyhláškou a dle rozsahu stavby mohou být tyto stavební objekty i součástí jiného stavebního objektu. Není striktně dáno, že členění musí být dodrženo pro veškeré stavební činnosti.
147. Ke *dvacátému sedmému žalobnímu bodu* odkázal na své vyjádření ke druhému žalobnímu bodu.
148. Ke *dvacátému osmému žalobnímu bodu* konstatoval, že podmínky uvedené ve stavebním povolení mají stejnou váhu. Pokud je tedy stanoveno, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace, jejíž závaznou částí je i část G, a současně je stanoveno, jak bude provedena výsadba (která není speciální stavbou), převzetím podmínky dotčeného orgánu tak bylo splněno vše, co umožňuje stavbu povolit.
149. Ke *dvacátému devátému žalobnímu bodu* uvedl, že předpokládá, že pokud byla závazná stanoviska vydána věcně příslušným a odborně způsobilým dotčeným orgánem a následně potvrzena nadřízeným orgánem, jsou tyto orgány z hlediska své kompetence dostatečně fundované, aby tuto problematiku ve své gesci posoudily, a nemá tak pochyby o jejich zákonnosti. Žalobce nedoložil konkrétní způsob dopadu uvedených skutečností do jeho právní sféry jako dotčené veřejnosti.
150. Ke *třicátému žalobnímu bodu* odkázal na své vyjádření ke dvacátému druhému žalobnímu bodu.
151. Ke *třicátému prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že předmětné závazné stanovisko bylo potvrzeno příslušným nadřízeným orgánem – ministrem životního prostředí (viz závazné stanovisko ministra životního prostředí ze dne 18. srpna 2021, č. j. MZP/2021/430/615) a má tak za to, že tyto orgány ochrany životního prostředí jsou dostatečně fundované k tomu, aby tuto problematiku z hlediska své kompetence posoudily.
152. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Replika žalobce

153. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž setrval na žalobních námitkách. Nad rámec žalobní argumentace rozvedl *první žalobní bod*, v němž namítal nesprávné vypořádání námitky podjatosti. Uvedl, že samotný podpis memoranda je dostatečným důvodem k uznání námitky podjatosti. K tomu odkázal na příložené usnesení Ministerstva zemědělství ze dne 13. 3. 2019, č. j. 4514/2019-15111, jímž bylo rozhodnuto o vyloučení všech úředních osob Městského úřadu Poděbrady z rozhodování o stavbě, a to z důvodu podpisu memoranda, a dále na usnesení MMR ze dne 28. 12. 2020, č. j. MMR-61322/2020-83/2776, v němž bylo memorandum označeno za zcela zásadní důkaz pro vyhovění námitce systémové podjatosti. Dále odkázal na článek „*Aktivisté způsobili kraji škodu, ten zvažuje podání žaloby*“, který vyšel v srpnu 2021 v Magazínu 21, jakož i na článek „*Kvůli neexistenci dálnice přišel kraj o peníze. Škodu bude chtít po aktivistech*“ ze dne 14. 8. 2021, publikovaný na www.idnes.cz, v němž se mj. náměstek hejtmána pro dopravu R. D. vyjadřoval ke škodám způsobeným neexistencí dálnice. Konstatoval, že Zlínský kraj explicitně a veřejně tvrdil, že absence dálnice mu způsobuje vážné škody, nemůže tak být pochyb o tom, že má značný zájem na výsledku stavebního řízení o ní vedeného.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení – Ředitelství silnic a dálnic ČR (stavebníka)

154. Stavebník, jakožto osoba zúčastněná na řízení, ve svém vyjádření k žalobě nejprve uvedl, že z žalobních námitek je patrné, že si žalobce dostatečně nenastudoval správní spis, v němž je vše potřebné. Uvedl, že žalobní námitky jsou spíše obecným a vágním prohlášením, žalobce nevznesl věcné námitky k reálnému řešení situace. Mnohé z nich navíc vybočují ze zákonem stanovené sféry žalobce. Žalobu označil za snahu o obstrukci. Konstatoval také, že žalobce v žalobě opakoval námitky ze správního řízení, které již byly správními orgány vypořádány. Dodal, že žaloba je koncipována tak zmatečným způsobem, že mnohdy nelze shledat, co žalobce vlastně namítá. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2021, č. j. 38 A 4/2021-159. Dále odkázal na prvostupňové a žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako na vyjádření žalovaného k žalobě, s nimiž se plně ztotožnil.
155. K žalobním námitkám uvedl, že není zcela zřejmé, co jimi žalobce sleduje. Pokud je to obava či ujištění, zda omezení/opatření na ochranu realizováno bude, pak z obou napadených rozhodnutí se vždy jasně, konkrétně a přezkoumatelně podává, že tomu tak bude. Dále uvedl, že podklady jsou součástí spisu, žalobce se s nimi tedy mohl seznámit kdykoli, pokud tak neučinil, pak jeho pochyby nemohou vést k úspěchu žaloby. K pochybnostem žalobce o ochotě žalovaného či stavebníka požadavek dotčeného orgánu zapracovat do projektové dokumentace uvedl, že je vázán jak všemi pro stavbu vydanými rozhodnutími, tak stanovisky převzatými do stavebního povolení. Povinnosti z nich plynoucí je povinen splnit, není však povinen je všechny obsáhnout do dokumentace předložené ke stavebnímu řízení či tuto dokumentaci o ně průběžně upravovat. K zajištění a kontrole plnění podmínek zná právní řád patřičný aparát. Pokud rozhodnutí nějakého úřadu stanoví stavebníkovi pro realizaci stavby povinnosti, je bezpředmětné vést diskuzi a spekulace o tom, zda tyto povinnosti budou splněny.
156. Dále se stavebník vyjádřil konkrétně k některým žalobním bodům.
157. K *prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že námitka systémové podjatosti byla vyčerpávajícím způsobem vypořádána jak ministerstvem, tak žalovaným. Tato námitka byla uplatněna až na sklonku správního řízení, a to ve fázi před žalovaným. Otázka účinnosti správního řádu je rovněž zcela bezpředmětná, podobně jako odkaz na problematiku dálnice D 0136. Samotná skutečnost, že je stavba v zájmu Zlínského kraje, nezpůsobuje podjatost, neboť v hierarchii a systému rozhodování o věci samé se nezávisle zapojovala řada orgánů veřejné moci, které jsou na Zlínském kraji zcela nezávislé.
158. K *desátému žalobnímu bodu* uvedl, že potřebné podklady, včetně územního rozhodnutí, jsou součástí spisu, tudíž se s nimi žalobce mohl seznámit. Upozornil, že je mu z vlastní činnosti v jiných správních řízeních ve věci stavby známo, že žalobce je s územním plánem včetně jeho příloh obeznámen. Žalobce navíc neprokázal, jaký měl tvrzený nedostatek dopad do jeho práv a jak mohl zapříčinit nezákonnost rozhodnutí. Pokud měl žalobce výhrady k územnímu rozhodnutí, pak je mohl uplatnit v rámci příslušného správního řízení. Dodal, že námitka je mimo aktivní žalobní legitimaci žalobce, neboť ověřování souladu dokumentace pro stavební povolení s územním rozhodnutím není v kompetenci spolků. Součástí spisu je souhlas obecního stavebního úřadu dle § 15 stavebního zákona, který ověřil dodržení podmínek z územního rozhodnutí ve stavebním řízení. Námitka je tak lichá, když k zásahu do práv žalobce ani jím chráněných zájmů tvrzeným pochybením rozhodně nedošlo.

159. K *jedenáctému žalobnímu bodu* uvedl, že v něm žalobce pouze nesouhlasí se způsobem vypořádání námitek ve správním řízení. Konstatoval, že situační výkresy si mohl žalobce nastudovat v příslušném spisu, měl-li o ně zájem. K přezkumu závazných stanovisek upozornil, že všechna byla přezkoumána s potvrzujícím závěrem.
160. Ke *třináctému žalobnímu bodu* konstatoval, že argumenty žalobce jsou zavádějící a jejich závěry jsou nesprávné.
161. K *patnáctému žalobnímu bodu* uvedl, že odkazované podklady (zejména stanoviska vodoprávního úřadu dle § 17 vodního zákona) jsou součástí správního spisu.
162. Odmítl také námitky *šestnáctého žalobního bodu*. Uvedl, že předmětné podklady jsou součástí správního spisu, napadené závazné stanovisko bylo potvrzeno Krajským úřadem Zlínského kraje dne 29. 6. 2021 pod č. j. KUZL 43694/2021.
163. Také k *sedmnáctému žalobnímu bodu* uvedl, že podklady (zejména souhlas stavebního úřadu dle § 15 stavebního zákona a stanoviska vodoprávního úřadu dle § 17 vodního zákona) jsou součástí spisu.
164. K *osmnáctému, devatenáctému, dvacátému, dvacátému druhému, dvacátému třetímu a třicátému žalobnímu bodu* uvedl, že předmětné podklady jsou součástí spisu a k uplatnění práv v rámci správního řízení měl žalobce řadu příležitostí a možností. Konstatoval, že obsah dokumentace pro stavební povolení je naprosto dostatečný. Stavba je dále vymezena platným územním rozhodnutím, jemuž se také musí podřídít. Projektová dokumentace dále obsahuje z hlediska své materie (obsah textové či grafické části) vše, co obsahovat dle platné právní úpravy má. Námitka navíc vybočuje z penza žalobce, které mu zákon výslovně přiznává, a je zjevnou snahou o obstrukci a matení soudu. Ke *dvacátému druhému žalobnímu bodu* dodal, že je zcela zjevné, že ČSN v průběhu času doznaly změn, požadavek žalobce na neustálou aktualizaci je zcela absurdní a nemá oporu v platné právní úpravě. Ve *dvacátému třetímu bodu* žalobce ani neuváděl, že by snad jím chráněné zájmy byly v jednotlivých situacích nějak porušeny.
165. Ke *dvacátému čtvrtému žalobnímu bodu* zopakoval, že k uplatnění práv v rámci správního řízení měl žalobce řadu příležitostí a možností (např. i v podobě možnosti se i po uplynutí lhůt vyjádřit), což se mu dostalo měrou vrchovatou. Žalobce se v řízení fakticky vyjadřoval a uplatňoval námitky; nelze tedy hovořit o tom, že by došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Pokud se žalobce v řízení nad rámec svých jiných vyjádření již dále nevyjádřil, ač k tomu měl prostor a příležitost časově přesahující namítanou desetidenní lhůtu, pak to nemůže zakládat důvod k žalobnímu úspěchu. Závěrem poznamenal, že ve spisu není založeno jediné vyjádření, k němuž by ministerstvo či žalovaný v průběhu řízení nepřihlédli, a tedy o nezákonnosti postupu lze jen těžko hovořit.
166. Ke *dvacátému pátému žalobnímu bodu* doplnil, že žalobci nepřísluší hodnotit oprávněnost autorizace. Uvedl, že je pro něj závazná dokumentace ověřená stavebním úřadem. K doplnění dokumentace došlo k požadavku žalobce. Stran křečka polního je primárním migračním opatřením propustek tak, jak byl zmiňován ve třetím žalobním bodu.
167. Ke *dvacátému šestému žalobnímu bodu* uvedl, že migrace křečka polního je zajištěna, a tedy není patrné, co konkrétně žalobce pokládá za nezákonné.
168. Ke *dvacátému osmému žalobnímu bodu* uvedl, že je vázán jak všemi vydanými rozhodnutími, tak stanovisky převzatými do stavebního povolení, povinnosti z nich plynoucí je povinen splnit. Není ale povinen tyto všechny podmínky

obsáhnout/předjímat/zahrnout do dokumentace předložené ke stavebnímu řízení či tuto dokumentaci takto průběžně upravovat. Dále uvedl, že v dokumentaci stavby předpokládá odpovídající a vhodnou výsadbu dřevin. Upozornil však, že „vegetační úpravy“ či „náhradní výsadba“ nejsou stavebním objektem, který by podléhal schvalovacímu procesu stavebního úřadu, a nejsou předmětem stavebního řízení. Pokud ministerstvo převzalo podmínky stanoviska dotčeného orgánu jako podmínku stavebního povolení, je bezpředmětné vést diskusi a spekulace o tom, zda tato podmínka bude stavebníkem splněna. Uzavřel, že tato námitka je bezdůvodným zpochybňováním jeho kompetencí a odpovědnosti.

169. Ke *dvacátému devátému žalobnímu bodu* uvedl, že podklady vodoprávního úřadu byly přezkoumány nadřízeným orgánem, tj. Krajským úřadem Zlínského kraje, není pak důvod zpochybňovat jeho kompetence a závěry, ke kterým jako odpovědný orgán dospěl. Žalobce rovněž nenamítá žádné konkrétní skutečnosti, které by způsobovaly nezákonnost napadeného rozhodnutí a postupu žalovaného, který mu předcházela.
170. Také námitky *třicátého prvního žalobního bodu* označil za apriorní nesouhlas žalobce se způsobem vypořádání jeho námitek ve správním řízení, resp. se záměrem jako takovým. Citované závazné stanovisko bylo potvrzeno příslušným nadřízeným orgánem, a to ministrem životního prostředí dne 18. srpna 2021, č. j. MZP/2021/430/615. Lze předpokládat, že obě instituce jsou dostatečně kompetentní k tomu, aby tuto problematiku náležitě v rámci své gesce posoudily.
171. Stavebník uzavřel, že shledává žalobu zcela bezdůvodnou a navrhl ji zamítnout.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

172. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy, neboť jsou převážnou měrou součástí správního spisu, z něhož soud při posouzení věci vychází, nebo nebyly účastníky sporovány, či jsou pro řešení žalobou nastolených právních otázek nadbytečné (usnesení Ministerstva zemědělství ze dne 13. 9. 2019, č. j. 4514/2019-15111, usnesení Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 28. 12. 2020, č. j. MMR-61322/2020-83/2776) a soudu postačuje obsah spisového materiálu. S žalobcem namítanými rozsudky správních soudů se soud seznámil (pokud mu nebyly známy z rozhodovací činnosti), proto je jako důkaz neprováděl.
173. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
174. Soud o věci uvažil následovně:
175. Soud předně vzhledem k rozsáhlosti žaloby a podrobnosti žalobních námitek obecně uvádí, že povinností soudu není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, sp. zn. I. ÚS 729/2000, sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. ÚS 989/08, sp. zn. III. ÚS 961/09 a sp. zn. IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, Ústavní soud výslovně uvedl, že: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že*

podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Jinak řečeno, soud nemusí reagovat na všechny námitky žalobce, pokud proti nim uvede argumentaci, v jejíž konkurenci tyto námitky jako celek neobstojí (viz např. rozsudky NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 a mnoho dalších).

176. K námitce rizika tzv. systémové podjatosti Krajského úřadu Zlínského kraje (první žalobní bod):
177. Soud k tomu z obsahu spisového materiálu ověřil, že žalobce v doplnění rozkladu (Egeria, z.s. dne 15. 2. 2021, Vizovické vrchy dne 21. 1. 2021, Spolek pro ekologii Kostelec dne 21. 1. 2021, I. L. dne 21. 1. 2021) proti prvostupňovému rozhodnutí ministerstva (ze dne 22. 12. 2020) žádal o přezkum závazných stanovisek a označil je. Ve vztahu k závazným stanoviskům, která měl přezkoumávat jako nadřízený správní orgán dle § 149 odst. 7 správního řádu Krajský úřad Zlínského kraje (dále též „KÚ“), žalobce navrhl, aby je KÚ zrušil, případně změnil a doplnil o jeho požadavky. Námitku podjatosti KÚ a jeho zaměstnanců neuplatnil.
178. Žalovaný předložil závazná stanoviska k přezkumu dle § 149 odst. 7 správního řádu příslušným nadřízeným správním orgánům (KÚ, Ministerstvo zdravotnictví, Ministerstvo životního prostředí, ministr životního prostředí, Ministerstvo obrany, Ministerstvo dopravy, Ministerstvo vnitra, ministr vnitra), které po provedeném přezkumu daná závazná stanoviska potvrdily. Krajský úřad Zlínského kraje svá potvrzující stanoviska vydal v časovém rozmezí od 28. 6. 2021 do 10. 8. 2021, přičemž převážná většina (13 ze 17) jich byla vydána v červnu 2021 (dne 28. 6. 2021 a dne 29. 6. 2021), dvě v červenci 2021 (dne 13. 7. 2021) a dvě v srpnu 2021 (dne 9. 8. 2021 a dne 10. 8. 2021). O tom byli účastníci řízení informováni žalovaným veřejnou vyhláškou (ze dne 24. 8. 2021) spolu s výzvou, aby se k těmto novým podkladům stavebního řízení vyjádřili. Žalobce tak učinil podáním ze dne 23. 9. 2021 (Spolek pro ekologii Kostelec dne 22. 9. 2021), v němž (mimo jiné) vznesl námitku o riziku tzv. systémové podjatosti proti zaměstnancům KÚ, včetně jeho ředitele. K tomu poukázal na judikaturu NSS, dále na 19 článků s politickými a mediálními aktivitami politiků působících ve Zlínském kraji v době od dubna do září 2021, mimo jiné o zveřejnění Memoranda mezi Zlínským krajem a žalovaným o spolupráci při přípravě dálnice D49 ze dne 5. 5. 2021 (dále též „Memorandum“), o petici za rychlé dokončení výstavby dálnice D49 ze dne 12. 5. 2021 (dále též „Petice“), a články o činnosti poslanců k zajištění bezrizikového povolování R4901 (poslanecký návrh na změnu zákona č. 100/2001 Sb.). Obdobně jako v podané žalobě zejména ve vztahu k Memorandu a Petici žalobce uplatnil rozsáhlou argumentaci, kdy zejména tvrdil, že zástupci stran Memoranda byli náměstek hejtmána pro dopravu R. D. a ministr dopravy K. H., ve vztahu k Petici pak, že v petičním výboru jsou vlivní lidé a politici s úzkým vztahem k vedení Zlínského kraje, včetně náměstka hejtmána. Kromě toho se náměstek hejtmána Zlínského kraje v řadě článků zmiňoval o účastnících řízení ve věci dálnice hanlivým způsobem a použil i výhrůžky žalobou kraje za způsobenou škodu. Na podporu své námitky považoval za analogický případ povolování dálnice D0136 Řítkovice-Přerov, odkázal na Metodickou pomůcku Ministerstva vnitra ze dne 9. 5. 2017 a na usnesení KÚ v Olomouci ze dne 20. 6. 2018, č. j. KUOK 52031/2018 (o přiznání rizika systémové podjatosti primátora Přerova a všech zaměstnanců v řízení o změně územního rozhodnutí pro dálnici D1036), a usnesení téhož úřadu ze dne 2. 7. 2021, č. j. KUOK 70760/2021 (o přiznání rizika systémové podjatosti primátora Přerova a všech zaměstnanců ve stavebním řízení pro dálnici D1036).

179. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím riziko systémové podjatosti neshledal, kdy zejména uvedl, že KÚ o stavebním povolení v této věci nerozhoduje, předložených 19 mediálních výstupů i s výroky politiků mělo zanedbatelný vliv na rozhodování úředníků KÚ, odmítl argumentaci judikaturou NSS, nepovažoval se za nadřízený orgán k rozhodnutí o námitce, námitka byla uplatněna opožděně až poté, kdy KÚ všechna závazná stanoviska přezkoumal a odkaz na rozhodování o systémové podjatosti KÚ v Olomouci považoval za nepřipadný, neboť námitka podjatosti byla v tamní věci uplatněna proti stavebnímu úřadu, který řízení vedl, nikoliv proti nadřízenému orgánu, který rozhodoval o zákonnosti závazných stanovisek.
180. Soud o námitce uvážil takto:
181. Podle § 14 odst. 3 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").*
182. Ze shora popsaného skutkového stavu je zřejmé, že stěžejní dokumenty, za které soud s ohledem na obsáhlost argumentace žalobce považuje Memorandum a Petici, byly zveřejněny v květnu 2021. Také ostatní mediální výstupy (články), na jejichž části žalobce poukázal ve vyjádření ze dne 23. 9. 2021, a které považoval i dle argumentace v žalobě a replice k vyjádření žalovaného ze dne 13. 4. 2022 za rozhodné, byly převážně vydány na jaře 2021 (např. „idnes.cz“ ze dne 26. 4. 2021, „zdopravy.cz“ ze dne 6. 5. 2021, „zlin.cz“ ze dne 18. 5. 2021, „idnes.cz“ ze dne 19. 5. 2021, „Mladá fronta Dnes“ ze dne 6. 4. 2021, „ekolist.cz“ ze dne 20. 5. 2021, „nasregion“ ze dne 20. 5. 2021, „parlamentní listy.cz“ ze dne 20. 5. 2021, „dnoviny.cz“ ze dne 21. 5. 2021, „idnes.cz“ ze dne 31. 5. 2021). Tedy více jak jeden a půl měsíce předtím, než byla přezkoumána převážná část závazných stanovisek Krajským úřadem Zlín (dne 28. 6. 2021 a dne 29. 6. 2021). Žalobci tak nic nebránilo, aby v souladu se shora citovaným § 14 odst. 3 správního řádu namítal podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Žalobce tak neučinil ani poté, kdy byly v srpnu 2021 zveřejněny další články (zejména „zlin.cz“ ze dne 8. 8. 2021, „Magazín 21 č. 8/2021“, „idnes.cz“ ze dne 14. 8. 2021), dokonce ani bez zbytečného odkladu poté, kdy byl na výsledek přezkumného řízení upozorněn veřejnou vyhláškou (ze dne 24. 8. 2021).
183. K tomu soud připomíná, že s ohledem na četnost účastenství žalobce jako dotčené veřejnosti v obdobných řízeních (jak je správním soudům známa z rozhodovací činnosti) není na místě pochybovat o tom, že si snad žalobce nebyl vědom svých procesních práv. Skutečností je, že žalobce vznesl námitku podjatosti dle § 14 správního řádu až hluboko poté, kdy se o jím tvrzeném důvodu podjatosti KÚ dozvěděl, tedy až ve vyjádření ze dne 23. 9. 2021 (Spolek pro ekologii Kostelec dne 22. 9. 2021). Lze tak uzavřít, že žalobce vznesl námitku podjatosti Krajského úřadu Zlínského kraje opožděně.
184. Postup žalovaného, který o námitce podjatosti nerozhodl předtím, než posoudil důvodnost rozkladu, není vadou, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a měla vést ke zrušení rozhodnutí ve věci samé (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2017, č. j. 3 Af 24/2015-167, bod 62., ve spojení s rozsudkem NSS ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 As 72/2018-78, bod 82).
185. Námitka není důvodná.

186. K námitkám ohledně chybějící bariéry na mostě přes Rusavu, chybějícím migračním objektům pro křečky polní, chybějícímu posunu kanalizačního vyústění, chybějícímu opatření pro zajištění migrace v místě křížení s vodními toky a k neplnění podmínky č. 9 rozhodnutí o výjimce ze dne 24. 5. 2016, č. j. KUZL 63861/2015 (druhý, třetí, čtvrtý, sedmý a dvacátý sedmý žalobní bod):
187. Soud předně podotýká, že hlediska formulace těchto žalobních bodů je podstatné, a mezi účastníky řízení rovněž nesporné, že příslušné výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny byly pravomocně uděleny a je povinností stavebníka je respektovat.
188. Soud přisvědčuje správním orgánům obou stupňů, že splnění podmínek daných rozhodnutí o povolení výjimky náleží příslušnému správnímu orgánu na úseku ochrany životního prostředí, resp. ve smyslu názvosloví projektové dokumentace stavby (dále též „PD“) náleží ekodozoru dle podmínky č. 36 výrokové části prvostupňového rozhodnutí. Zde se uvádí „po celou dobu stavby až do její kolaudace stanovit odborně způsobilou fyzickou nebo právnickou osobu - ekodozor (držitel autorizace k provádění biologického hodnocení ve smyslu § 67 podle § 45i zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon č. 114/1992 Sb.“), která bude hájit zájmy ochrany přírody“.
189. Pokud ministerstvo a žalovaný nad rámec uvedeného poukázali na Související dokumentaci k žádosti o stavební povolení označenou jako část „G“ a zmínili Analýzu naplnění podmínek orgánů životního prostředí, resp. Analýzu plnění podmínek výjimek, či Analýzu vliv stavby na životní prostředí a plnění požadavků EIA, jakož i hlukovou studii, geodetické podklady a jiné, je z toho zřejmé, že byly správní orgány vedeny snahou vypořádat námitky žalobce doplněním své argumentace o poukaz na obsah spisového materiálu a uvedení konkrétních dokladů, které stavebník k žádosti v průběhu řízení doložil. Je přitom nerozhodné, zda se při označení dopustily písařské chyby, spočívající v nepřesném označení dané analýzy.
190. Skutečnost, že dané dokumenty stavebník (resp. jeho zástupce společnost Viapont) do správního spisu založil podáním z prosince 2018 (podání ze dne 31. 11. 2018, doručené ministerstvu dne 5. 12. 2018, zaevidované pod příslušným číslem jednacím dne 27. 12. 2018) je patrna i z popisu obsahu tohoto podání, jak jej žalobce popsal v žalobě. Z popisu vyplývá, že tímto podáním a doplněním spisového materiálu stavebník reagoval na výzvu ministerstva ze dne 21. 11. 2018, kdy doplnil podklady pro běžící stavební řízení o dokumentaci pro stavební povolení stavby 4901 s tím, že DSP je zpracována v rozsahu vyhlášky 146/2008 Sb., a obsahuje komentář ke změnám a doplnění dokumentace v roce 2014, že žádá o pokračování v řízení pro stavební objekty dle přiloženého seznamu s přílohou, která je označena jako DSP stavby 4901 Hulín - Fryšták/pare 1. a 2.
191. Soud tak neshledává pochybení ministerstva při vedení spisového přehledu, když tento přehled pod pořadovým číslem 13 dané podání stavebníka označuje. K porušení ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu, podle kterého „V každé věci se zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy“, tak nedošlo. Bylo přitom na žalobci, aby se s obsahem spisového materiálu průběžně seznamoval a žalobce ani neuvádí, že by při nahlížení do spisového materiálu absenci příloh daného podání stavebníka z prosince 2018 zjistil. Ministerstvo

nepochybilo, když vyzvalo žalobce k seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu cestou veřejné vyhlášky (vyvěšeno dne 21. 10. 2020, sejmuto dne 6. 11. 2020) před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Dále se žalobce případně mohl seznámit s podklady poté, kdy podal rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí, tj. v mezidobí od 22. 12. 2020 do 5. 11. 2021. Pokud tak žalobce neučinil, nelze z toho vinit správní orgány, které mu podle obsahu spisového materiálu v seznámení se s podklady pro rozhodnutí o žádosti nijak nebránily.

192. Je rovněž nerozhodné, zda je či není analýza nepovinným a nezávazným podkladem, neboť jednak použily správní orgány argumentaci mimo jiné i tímto podkladem k žádosti o stavební povolení v reakci na nevypořádání námitek žalobců, jednak je zřejmé, že stavebník danou analýzou (nejen) doplňoval údaje uvedené v průvodní zprávě kapitola 15 písm. d) „splnění požadavků dotčených orgánů“, k tomu, aby podrobněji popsal, jak bude dané výjimky, resp. jejich podmínky realizovat.
193. Soud ani neshledal, že by tím nebyla splněna obecná podmínka č. 1 stavebního povolení, jejímž jádrem je povinnost stavebníka realizovat stavbu podle projektové dokumentace.
194. Ze stejných důvodů nemohlo dojít k porušení § 5, § 8 odst. 1 a § 11 zákona o životním prostředí, podle kterých „Únosné zatížení území je takové zatížení území lidskou činností, při kterém nedochází k poškození životního prostředí, zejména jeho složek, funkcí ekosystémů nebo ekologické stability (§5), „Znečišťování životního prostředí je vnášení takových fyzikálních, chemických nebo biologických činitelů do životního prostředí v důsledku lidské činnosti, které jsou svou podstatou nebo množstvím cizorodé pro dané prostředí (§8 odst. 1)“ a „Území nesmí být zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení (§11).
195. K nemožnosti nalézt část G projektové dokumentace namítané v dvacátém sedmém žalobním bodu soud uvádí, že to, že se žalobci nepodařilo v obsáhlém správním spise část G najít, nelze klást k tíži ministerstvu či žalovanému.
196. Pokud se týká tvrzené nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, soud ji neshledal ani z důvodu, že by vypořádání rozkladové námítky postrádalo oporu ve spise, ani z důvodu absence citací konkrétních úvah, o něž se žalovaný opíral. Absence citací ve vypořádání rozkladových námitek nemůže založit nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, ani jeho nepřezkoumatelnost. Stejně tak nezakládá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí údajná nesrozumitelnost tvrzení žalovaného, že podmínka zajištění suchých migračních cest s hlinitým povrchem je zohledněna v souladu s příslušnou právní úpravou. Žalovaný v rámci žalobou napadeného rozhodnutí mnohokrát uvedl, že požadavky dotčených orgánů jsou ve stavebním povolení zohledněny. Je tedy důvodné předpokládat, že daným tvrzením zamýšlel totéž. Ač předmětné sdělení není zcela konkrétní, nezakládá důvod nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť je z kontextu odůvodnění patrné, jak je žalovaný mínil.
197. K žalobcovu odkazu na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2020, č. j. 31 A 72/2019-203, soud uvádí, že úkolem ministerstva ve stavebním řízení nebylo kontrolovat obsah rozhodnutí o výjimce, neboť k tomu ani není oprávněno. Navíc z žalobcem uváděného rozhodnutí o výjimce ze dne 24. 5. 2016, č. j. KUŽL 63861/2015, vyplývá, že výjimka byla udělena právě ke stavbě (jak je dle odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Brně vyžadováno).

198. Závěrem k námitkám ohledně neplnění podmínky č. 9 rozhodnutí o výjimce ze dne 24. 5. 2016, č. j. KUZL 63861/2015, soud uvádí, že odkaz žalobce na § 11 zákona o životním prostředí je natolik obecný, že z něj nelze vyčíst, co jím žalobce míní, proto se jím soud nemohl zabývat.
199. Na podkladě shora uvedeného a po ověření spisového materiálu v daném rozsahu soud neshledal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, které podle stanoviska soudu reagovalo na rozkladové námitky žalobce a je z něj zřejmé, jak o nich žalovaný uvažil a na základě jakých podkladů k závěru dospěl.
200. K námitce chybějícího posunu kanalizačního vyústění soud nad rámec výše uvedeného dodává, že stavba SO 325 (odlučovač ropných látek „ORL“) byla na žádost stavebníka vyloučena ze společného řízení v nyní projednávané věci, a bude tak předmětem jiného správního řízení, kde bude i tato otázka v rámci povolení daného objektu řešena. Uvedené vyplývá z rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 21. 11. 2018, č. j. 269/2017-910-IPK/5 bod. I., str. 3 kde se z odůvodnění podává, že důvodem vyloučení SO C325 byla drobná změna polohy vyvolaná požadavky rozhodnutí MŽP ze dne 28. 4. 2017 č. j. 313/570/17, jímž došlo ke změně rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 28. 11. 2016, č. j. KUZL 46784/2016 ve věci stanovení podmínky pro vyústění silniční kanalizace přes odlučovače ropných látek (dále též „ORL“) přes křížení plánované komunikace s Fryštáckým potokem.
201. Soud tak uzavírá, že uvedené žalobní body neshledal důvodnými.
202. K námitkám absence vypořádání podmínek závazného stanoviska EIA v DSP a chybějícímu nízkohlučnému asfaltu (pátý a šestý žalobní bod):
203. Závazné stanovisko EIA stanovilo opatření k prevenci vyloučení, snížení, popř. kompenzaci nepříznivých vlivů na životní prostředí pro navazující řízení a to „opatření pro fázi přípravy“, „opatření pro fázi výstavby“ a „opatření pro fázi provozu“ (str. 3 až 6). Ministerstvo v podmínce 36 výrokové části prvostupňového rozhodnutí uvedlo „*stavebník zajistí plnění požadavků závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 22. 11. 2016, č. j. 63881/ENV/16 k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí vydaného podle § 23a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů*“, a jednotlivá opatření závazného stanoviska MŽP, rozčleněná do zmíněných opatření pro fázi přípravy, opatření pro fázi výstavby a opatření pro fázi provozu výslovně uvedlo do výrokové části, tj. převzalo jejich text.
204. K rozkladové námitce žalobce, která se svou podstatou shoduje s námitkou žalobní, žalovaný přisvědčil posouzením ministerstva (zejména na str. 43 žalobou napadeného rozhodnutí).
205. K tomu soud považuje za stěžejní, že se správní orgány s podmínkami závazného stanoviska MŽP „vypořádaly“ jejich doslovným převzetím do podmínky č. 36 výrokové části prvostupňového rozhodnutí. Soud plně přisvědčuje stanovisku ministerstva, které uvedlo, že plnění podmínek správního rozhodnutí patří mezi základní povinnosti stavebníka, který by se jinak vystavoval riziku postihu. Pokud ministerstvo a žalovaný v této souvislosti nad rámec uvedeného poukazovali na tzv. Související dokumentaci, za níž příkladmo uvedli geodetické podklady, hlukovou studii, Analýzu plnění podmínek orgánů životního prostředí, resp. Analýzu vlivu staveb na životní prostředí, splnění požadavku EIA a další podklady, jak již byly podrobněji uvedeny výše, považuje soud tuto

argumentaci správních orgánů za doplňující v tom smyslu, že se jedná o „související dokumentaci“, kterou stavebník k žádosti připojil a v průběhu řízení s ohledem na změny právní úpravy či požadavek správního orgánu doplňoval.

206. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, byli účastníci seznámeni s jeho stavem před vydáním prvostupňového rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu nejpozději ke dni 21. 10. 2020.
207. K poukazu žalobce na rozdílné označení „analýzy“ prvostupňovým správním orgánem a žalovaným soud uvádí tak, jak již uvedl k jiné žalobní námitce, že se jedná o písarskou chybu, nemající vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. S ohledem na závaznost výrokové části (podmínka č. 36 stavební povolení) soud nepovažuje za nezákonnou ani skutečnost, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí žádnou pasáž z analýzy necitoval. Z označení „související dokumentace“, jak je učinil žalovaný, je zřejmé, že takovou analýzu považoval za dokument, který stavebník předložil stavebnímu úřadu na podporu své žádosti.
208. Soud dále nespatřuje nelogickou a nepřezkoumatelnou pasáž rozhodnutí žalovaného, ze které žalobce citoval ve své žalobní námitce takto: *„v průvodní zprávě navíc stavebník jasně deklaroval, že podmínky požadavků dotčených orgánů plní, proto je zde naopak patrný soulad s touto analýzou“*. Pokud totiž žalovaný v reakci na obdobnou rozkladovou námitku poukázal na Průvodní zprávu k projektové dokumentaci, je z toho zjevná snaha žalovaného vypořádat tuto rozkladovou námitku právě i za použití tohoto podpůrného podkladu (analýzy).
209. Soudu není zřejmé, v jakém ohledu je převzetí požadavku závazného stanoviska EIA do podmínky č. 36 výroku stavebního povolení v rozporu s podmínkou č. 1 stavebního povolení, kde se ukládá *„předmětná stavba bude provedena podle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení; případné změny nesmí být provedeny bez povolení speciálním stavebním úřadem“* (str. 4 bod II. 1 rozhodnutí ministerstva), žalobce to blíže nespecifikuje, soud se proto k tomu nemohl konkrétně vyjádřit.
210. Soud tedy odmítá, že by správními orgány nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností.
211. K poukazu žalobce, že ministerstvo a žalovaný odkazují na soubor příloh, který je součástí podání stavebníka z prosince 2018, zahrnujícího hlukovou studii, geodetické podklady, Analýzu vlivů staveb na životní prostředí, splnění požadavků EIA, část G a související dokumentaci, a na nemožnost tyto podklady ve správním spisu najít, soud odkazuje na vypořádání žalobní námitky ad 2) a pro úplnost opětovně uvádí, že žalobce měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním. K tomu byli vyzváni dle § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého *„Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový*

účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis. „.

212. Žalobce ostatně ani konkrétně netvrdí, ani nedokládá, že by do spisového materiálu v určitý konkrétní den a čas nahlížel, či že by o to projevil zájem, a takové dokumenty při nahlížení součástí správního spisu nebyly.
213. Soud na tomto místě odmítá tvrzení žalobce, že by snad byl správní spis veden neřádně, neboť jeho součástí (jak žalobce ostatně sám v jiných žalobních bodech uvádí) jsou spisové seznamy, ze kterých vyplývají jednotlivé spisové události s uvedením pořadového čísla, čísla jednacího, označením odesílatele, označením věci, počtu listů a datem přidělení čísla jednacího.
214. Ani v tomto ohledu tak soud neshledává správní rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná, jak žalobce i v této žalobní námitce tvrdil.
215. K chybějícímu nízkohlučnému asfaltu soud nad rámec výše uvedeného doplňuje, že neshledává nezákonným, pokud ministerstvo podmínku č. 4 závazného stanoviska MŽP „pouze“ převzalo do výrokové části svého rozhodnutí a neověřilo, zda je skutečně v závazné části projektové dokumentace plněna. Jestliže je totiž podmínka závazného stanoviska MŽP převzata do výrokové části rozhodnutí, je touto podmínkou stavebního povolení stavebník vázán a splnit ji musí. S ohledem na rozsah odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů soud nespatřuje vadu v tom, že ministerstvo a žalovaný při odůvodnění uvádějí názvy související spisové dokumentace bez konkrétního určení, kdo tyto podklady vypracoval, kdy a kým byly do správního spisu založeny. K tomu soud dále poukazuje na spisové seznamy a uzavírá, že pokud tato označení související spisové dokumentace nejsou výslovně ve spisových seznamech uvedeny a „skrývají se“ pod označením podání, jinak blíže specifikovaného mj. pořadovým číslem, číslem jednacím, odesílatelem, předmětem věci, počtem listů a datem přidělení čísla jednacího, nezpůsobuje to nezákonnost rozhodnutí správních orgánů ve věci samé.
216. K poukazu žalobce na technické údaje ve vztahu ke skladbě vozovky, soud opětovně uvádí, že významné je uložení povinnosti stavebníkovi podmínkou č. 36 výroku stavebního povolení splnit podmínky závazného stanoviska EIA, tedy i „opatření pro fázi výstavby“ bod 4, kde se uvádí: *„v průjezdním úseku dálnice D49 Fryšták - Dolní Ves uplatnit podle DSP a hlukové studie (HBH projekt spol. s r. o., Mgr. Marek Sekerčák, Mgr. Tomáš Šíkula, 01215), protihluková opatření v podobě protihlukových stěn, nízkohlučného asfaltu a nízkohlučných dilatačních závěrů na mostě pro zabezpečení dodržení limitních hodnot hluku.“* Odkaz ministerstva a žalovaného na související dokumentaci (část G, analýzu plnění podmínek orgánů životního prostředí a projektovou dokumentaci stavebního objektu C225) soud považuje za dostatečný s ohledem na obsah spisového materiálu, který byl podkladem jejich rozhodnutí. Soud není odborným orgánem, který by posoudil, zda údaje uvedené v technické zprávě mostu přes Hornoveský potok C225 ke skladbě vozovky naplňují podmínku č. 4 opatření pro fázi výstavby závazného stanoviska EIA, vtělenou do podmínky č. 36 výroku stavebního povolení. Není jím ostatně ani žalobce, ale je jím specializovaný stavební úřad, který prvostupňové rozhodnutí ve spojení se žalobou napadeným rozhodnutím vydal. Kontrola plnění této podmínky je věcí stavebního úřadu za použití ustanovení § 133 stavebního zákona, tedy nikoli až při kolaudaci stavby, jak žalobce uvedl. Zkušební provoz takto rozsáhlé stavby přitom zákon předpokládá (§ 124 stavebního zákona).

217. K poukazu žalobce na nevypořádání dílčí rozkladové námitky stran neplatných technických norem soud uvádí, že žalovaný na tuto dílčí námitku podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí skutečně nereagoval, tato vada však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Je tomu tak proto, že stavebník musí při realizaci stavby postupovat podle platných právních předpisů, tedy i podle platných závazných českých technických norem (§ 16 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích. Jak vyplývá z ustanovení § 16 vyhlášky „*při přípravě staveb, výstavbě komunikací a jejich stavebních úpravách se postupuje podle zvláštních předpisů*“) a závazných českých technických norem uvedených v příloze č. 1 pod č. 1 až 29. Bližší podrobnosti jsou obsaženy v doporučených českých technických normách uvedených v příloze č. 1 pod č. 30 až 66. Při stavebních úpravách stávajících komunikací je nutno podle místních podmínek zlepšovat kvalitu komunikace zvýšením bezpečnosti a plynulosti provozu na ní anebo alespoň přispívat k homogenitě celého tahu“, postupuje se při přípravě staveb komunikací a jejich stavebních úpravách nejen podle závazných českých norem uvedených v příloze č. 1 pod č. 1 - 29 (bližší podrobnosti jsou obsaženy v doporučených českých technických normách uvedených v příloze č. 1 pod č. 30 – 66), ale zejména podle zvláštních předpisů, které jsou uvedeny v poznámce pod čarou č. 6.
218. Pochybení zpracovatele příslušné části projektové dokumentace, spočívající v tom, že je uvedena již neplatná závazná česká technická norma, tak s ohledem na text ustanovení § 16 prováděcí vyhlášky zákona o pozemních komunikacích nemůže způsobovat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí proto jako celku.
219. Žalobní námitky uvedené shora nejsou důvodné.
220. K námitkám chybějícího omezení tranzitní nákladní dopravy, neproveditelnosti podmínky č. 14 závazného stanoviska EIA, neověření účinku budoucího užívání stavby a absenci retenčních nádrží (osmý, devátý a třináctý a sedmnáctý žalobní bod):

Základ těchto žalobních bodů spočívá v nesouhlasu žalobce s fázováním (etapizací) povolovacích procesů či následného uvedení do provozu stavby D49 4901 Hulín - Fryšták. Ustanovení § 19 odst. 1 písm. f) umožňuje stanovit pořadí provádění změn v území (etapizaci) ve vztahu k úkolům územního plánování. Zákon však nezakazuje použití tohoto institutu ve smyslu stanovení pořadí povolení a realizace a následné uvedení do provozu jednotlivých staveb celkového záměru. Na to ostatně pamatuje podmínka č. 14 závazného stanoviska EIA, kterou ministerstvo převzalo do výroku II. podmínky 36. písm. n) „opatření pro fázi provozu“. V odůvodnění svého rozhodnutí k tomu na str. 210-211 uvedlo „*Správní orgán konstatuje, že převzal požadavky závazného stanoviska EIA do podmínky č. 36 výrokové části. Plnění podmínek správního rozhodnutí patří mezi základní povinnosti stavebníka, který by se v opačném případě vystavoval riziku sankcí. Doložení způsobu plnění podmínky správnímu orgánu tak bude logicky možné a vymahatelné až po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Je nutno zopakovat, že proces stanovení dopravního značení je v souladu s platnými právními předpisy předmětem samostatného řízení vedeného příslušným silničním správním úřadem, viz příslušná ustanovení zákona č. 13/1997 Sb., přičemž tento proces bývá u dopravních staveb obvykle zahajován cca 3 měsíce před jejich předpokládaným zprovozněním, a to s ohledem na aktuální stav dopravní sítě. Dotčený orgán nadto zjevně slovním vyjádřením vymezil dopravní režim, jemuž se podoba dopravního značení musí přizpůsobit. Pochybnosti spolku ve věci proveditelnosti a plnění podmínky tedy nejsou v této fázi řízení relevantní. Jinými slovy lze uvést, že dopravní značení bude řešeno s příslušnými správními orgány (dopravními) před uvedením stavby do provozu. Z postupu*

stavebníka taktéž nelze ani v nejmenším dovodit, že by svévolně (rozuměj bezdůvodně) neusiloval o realizaci stavby jako funkčního celku; ze spisu se jednoznačně podává opak, tj. soustředěnost (byť fázovitá) postupů za účelem realizace stavby jako celku (kompletního záměru), a to vč. jeho následného uvedení do provozu. Úvahy či pochybnosti spolku v opačném směru jsou tak ničím nepodloženými spekulacemi, které navíc (jak bylo shora uvedeno) stavebník v průběhu řízení transparentně a průkazně vyvrací.“

221. K tomu soud uvádí, že je z dané podmínky závazného stanoviska EIA patrné, že je výsledkem úvahy dotčeného orgánu státní správy na úseku životního prostředí, aby pro případ nemožnosti časové souběžnosti uvedení do provozu stavby, jež byla předmětem žádosti stavebníka, a související dopravní stavby, o které je vedeno jiné řízení, byly splněny podmínky spočívající v omezení jízdy tranzitní nákladní dopravy. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že je citovaná podmínka neproveditelná, když stanoví způsob, jak tomuto záměru odborného správního orgánu na úseku životního prostředí vyhovět.
222. Pokud žalobce v této souvislosti poukazuje na propagační letáky stavebníka, z nichž má vyplývat samostatný provoz stavby, jež je předmětem nyní projednávané věci, s tím, že ale navazující stavba 4902.1 ještě (podle žalobcova tvrzení) nedisponuje ani územním rozhodnutím, pak soud konstatuje, že tyto skutečnosti nejsou v rozporu s podmínkou č. 14 závazného stanoviska EA, která byla převzata do výroku stavebního povolení.
223. Soud přisvědčuje správním orgánům obou stupňů, že se z obsahu spisového materiálu podává celková snaha stavebníka realizovat záměr jako celek. Dále k tomu poznamenává, že s ohledem na rozsah a složitost stavby ve všech jejích souvislostech, jakož i s ohledem na délku povolovacího procesu (územní rozhodnutí bylo vydáno ve dne 15. 11. 2004, právní moci nabylo dne 12. 1. 2005, žádosti o povolení stavby byly podávány postupně od 3. 12. 2007 a dále, o žádostech bylo rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím dne 22. 12. 2020 a žalobou napadeným rozhodnutím dne 5. 11. 2021) lze opravdu rozumně očekávat, že k současnému uvedení do provozu „hlavní“ stavby a staveb s ní souvisejících nedojde. Na to ale právě pamatuje podmínka č. 14 závazného stanoviska EIA, jež je nedílnou součástí výroku prvostupňového rozhodnutí.
224. Neopodstatněná jsou též tvrzení žalobce o vadách projektové dokumentace, která navrhuje dopravní značení (C 193), se kterým žalobce nesouhlasí a tvrdí, že tranzitní nákladní dopravu nijak neomezuje. Konečná úprava dopravního značení musí být totiž předmětem opatření obecné povahy před uvedením stavby do provozu ve smyslu § 77 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), který stanoví místní a přechodnou úpravu provozu na dálnicích, silnicích, místních komunikacích a veřejně přístupných účelových komunikacích. Soud přisvědčuje správním orgánům, že návrh dopravního značení uvedených v projektové dokumentaci stavebníka má ověřit funkčnost celé dokončené stavby (všech etap). Konkrétní dopravní značení ale nelze v době vydávání stavebního povolení v souzené věci specifikovat, neboť je k tomu třeba zohlednit aktuální dopravní stav, míru rozestavěnosti a případného dokončení navazujících staveb, vzít v úvahu stanoviska dotčených orgánů státní správy (§ 77 odst. 2), vše postupem podle § 171 a násl. správního řádu. Podle ustanovení § 172 odst. 4 citovaného zákona může k návrhu opatření obecné povahy kdokoli, jehož práva, povinnosti nebo zájmy jím mohou být přímo dotčeny uplatnit písemné připomínky nebo na veřejném projednání ústní připomínky,

správní orgán je povinen se jimi zabývat jako podkladem pro opatření obecné povahy a vypořádat se s nimi v jeho odůvodnění.

225. Žalobci Egeria, Spolek pro ekologii Kostelec a Vizovické vrchy, jsou spolky, jejichž předmětem činnosti je ochrana životního prostředí a veřejného zdraví. Žalobkyně I. L. je vlastníkem nemovitosti, již se stavba dotýká. Žalobci se tak mohou účastnit řízení o návrhu OOP podle citovaného ustanovení správního řádu a jejich práva tak nebudou krácena.
226. Lze tak v tomto směru uzavřít, že stanovení úpravy provozu na dálnicích, silnicích, místních komunikacích a veřejně přístupných účelových komunikacích není předmětem stavebního řízení, v němž rozhodovalo ministerstvo jako speciální stavební úřad ve věcech dálnic dle § 15 stavebního zákona ve spojení s § 40 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích. Podle § 77 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu bude rozhodujícím správním orgánem rovněž ministerstvo dopravy, ovšem nikoli jako speciální stavební úřad, ve smyslu výše uvedených právních ustanovení, ale jako ústřední správní úřad ve věcech dopravy a provozu na pozemních komunikacích.
227. Nelze tak přisvědčit žalobci, že žalovaný nechránil veřejný zájem reprezentovaný závazným stanoviskem, nezjistil okolnosti důležité pro jeho ochranu, nezjistil stav věci, o němž nebylo důvodných pochybností, nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedl žalobce, a že se nevyjádřil k podstatě námitek, proč by bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
228. Soud v této souvislosti odkazuje na podrobné vypořádání obdobných rozkladových bodů zejména na straně 210 - 211 prvostupňového rozhodnutí a na straně 44 žalobou napadeného rozhodnutí, kdy obě rozhodnutí tvoří podle ustálené judikatury správních soudů jeden celek. V odůvodnění správních orgánů obou stupňů je totiž uvedeno, z jakých úvah správní orgány vycházely při hodnocení a výkladu právních předpisů, a jak se vypořádaly s těmito rozkladovými námitkami žalobců i ve vztahu k podkladům rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu).
229. K neověření účinků budoucího užívání stavby soud k výše uvedeným závěrům k námitce etapizace stavby soud poukazuje na podrobné odůvodnění ministerstva k obdobnému rozkladovému bodu zejména na str. 196 - 201 prvostupňového rozhodnutí a na straně 40 žalobou napadeného rozhodnutí, jejichž závěrům nemá co vytknout. Pokud správní orgány poukazovaly na ustanovení § 140 správního řádu, je zřejmé, že se tak dělo proto, že rozhodnutí o žádostech stavebníka (doručené dne 3. 12. 2007, 11. 6. 2008, 2. 10. 2009, 18. 12. 2013 a 1. 6. 2017, viz záhlaví prvostupňového rozhodnutí) byla podle ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu spojena do společného řízení, a zároveň v rozsahu stavebníkem specifikovaných stavebních objektů (případně jejich částí) ze společného řízení vyloučena do samostatného řízení, a to právě s ohledem na předmět řízení, jejich věcnou souvislost a totožnost účastníků řízení při splnění podmínek citované právní úpravy.
230. Předmětem stavebního povolení tak ve společném řízení nadále zůstaly nosné a podstatné části dálniční stavby. Naproti tomu k vyloučení některých staveb nebo jejich částí došlo v rozsahu těch staveb, které ještě nebyly pravomocně umístěny, i když žádost o jejich umístění byla stavebníkem podána, jak ostatně žalobce v žalobě sám potvrzuje. Správní orgány přitom připustily, že se nejedná o variantu pro průběh výstavby optimální, ale nikoli nezákonnou a vzniklou v důsledku dané procesní situace, která byla zapříčiněna i

tím, že stavebník chtěl vyhovět požadavkům na ochranu veřejného zájmu, např. právě ochrany před hlukem.

231. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů soud nezjistil, že by správní orgány postupovaly v rozporu s ustanovením § 111 odst. 2 stavebního zákona a neověřily rovněž účinky budoucího užívání stavby. Z výrokové části stavebního povolení je patrné, že ministerstvo stanovilo podmínky pro provedení stavby, které je stavebník povinen plnit (výrok II.) a budoucí užívání stavby podrobně odůvodnilo v souladu s podmínkami stavebního povolení, zejména na str. 196 - 201, kdy mj. konstatovalo, že stavební objekty (případně jejich části), které jsou předmětem tohoto řízení, představují nosnou a podstatnou část dálniční stavby. Vešlo přitom ve věci úpravy rozsahu objektové skladby na žádosti stavebníka a vyčlenilo dílčí stavební objekty do samostatného řízení, kdy s hlediska ekonomie výstavby bylo možné zahájit stavbu (zatím) pro nosné stavební objekty dálnice, jež jsou předmětem stavebního povolení v nyní projednávané věci.
232. K tomu ministerstvo poukázalo na aktuální a odůvodněné stanovisko obecného stavebního úřadu Městský úřad Holešov ze dne 14. 10. 2020 č. j. HOL-29254/2020/SU/RS dle § 15 odst. 2 stavebního zákona (dále též „stanovisko Holešov ze dne 14. 10. 2020“) z něhož vyplývá, že stavbu dle předložených podkladů povolit lze. Ministerstvo se vyjádřilo i k fázování povolovacích procesů, k námitkám stran § 4 odst. 1 stavebního zákona, kdy zdůraznilo, že předmětná stavba není stavbou jednoduchou a konstatovalo, že řízení o žádosti pro dílčí část stavby D 49 4901 byla na to zahájena již v roce 2007, což podtrhuje složitost a komplexnost celé problematiky. Ministerstvo mělo za to, že stavební řízení je vedeno v souladu s citovaným ustanovením, všechny stavební objekty projednané v tomto řízení jsou projednané v režimu stavby hlavní, tudíž v režimu stavebního řízení. K námitce nepoužitelnosti závazných stanovisek dotčených orgánů mimo jiné uvedlo, že příslušné dotčené orgány byly prokazatelně seznámeny s rozsahem stavby, pro které je řízení vedeno, přičemž žádný z nich připomínku ohledně platnosti svého závazného stanoviska neuplatnil. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí ministerstva ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kdy obě tato rozhodnutí v odůvodnění reagují na obdobné námitky žalobců, směřujících proti žalobou napadenému rozhodnutí (žalobci v této věci a Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu), a soud vypořádání těchto námitek správními orgány plně přisvědčuje.
233. Stejně soud uvážil i ohledně žalobcem tvrzené absence retenčních nádrží. Mezi stranami je nesporné, že žalobcem uváděné retenční nádrže nebyly předmětem předmětného stavebního řízení a jejich umístění tak nebylo stavebním povolením povoleno. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že retenční nádrže měly předmětem řízení být. Jak bylo uvedeno již výše (a ve stavebním povolení), stavebník sám počítá s tím, že stavba bude plně provozuschopná až po dokončení nejen stavby, která byla předmětem předmětného stavebního řízení, ale i dalších stavebních objektů které předmětem řízení nebyly. Sám stavebník si je dle svých vyjádření, podávaných v průběhu stavebního řízení vědom, že také pro tyto další objekty musí získat potřebná povolení. Stavebník přitom zvolený postup, spočívající ve vyčlenění některých stavebních objektů do samostatného řízení (a to i žalobcem uváděných retenčních nádrží), odůvodnil tím, že je obecně přínosný, neboť pro nejdůležitější stavební objekty dálnice bude možné stavbu zahájit. Ministerstvo shledalo žádosti stavebníka o úpravu rozsahu předmětných stavebních objektů důvodnými, a proto jim vyhovělo. Soud tento přístup shledává logickým a všeobecně přínosným, neboť může urychlit výstavbu dálnice, tj. stavby celospolečenského významu. Soud neshledal ani

rozpor tohoto postupu se zákonem, jelikož takový postup neznámá, že by o povolení retenčních nádrží nebylo rozhodováno, neboť z projektové dokumentace a zákonných požadavků na výstavbu dálnic je zřejmé, že bez povolení těchto stavebních objektů nebude stavba zcela provozuschopná.

234. Lze tak uzavřít, že předmětem stavebního povolení, jakož i žalobou napadeného rozhodnutí, nejsou retenční nádrže. O jejich povolení bude rozhodováno v rámci samostatného řízení, v němž bude žalobce moci, za splnění zákonných podmínek, uplatňovat svá práva. Vydáním stavebního povolení tak v tomto bodě nebyla porušena žalobcova práva, neboť je bude moci hájit v samostatném řízení týkajícím se retenčních nádrží. Soud souhlasí s žalobcovým tvrzením, že nelze předjímat výsledek budoucího rozhodnutí o umístění retenčních nádrží, avšak vzhledem k tomu, že ministerstvo mělo k dispozici závazná stanoviska, z nichž vyplývala možnost stavbu dle projektové dokumentace z hlediska ochrany přírody povolit (k dokumentaci ohledně ochrany přírody viz níže), lze minimálně počítat s tím, že z tohoto hlediska jsou podmínky pro povolení retenčních nádrží splněny.
235. Pro úplnost soud dodává, že ministerstvo bylo při rozhodování o žádosti stavebníka o stavební povolení vázáno jejím rozsahem a nebylo oprávněno jakkoli tento rozsah měnit.
236. Soud dále uvádí, že ministerstvo dopravy mělo při rozhodování o stavebním povolení k dispozici závazné stanovisko obecného stavebního úřadu (závazné stanovisko Městského úřadu Holešov, odbor výstavby, rozvoje a životního prostředí, ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-33159/2018/SU/RS, ve znění rozhodnutí tohoto úřadu ze dne 14. 10. 2020, č. j. HOL-29254/2020/SU/RS) podle § 15 odst. 2 stavebního zákona, z něhož vyplývá, že stavbu lze z hlediska ochrany přírody povolit. Toto závazné stanovisko navíc bylo na základě rozkladových námitek potvrzeno závazným stanoviskem Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 13. 7. 2021, č. j. KUZL 47144/2021. Žalobce zde argumentoval tak, že souhlas obecného stavebního úřadu nemůže nahradit povinnost ministerstva dle § 111 odst. 2 stavebního zákona. S tímto argumentem se soud neztotožňuje.
237. Dle uvedeného ustanovení platí, že *stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby*. K charakteru § 111 odst. 2 se v minulosti vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 10 As 47/2018-48, v němž uvedl: „*Toto ustanovení podle soudu doplňuje ustanovení § 111 odst. 1 stavebního zákona; obě pravidla míří k tomu, aby stavební úřad zajistil dostatečnou kvalitu projektové dokumentace a uložil stavebníkovi kromě povinností stavebně-technického charakteru i požadavky, které vynesly dotčené orgány, a to nejen po dobu výstavby (odst. 1), ale i při užívání stavby (odst. 2). Povinnost ověřit účinky budoucího užívání stavby však neznámá povinnost stavebního úřadu vnášet do stavebního řízení otázky týkající se záměru jako celku, které byly řešeny v řízení územním* (zvýraznění doplněno zdejším soudem)“. V územním rozhodnutí v projednávaném případě byl řešen záměr jako celek (tzn. včetně retenčních nádrží) a ministerstvo bylo vázáno rozsahem žádosti stavebníka o stavební povolení, v němž retenční nádrže zahrnuty nebyly. Nebylo tak na ministerstvu, aby v předmětném stavebním řízení ověřovalo účinky budoucího užívání stavby – retenčních nádrží, neboť tyto nádrže nebyly jeho předmětem.
238. Z uvedeného je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí není ani v rozsahu třináctého a sedmnáctého žalobního bodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak tvrdil žalobce, a pokud objekty, které žalobce označil v žalobě, nejsou řešeny předmětným

stavebním povolením, je tomu tak proto, že tyto objekty budou posuzovány v samostatných řízeních jako související stavební objekty s „hlavním“ záměrem dálnice D 49. To ale nezpůsobuje nezákonnost posouzení daných rozkladových námitek.

239. Žalobní body osmý, devátý, třináctý a sedmnáctý tedy nejsou opodstatněné.
240. K námitkám nemožnosti seznámit se s kompletním územním rozhodnutím, nepřezkoumatelnosti vypořádání námitek proti podkladům obecného stavebního úřadu, absenci pozemků k rozprostírání skryvek a chybějících výjimek k této činnosti (desátý, jedenáctý a dvanáctý žalobní bod):
241. Podstatou prvních dvou výše uvedených žalobních námitek je (ne)důvodnost tvrzení žalobců, že se nemohli seznámit s kompletním územním rozhodnutím, jako podkladem pro rozhodování obecného stavebního úřadu podle § 15 odst. 2 stavebního zákona, a zda jejich námitky proti tomuto podkladu rozhodnutí obecného stavebního úřadu byly náležitě vypořádány.
242. Podle tohoto zákonného ustanovení *„speciální stavební úřady postupují podle tohoto zákona, pokud zvláštní právní předpisy pro stavby podle odstavce 1 nestanoví jinak. Povolení pro stavby mohou vydat jen se souhlasem obecného stavebního úřadu příslušného k vydání územního rozhodnutí, který ověřuje dodržení jeho podmínek; souhlas není správním rozhodnutím. Jestliže se nevzdává územní rozhodnutí ani územní souhlas, postačí závazné stanovisko podle § 96b“.*
243. K tomu soud předně uvádí, že platná právní úprava výslovně vylučuje pravomoc speciálních stavebních úřadů (§ 15 odst. 1) v územním rozhodování. Tedy územní řízení a věcně navazující stavební řízení nevede jeden a tentýž stavební úřad. Speciální stavební úřady, jimiž je v nyní projednávané věci dle § 15 odst. 1 písm. c) ministerstvo, mohou stavební povolení vydat jen se souhlasem toho obecného stavebního úřadu, který pro danou stavbu buď vydal územní rozhodnutí, nebo územní souhlas. Takový souhlas obecného stavebního úřadu dokládá, že byly dodrženy podmínky vzešlé z výsledků územního rozhodování a je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu (rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1As 176/2012-140).
244. Soud z obsahu spisového materiálu ověřil, že takové závazné stanovisko bylo vydáno Městským úřadem Holešov, odbor výstavby, rozvoje a životního prostředí, dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-33159/2018/SU/RS, ve znění rozhodnutí tohoto úřadu ze dne 14. 10. 2020, č. j. HOL-29254/2020/SU/RS, které bylo následně přezkoumáno Krajským úřadem Zlínského kraje dne 13. 7. 2021 pod č. j. KUZL 47144/2021 tak, že bylo závazné stanovisko (dále též „ZS MěÚ Holešov dle § 15 odst. 2“) potvrzeno. Z něj vyplynulo, že Městský úřad Holešov zkoumal, zda projektová dokumentace pro stavební povolení je zpracována v souladu s vydaným územním rozhodnutím, resp. s dokumentací, jež byla v minulosti pro vydání územního rozhodnutí o umístění stavby tomuto obecnému stavebnímu úřadu předložena. Městský úřad Holešov konstatoval, že stavebník předložil soupis stavebních objektů, které jsou předmětem žádosti o vydání stavebního povolení ve stavebním řízení vedeném u ministerstva dle jejich aktuálního (upřesněného) označení, když právě pro tyto se souhlas dle § 15 odst. 2 stavebního zákona vydává tak, aby bylo ověřeno, že jsou ve stavebním řízení splněny podmínky územního rozhodnutí o umístění dané stavby. Městský úřad Holešov shledal drobné rozdíly mezi označením stavebních objektů k dokumentaci pro územní rozhodnutí a označení v dokumentaci pro stavební povolení, které považoval za logické, neboť jimi byli např. projektantské zkratky, či precizace názvů, eventuálně prostý fakt zaokrouhlení kilometráže staničení. Takové

názvoslovní nuance nepovažoval stavební úřad za skutečnosti, mající vliv na plnění podmínek územního rozhodnutí, neboť se jedná o identické stavební objekty. Konstatoval, že jestliže došlo k upřesnění umístění stavebních objektů, dělo se tak pouze v rámci a v souladu s pravomocným územním rozhodnutím. Vymezil se i vůči stavebním objektům (resp. jejich částem) umístěným územním rozhodnutím, avšak vyloučeným z daného stavebního řízení s tím, že ty už proto nejsou předmětem ověřování dodržení podmínek územního rozhodnutí.

245. V (potvrzujícím) přezkumném závazném stanovisku dle § 149 odst. 7 správního řádu na vyžádání žalovaného Krajský úřad Zlínského kraje (stanovisko ze dne 13. 7. 2021, č. j. KUZL 47144/2021) zejména obsáhle pojednal o úloze obecného stavebního úřadu při rozhodování dle § 15 odst. 2 stavebního zákona, povaze závazného stanoviska a postavení nadřízeného (přezkumného) správního orgánu při postupu podle § 149 odst. 7 správního řádu. K tomu poukázal na judikaturu správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“). Zabýval se rozkladovými námitkami žalobce (a dalších účastníků správního řízení), konkrétně na ně reagoval, poukázal na to, že většina podmínek územního rozhodnutí zjevně vychází z požadavků dotčených orgánů, které ve vztahu k namítaným podmínkám ÚR specifikoval. V této souvislosti zdůraznil, že bylo na Ministerstvu životního prostředí (dále též „MŽP“), aby splnění těchto podmínek ověřilo, přičemž poukázal na skutečnost, že k vydání stavebního povolení musel stavebník předložit souhlasná stanoviska dotčených orgánů (včetně MŽP) a lze tak důvodně očekávat, že stavebník tyto podmínky ÚR splnil. Pojednal o závěrech přezkoumávaného závazného stanoviska MěÚ Holešov dle § 15 odst. 2 a s odkazem na konkrétní správní řízení doplnil, že je mu známo, že dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí a pro vydání stavebního povolení vypracovávala totožná autorizovaná osoba, přičemž tato dokumentace byla předložena obecnému stavebnímu úřadu a lze tak důvodně předpokládat, že se projektová dokumentace pro tato řízení neliší, resp. jsou ve vzájemném souladu. Vyjádřil se též k požadavku žalobce na uvedení výpisu všech stavebních objektů. Námitky žalobce (a dalších účastníků řízení) proto považoval za nedůvodné a přistoupil k potvrzení přezkoumávaného závazného stanoviska MěÚ Holešov.
246. Z toho je zřejmé, že Městský úřad Holešov postupoval v souladu s ustanovením § 15 odst. 2 stavebního zákona a ověřil dodržení podmínek územního rozhodnutí pro vydání stavebního povolení v nyní projednávané věci. Soud přitom nepochybuje o tom, že měl Městský úřad Holešov k dispozici „úplné“ rozhodnutí o umístění stavby (ze dne 15. 11. 2004, č. j. SŘ/9909/2004/Sa, v právní moci dne 12. 1. 2005, dále též jen „územní rozhodnutí“), neboť tento úřad dané územní rozhodnutí sám vydal a lze tak rozumně očekávat, že jako autor rozhodnutí (včetně situačních výkresů v měřítku 1:50 000 a 1:2 000, které jsou nedílnou součástí tohoto rozhodnutí - situace v měřítku 1:2 000 je založena na stavebním úřadě), si byl vědom celého obsahu územního rozhodnutí, jako podkladu pro vydání stavebního povolení v projednávané věci.
247. Z ničeho se nepodává, a to ani z žalobních námitek, ani z obsahu spisového materiálu, že by snad Městský úřad Holešov v době vydání závazného stanoviska neměl spis územního rozhodnutí k dispozici. Uvedené platí tím spíše, že jak již bylo zmíněno, situace v měřítku 1:2 000 je založena na tomto stavebním úřadě. Nadto žalobce, který podle obsahu spisového materiálu do správního spisu žalovaného opakovaně nahlížel, v žalobě nijak netvrdil, že by při tomto nahlížení některá část spisu absentovala, že mu nebyla předložena a že se domáhal jejího předložení, a to ani před vydáním prvostupňového rozhodnutí při

nahlížení dne 2. 11. 2020. Prvostupňové rozhodnutí bylo přitom vydáno až 22. 12. 2020, tedy necelé dva měsíce poté, a žalobce tak měl dostatečný prostor minimálně v tomto časovém období doplnění spisového materiálu v tomto rozsahu požadovat. Pokud žalobce uplatňuje námitky proti územnímu rozhodnutí a pozastavuje se nad tím, že územní rozhodnutí popisuje stavbu na čtyřech řádcích na straně 2, ačkoliv je jím umístováno 190 stavebních objektů, které nejsou nijak konkretizovány a výpovědní hodnota rozhodnutí je tak dle žalobce velmi omezená, nezbyvá než uvést, že žalobce mohl být účasten územního řízení, jehož výsledkem bylo územní rozhodnutí a mohl námitky v tomto řízení uplatnit. Z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by tak žalobce činil, soudu tak nezbyvá konstatovat, že takový procesní postoj jde k tíži žalobce.

248. Lze přisvědčit žalobci, že by bylo vhodnější, kdyby ministerstvo do správního spisu zařadilo úplné územní rozhodnutí, tj. včetně jeho situačních výkresů, uvedený postup však není vadou řízení, která by měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí neboť, jak již bylo výše uvedeno Městský úřad Holešov, jako obecný stavební úřad, vydal závazné stanovisko dle § 15 odst. 2 stavebního zákona poté, kdy ověřil dodržení podmínek územního rozhodnutí, přičemž platí presumpce správnosti správního rozhodnutí. Závazné stanovisko Městského úřadu Holešov je podkladem pro vydání rozhodnutí o žádosti stavebníka na vydání stavebního povolení v nyní projednávané věci a s ohledem na to, že závazné stanovisko Městského úřadu Holešov bylo i následně přezkoumáno postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu Krajským úřadem Zlínského kraje, jak bylo uvedeno výše, ministerstvo a žalovaný sice pochybili, ale nikoli tak hrubě, aby to mělo za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.
249. Pro úplnost soud dodává, že přisvědčuje závěrům Krajského úřadu Zlínského kraje v jeho přezkumném stanovisku ohledně ověření splnění všech podmínek, které byly v územním rozhodnutí o umístění stavby stanoveny, s poukazem na § 4 odst. 6 stavebního zákona, podle kterého *„Stanoví-li dotčené orgány ve svém závazném stanovisku podmínky, jsou příslušné kontrolovat jejich dodržování; stavební úřad poskytne součinnost potřebnou ke kontrole těchto podmínek.“* Postačí tak pouze ověření obecného stavebního úřadu, že podmínky vymezené územním rozhodnutím jsou v žádosti o vydání stavebního povolení zohledněny, aniž by bylo třeba podrobně se zabývat v odůvodnění závazného stanoviska, jak konkrétně budou v případném budoucím rozhodnutí o povolení stavby uvedeny. Nado to se Krajský úřad Zlínského kraje v přezkumném závazném stanovisku vypořádal s argumentací v rozkladových námitkách žalobců, týkajících se číslování parcel, výpisu stavebních objektů a jiné, a soud pro stručnost na jeho závěry odkazuje.
250. Žalobce tak nebyl zkrácen na svém právu napadat rozhodnutí obecného stavebního úřadu, neboť mohl jednak být účasten přímo územního řízení, jehož výsledkem bylo dané územní rozhodnutí, jednak v řízení o vydání stavebního povolení mohl nahlížet do spisu a případně namítat absenci těchto situačních výkresů namítat a domáhat se jejich předložení, což žalobce neučinil, ostatně to ani netvrdí. Jeho postoj tak soud vnímá jako účelový, a to i s ohledem na to, že se v odůvodnění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 4. 2017 (č. j. 313/570/17, 10523/ENV/17) uvádí, že ministerstvo umožnilo žalobci seznámit se s územním rozhodnutím a výkresem Přehledná situace - porovnání s DUR s grafickým vymezením území trvalého a dočasného záboru v soutisku s dokumentací pro územní rozhodnutí (str. 11, str. 15). Lze tak důvodně očekávat, že Ministerstvo životního prostředí poskytlo územní rozhodnutí v plném rozsahu a žalobce se s ním tedy mohl

seznámit ještě před tím, než vydal Městský úřad Holešov závazné stanovisko (dne 30. 11. 2018 ve znění pozdějších rozhodnutí).

251. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2021, č. j. 38 A 4/2020-89, na který žalobce poukazoval, se v dané věci nepoužije, neboť v nyní projednávané věci bylo závazné stanovisko Městského úřadu Holešov, jako obecného stavebního úřadu dle § 15 odst. 2 stavebního zákona, součástí spisového materiálu žalovaného, ze kterého soud při přezkumu zákonnosti i tohoto žalobního bodu vychází.
252. Ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti vypořádání námitek proti podkladům obecného stavebního úřadu soud dodává, že s ohledem na výše uvedené považuje podmínku č. 1 územního rozhodnutí za vypořádanou a ve zbytku k ostatním tvrzením o nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska Městského úřadu Holešov soud uvádí, že ustanovení § 15 odst. 2 obecnému stavebnímu úřadu neukládá, aby jednotlivé podmínky daného územního rozhodnutí (v projednávané věci 30 podmínek) podrobně uváděl důvody proč tyto podmínky považuje za splněné, když je z jeho odůvodnění výslovně zřejmé, že posoudil předloženou projektovou dokumentaci pro stavební povolení v rozsahu stavebních objektů, které jsou předmětem žádosti o jeho vydání, s dokumentací pro vydání rozhodnutí o umístění stavby. Přitom posoudil soupis stavebních objektů, které jsou předmětem žádosti o vydání stavebního povolení a to dle aktuálního (upřesněného) označení, když právě pro tyto se souhlas dle § 15 odst. 2 stavebního zákona vydává tak, aby bylo ověřeno, že jsou ve stavebním řízení splněny podmínky územního rozhodnutí o umístění dané stavby. Vypořádal se s příčinou drobných rozdílů mezi označením stavebních objektů v dokumentaci pro územní rozhodnutí a označení v dokumentaci pro stavební povolení, jakož i ze skutečností, že některé stavební objekty (jejich části) umístěné územním rozhodnutím byly vyloučeny ze stavebního řízení, a nadále tak nejsou předmětem ověřování dodržení podmínek územního rozhodnutí (zejména str. 6 změny závazného stanoviska Městského úřadu Holešov, odbor územního plánování a stavebního řádu ze dne 14. 10. 2020, č. j. HOL-29254/2020/SU/SR jímž bylo doplněno odůvodnění závazného stanoviska Městského úřadu Holešov ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-33159/2018/SU/RS).
253. Pokud se žalobce v této souvislosti domáhal přezkumu závazných stanovisek obecného stavebního úřadu Městského úřadu Holešov ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-33159/2018/SU/RS a rozhodnutí o změně závazného stanoviska ze dne 14. 10. 2020, č. j. č. j. HOL-29254/2020/SU/RS, kterým bylo, jak je už výše uvedeno, změněno závazné stanovisko ze dne 30. 11. 2018, a to podle § 75 odst. 2 s. ř. s., pak k tomu předně soud uvádí, že toto závazné stanovisko ve znění změny, resp. opravy bylo k rozkladovým námitkám žalobce a dalších subjektů přezkoumáno Krajským úřadem Zlínského kraje ze dne 13. 7. 2021, č. j. KUZL 47144/2021 podle § 149 odst. 7 správního řádu, a bylo potvrzeno. Soud při přezkumu závazného stanoviska Městského úřadu Holešov přisvědčuje závěrům Krajského úřadu Zlínského kraje uvedené v jeho závazném stanovisku dle § 149 odst. 7 správního řádu a opětovně uvádí, že smyslem ustanovení § 15 odst. 2 stavebního zákona není ověřování splnění všech podmínek územního rozhodnutí a je třeba zohlednit ustanovení § 4 odst. 6 stavebního zákona, kdy je ke kontrole plnění těchto podmínek příslušný daný dotčený správní orgán. Rozkladové námitky žalobce se týkají podmínek územního rozhodnutí, které jsou dány požadavky dotčených orgánů státní správy, a sice stran podmínek č. 3 - 11 územního rozhodnutí, vycházejí ze souhlasu Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 10. 2004, č. j. 640/2572/2004 o odnětí půdy ze

zemědělského půdního fondu (v žalobě namítané podmínky č. 5 a č. 7 územního rozhodnutí), podmínky č. 16, 18, 19 a 25 územního rozhodnutí jsou dány souhlasným stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 12. 2001, č. j. NM700/2616/4001/OPVŽP/01 a hodnocení vlivu stavby na životní prostředí (v žalobě namítané podmínky č. 16, 18 územního rozhodnutí) a podmínka č. 27 je dána závěrem zjišťovacího řízení MŽP ze dne 31. 7. 2003, č. j. 3013/OIP/570/11091/03/13-Gr (v žalobě namítaná podmínka č. 27 územního rozhodnutí).

254. V tomto rozsahu je tedy na Ministerstvu životního prostředí, aby ověřilo splnění těchto podmínek a jak je patrné z vydání prvostupňového rozhodnutí (stavební povolení) stavebník tyto podmínky dotčených orgánů státní správy včetně MŽP splnil. Ve shodě se závěry Krajského úřadu Zlínského kraje soud též uvádí, že pokud se týká podmínek č. 20, 22, 23 a 24 územního rozhodnutí (v žalobě namítaných podmínek č. 22 a 23 územního rozhodnutí), je podmínka č. 22 územního rozhodnutí splněna, neboť obě projektové dokumentace, tj. jak pro územní řízení, tak pro stavební povolení jsou zpracovány stejnou oprávněnou osobou, jak bylo doloženo v průběhu řízení stavebníkem. Konkrétně Ing. Miroslavem Meluzínem, autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby ČKAIT 11175. Ve zbytku soud odkazuje na odůvodnění závazného stanoviska (přezkumného) Krajského úřadu Zlínského kraje a uzavírá, že závazné stanovisko Městského úřadu Holešov považuje za souladné se zákonem a tedy způsobitelným podkladem pro rozhodnutí správních orgánů v nyní projednávané věci.
255. K námitce absence pozemků k rozprostírání skrývek a chybějící výjimky k této činnosti (žalobní námitka č. 12) soud z obsahu spisového materiálu ověřil, že Ministerstvo životního prostředí vydalo dne 4. 10. 2004 pod č. j. 604/2572/2004 na žádost stavebníka o odnětí zemědělské půdy ze ZPF souhlas podle § 17 písm. d) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu (dále též „zákon o ZPF“) ve spojení s § 9 odst. 6 téhož zákona se zde uvedenými podmínkami. Mimo jiné i podmínkou č. 2, na kterou poukazoval žalobce a která se týká skrývky ornice. Z ní (mimo jiné) vyplývá, že nejpozději 60 dnů před podáním žádosti o stavební povolení předloží stavebník orgánu ochrany ZPF Městskému úřadu Holešov k projednání a odsouhlasení zpřesněnou bilanci skrývek, plán jejich odvozu a jejich rozprostření, včetně údajů o mocnosti rozprostírané vrstvy na konkrétní pozemky a písemné souhlasy jejich vlastníků (uživatelů). Ve správním spise se též nachází „upřesnění bilance skrývky ornice“ ze dne 13. 9. 2017 č. j. HOL-24402/2017/ŽP/VK, kterým tento úřad jako orgán ochrany ZPF upřesnil využití skrývané ornice způsobem zde uvedeným. V tomto dokumentu jsou mimo jiné pod bodem 2 specifikována určená místa k rozvozu a rozprostření ornice s uvedením žadatele a vlastníka pozemku, kontaktních údajů, místa uložení ornice a množství v metrech kubických, přičemž pod bodem 1 - 41 se nacházejí identifikační údaje fyzických osob, pod bodem 42 - 50 se nacházejí identifikační údaje zemědělských družstev a korporací. Součástí upřesnění bilance skrývky ornice Městským úřadem Holešov je též množství určené skrývky ornice a vrstva mocnosti rozprostírané vrstvy.
256. Na podmínku č. 2 souhlasu MŽP s odnětím půdy ze ZPF pamatuje prvostupňové rozhodnutí v podmínce 35 (výrok II.), kde se v této souvislosti pod písm. b) uvádí: „*Nejpozději 30 dnů před kolaudačním řízením předloží žadatel orgánu ochrany ZPF Městského úřadu Holešov doklady o využití ornice a potvrzení vlastníků o převzetí a následném rozprostření určeného množství ornice a podorničí na jednotlivých pozemcích. U dočasného*

odnětí doloží žadatel potvrzení vlastníků pozemků o ukončení zpětné rekultivace a převzetí pozemků k zemědělskému obhospodařování.“

257. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že obdobná rozkladová námitka žalobce směřuje primárně do územního rozhodnutí, není jeho závěr nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jak žalobce tvrdí, neboť územní rozhodnutí na půdu odnímanou ze ZPF a skrývky ornice pamatuje pod podmínkou č. 5. Žalovaný se však dále k rozkladovým námitkám žalobce vyjadřuje, proto ani v tomto rozsahu není jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
258. Soud přisvědčuje žalovanému, že podmínky pro odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, a tedy i ve vztahu ke skrývce ornice, byly vymezeny souhlasem MŽP dle § 17 písm. d) zákona o ZPF ve spojení s § 9 odst. 6 téhož zákona.
259. Soud tak odmítá žalobní tvrzení, že stavebník nesplnil povinnost uvést údaje o konkrétních pozemcích, na které mají být skrývky rozprostírány, jak mu ukládá podmínka územního rozhodnutí č. 5 a jak vyplývá z upřesnění bilance skrývky ornice Městského úřadu Holešov z 13. 9. 2017, neboť ve shodě se správními orgány obou stupňů považuje toto upřesnění bilance za postačující a souladné se smyslem a účelem podmínky pro odnětí půdy ze ZPF stanovené Ministerstvem životního prostředí, jakož i územním rozhodnutím ve spojení s podmínkou č. 35 stavebního povolení. Podstatou dané podmínky č. 2 souhlasu z odnětím zemědělské půdy ze ZPF totiž je ochrana zemědělského půdního fondu, spočívající v projednání a odsouhlasení zpřesněné bilance skrývky kulturních vrstev půdy. Soud v tomto ohledu poukazuje na závazné stanovisko ministra životního prostředí dle § 149 odst. 7 správního řádu ze dne 18. 8. 2021 č. j. MŽP/2021/430/615, kde tento vrcholný odborný správní orgán na úseku životního prostředí, tedy i zemědělského půdního fondu, poukazuje na to, že za hospodárné využití skrývky půdy je považováno především využití pro zemědělské účely, kdy v odůvodněných případech lze přebytky skrývky půdy použít i mimo zemědělskou půdu a kdy s ohledem na kvalitu a rozsah záboru zemědělské půdy a s přihlédnutím k naplňování veřejného zájmu na úseku dopravní infrastruktury realizací předmětného záměru stavby, přísluší považovat zábor půdy pro realizaci tohoto záměru, při stanovení podmínek stanoviska k ochraně ZPF, za akceptovatelný z hlediska požadavku zákona o ZPF (str. 4 závazného stanoviska).
260. Lze tak uzavřít ve shodě se žalovaným, že absence údajů o konkrétních pozemcích ve zpřesnění bilance skrývky ornice Městského úřadu Holešov ze dne 13. 9. 2017 nevytváří nezákonnost, neboť došlo k naplnění podstaty podmínky stanoviska k ochraně ZPF, tedy k projednání a odsouhlasení zpřesněné bilance skrývky kulturních vrstev půdy. Uvedené je v souladu s podmínkou souhlasu MŽP, resp. podmínkami, které stanovil odborný správní orgán Ministerstvo životního prostředí v souhlasu s odnětím půdy ze ZPF. Soud tak nepovažuje za vadu, pokud je u některých zemědělských podniků (v upřesnění bilanci skrývky ornice Městského úřadu Holešov) k místu uložení ornice uveden odkaz na to dané místo bez konkrétního určení parcelním číslem pozemku. Soud v této souvislosti uvádí, že považuje za rozumné vysvětlení správních orgánů, že v průběhu času dochází ke změnám v evidenci parcelních čísel pozemků v rámci těchto míst, přičemž to nevylučuje smysl a účel podmínky souhlasu MŽP, jíž je nakládání se zemědělským půdním fondem v souladu se zákonem.

261. K námitkám nezajištění ochrany vod na přivaděči Holešov SO117, vad celkového vodohospodářského řešení, nepřezkoumatelnosti vypořádání námitek proti závaznému stanovisku Městského úřadu Holešov ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-29573/2018/ŽP/Ve (čtrnáctý, patnáctý a šestnáctý žalobní bod):
262. K polemice žalobce stran úvahy žalovaného, že: „*není správním orgánem, který by měl rozhodovat ve věci vodoprávních povolení*“ soud uvádí, že se ministerstvo vodoprávní úpravou v oblasti realizace stavby zabývalo v prvostupňovém správním rozhodnutí (výrok II.), kdy uložilo stavebníkovi podmínky (bod 37 a 38), jimiž je stavebník vázán. Neobstojí tak argumentace žalovaného, že ve věci možného ohrožení nebo znečištění podzemních a povrchových vod nerozhodoval. Soud tuto argumentaci žalovaného ale vnímá jako jeho stanovisko ve vztahu k § 17 vodního zákona, podle kterého byly vydány souhlasy vodoprávních úřadů (závazné stanovisko Městského úřadu Holešov, oddělení životního prostředí ze dne 27. 4. 2015, č. j. HOL-5685/2015/ŽP/Ve, závazné stanovisko téhož úřadu ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-29573/2018/ŽP/Ve), s podmínkami (podmínky správce povodí a vodních toků Povodí Moravy s. p.), které byly do stavebního povolení převzaty. Na zákonnost posouzení ve věci samé tak výše citovaná argumentace žalovaného neměla vliv.
263. Soud k tomu ve shodě se správními orgány zdůrazňuje, že je z obsahu spisového materiálu a citovaných závazných stanovisek Městského úřadu Holešov patrné, že tyto dotčené orgány na úseku ochrany životního prostředí vydaly souhlasná stanoviska se stanovením podmínek, které musí stavebník splnit, a ty, jak bylo již shora uvedeno, ministerstvo pojal do podmínek vlastního stavebního povolení.
264. Podmínku č. 38 písm. f) stavebního povolení: „*příkopy, které odvádějí vody z tělesa komunikace v ochranném pásmu vodního zdroje, musí být provedeny vodotěsné. Případné úniky ropných látek nesmí být bez předčištění odváděny do vodních toků, ani zasakovány do podzemních vod*“ soud neshledává rozpornou s podmínkou č. 6 závazného stanoviska Městského úřadu Holešov ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-29573/2018/ŽP/Ve, neboť se jedná o její doslovné převzetí do stavebního povolení. Námitky proti způsobu řešení prostřednictvím „mobilní norné stěny“ soud nepovažuje za důvodné, neboť z obsahu citovaného závazného stanoviska Městského úřadu Holešov se podává, že bylo vydáno podle § 17 odst. 1 písm. a), e) vodního zákona jako jeden z podkladů pro vydání stavebního povolení ministerstvem. Tedy je zřejmé, že se tento vodoprávní úřad s projektovou dokumentací na stavbu seznámil a nenamítal, že by volba řešení stavebníkem narušovala funkci základní ochrany vod, vymezenou (mimo jiné) i podmínkou č. 6 tohoto závazného stanoviska. Soud připomíná, že ministerstvo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poukazovalo na vzorové listy MD2.2, v nichž jsou uvedeny základní parametry tohoto zařízení (mobilní norné stěny). Soud ověřil, že tyto vzorové listy jsou součástí spisového materiálu.
265. Samotná podmínka č. 6 závazného stanoviska, převzatá do výroku II. bodu 38 písm. f) stavebního povolení, pamatuje na „případné úniky ropných látek“, tedy na havárii, ke které z povahy funkce silniční komunikace (i dálnice), obecně může dojít. Právě pro ten účel je podle stanoviska soudu dané technické řešení ochrany vod zamýšleno. V odpovědi na otázky, které žalobce v rozkladu i žalobní námitce klade a sice, jak se o havárii zaměstnanci správce komunikace dozví, odkud se dostaví, v jakém časovém limitu (žalobce poukazuje na popis vzorového listu mobilní norné stěny), soud uvádí, že tomu tak s vysokou mírou pravděpodobnosti bude jako v případě jiných havárií, tedy aktivací

Integrovaného záchranného systému. Především však platí, že příslušný vodoprávní orgán (odborný správní orgán) stanovil podmínky, za kterých udělil souhlas podle § 17 vodního zákona. Tyto podmínky byly převzaty do výroku prvostupňového rozhodnutí a stavebník je těmito podmínkami vázán. Musí je splnit, bez jejich splnění nemůže být stavba zkolaudována. Dohled nad plněním těchto podmínek přísluší právě těmto dotčeným orgánům státní správy, jakož i stavebnímu úřadu jako stavebního dozoru dle § 132 a násl. stavebního zákona.

266. Soud tedy neshledal, že by přenesení podmínky č. 6 do stavebního povolení bylo neúčinné a že by projektová dokumentace byla vyhotovena v rozporu s touto podmínkou a nebyla tak zajištěna ochrana vod.
267. Pokud žalobce namítal, že stavebník některé odlučovače ropných látek zcela nezpracoval do projektové dokumentace, případně požádal o jejich vyloučení ze stavebního řízení (a tyto objekty v žalobě označil), je podstatou řešení této žalobní námítky skutečnost, že žalobcem označované stavební objekty (C313, C318, C325, C326, C328) nejsou slovy žalovaného „*součástí objektové skladby tohoto řízení (rozhodnutí ve věci samé) i když je za součást stavby D49 jako takové považuje a jejich povolení bude předmětem samostatného řízení příslušného správního úřadu.*“
268. Polemika žalobce o tom, zda byl či nebyl povolen stavební objekt C317, kdy tvrdil, že takový objekt byl povolen na straně 2 prvostupňového rozhodnutí pod označením „*C317 ORL v km 6,700 vpravo*“ je irelevantní, neboť je z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že takový objekt v dané kilometráži ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím povolilo. K tomu ministerstvo připojilo své stanovisko „*v této souvislosti je nutno rovněž připomenout a zdůraznit, že Ministerstvo dopravy obecně není příslušným správním úřadem pro povolování vodních děl, a proto nelze předpokládat, že by v takovém případě vedlo řízení např. pro stavební objekty retenčních nádrží, což jsou právě stavební objekty C317 a C328.*“ Že se jedná o samostatný objekt „C317“ soud ověřil z obsahu spisového materiálu.
269. K poukazu žalobce na objekt C328 a str. 17 průvodní zprávy soud uvádí, že se nejedná o objekt, který by byl předmětem stavebního povolení v nyní projednávané věci, proto k této námitce nepřihlédl.
270. Z důvodů uvedených výše soud nepovažuje žalobou napadené rozhodnutí v tomto rozsahu za nepřezkoumatelné pro nesplnění podmínky č. 6 závazného stanoviska vodoprávního úřadu ze dne 30. 11. 2018. K tvrzení žalobce, že z této podmínky vyplývá, že přivaděč Holešov by měl být vybaven předčištěním, tedy odlučovači ropných látek, které však chybí, soud uvádí, že takto danou podmínku nevnímá, neboť ta pouze stanoví pro případ (havárie) úniku ropných látek zákaz, aby byly tyto látky odváděny bez předčištění do vodních toků či zasakovány do podzemních vod. A na to stavební povolení pamatuje použitím „mobilní norné stěny“, jak bylo pojednáno shora.
271. Za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost soud nepovažuje „nereagování“ žalovaného na tvrzení žalobce o nepravdivosti projektové dokumentace spočívající v tom, že je voda ze svahu silničního tělesa odváděna do odlučovačů ropných látek, neboť je z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (zejména strana 205) a žalobou napadeného rozhodnutí (zejména str. 42) zřejmé, že projektová dokumentace míří na stavbu dálnice jako celek, tj. včetně objektů, které dosud nebyly územně umístěny či stavebně povoleny s odkazem na tato probíhající řízení. Soud přisvědčuje žalovanému a ministerstvu, že je z obsahu spisového materiálu zřejmý záměr

stavebníka zprovoznit dálnici nejen v rozsahu stavebního povolení v nyní projednávané věci, jehož předmětem jsou nosné stavební objekty dané dálnice, ale jako silniční komunikaci tohoto typu v plném rozsahu, tedy včetně méně významných stavebních objektů, které byly z různých procesních důvodů vyloučeny k samostatnému projednání.

272. Ze stejných důvodů soud nepovažuje za důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného „nereagování“ na námitku žalobce, že nemají-li stavební objekty odlučovačů ropných látek (žalobcem konkrétně vymezené) pravomocné územní rozhodnutí pro svou navrhovanou polohu, nelze s nimi počítat.
273. Lze tak uzavřít, že projektová dokumentace v rozsahu předmětu stavebního povolení v nyní projednávané věci není zmatečná a fakticky vadná, jak žalobce tvrdí, ani v rozporu se závazným stanoviskem vodoprávního úřadu, resp. úřadů, jejichž podmínky převzalo ministerstvo do podmínek stavebního povolení, jak bylo pojednáno výše. Na základě shora uvedeného soud ani neshledal, že by rozhodnutí žalovaného bylo částečně založeno na mylných úvahách a částečně nepřezkoumatelné.
274. K tvrzení žalobce o nepřezkoumatelném vypořádání námitek proti závaznému stanovisku Městského úřadu Holešov ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-29573/2018/ŽP/Ve soud uvádí, že podle obsahu tohoto závazného stanoviska vodoprávní úřad vydal stanovisko i k odlučovači ropných látek C313. Tento objekt ale není předmětem stavebního povolení v nyní projednávané věci, neboť, jak sám žalobce uvedl v námitce tvrzených vad celkového vodohospodářského řešení (ad 15), byl tento objekt vyloučen ze stavebního řízení, tedy bude o něm rozhodováno samostatně. Skutečnost, že daný vodoprávní úřad vydal závazné stanovisko i k tomuto odlučovači ropných látek, je zjevně dána časovou blízkostí vydání tohoto závazného stanoviska (30. 11. 2018) a vyloučení daného objektu rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 21. 11. 2018, č. j. 269/2017-910-IPK/6. S ohledem na komplexnost, komplikovanost a celou řadu souběžně běžících řízení o jiných souvisejících stavebních objektech dálnice D39 soud neklade k tíži vodoprávnímu úřadu Městského úřadu Holešov, že vydal závazné stanovisko i k ORL C313, neboť lze rozumně předpokládat, že zjistit aktuální, úplný a podrobný skutkový stav, o němž by nebylo důvodných pochybností k datu jeho rozhodování, bylo spojeno s vysokými obtížemi.
275. K tomu soud zdůrazňuje, že samotná skutečnost, že tento vodoprávní úřad rozhodl i o ORL, který není předmětem stavebního povolení v nyní projednávané věci, nemůže způsobit nezákonné rozhodnutí o věci samé, tj. ve věci stavebního povolení objektů prvostupňovým správním rozhodnutím ministerstva.
276. Žalobce dále tvrdí, že stanovisko Městského úřadu Holešov mělo být vydáno podle metodického pokynu Ministerstva zemědělství a Ministerstva životního prostředí ze dne 1. 3. 2018, a že nic nenasvědčuje tomu, že by tento metodický pokyn byl uplatněn. Podle stanoviska soudu je to domněnka žalobce nepodložená konkrétním tvrzením, např. o tom, že je dané závazné stanovisko v některé své části v rozporu s konkrétním ustanovením daného metodického pokynu. Proto soud k tomuto tvrzení nemohl přihlídnout.
277. Soud neshledává důvodnou ani dílčí námitku žalobce, že je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů k obdobným námitkám žalobce uplatněným v rozkladovém podání. Žalovaný totiž odkázal na přezkumné závazné stanovisko nadřízeného správního orgánu Městského úřadu Holešov, tedy na závazné stanovisko Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 29. 6. 2021, č. j. KUZL 43694/2021 (dále též „přezkumné závazné stanovisko ze dne 29. 6. 2021“),

kteřý podle § 149 odst. 7 správního řádu závazné stanovisko Městského úřadu Holešov přezkoumal. Žalovaný ve své argumentaci vešel na závěry tohoto přezkumného závazného stanoviska, které podrobně v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu k těmto rozkladovým námitkám žalobce popsal. Jeho rozhodnutí tak ani v tomto rozsahu není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 68 odst. 3 správního řádu.

278. Žalobce požadoval, aby soud přezkoumal výše uvedené závazné stanovisko Městského úřadu Holešov ze dne 30. 11. 2018 z důvodů vad tvrzených v rozkladových námitkách. Soud proto uvedené závazné stanovisko přezkoumal postupem podle § 75 odst. 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že nebylo vydáno v rozporu se zákonem. Ze stanoviska je totiž patrné, že si daný vodoprávní úřad opatřil dostatek skutkových zjištění k tomu, aby stanovisko mohl zaujmout, vyšel přitom z projektové dokumentace, která mu byla za tím účelem předložena v rozsahu výčtu stavebních objektů, pro které byl souhlas daným závazným stanoviskem vydáván. Městský úřad Holešov, jako vodoprávní úřad, v závazném stanovisku zejména vyšel ze souhlasných stanovisek správce povodí a vodních toků Povodí Moravy, s. p. ze dne 17. 10. 2018, č. j. PM 27147/2018/5203/Fi a ze dne 2. 7. 2015, č. j. PM 004262/2015-203/Fi. Podkladem pro vydání závazného stanoviska se stalo i stanovisko společnosti Vodochody a kanalizace Kroměříž, a. s. ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2018/02050332, hydrologické posouzení společnosti ENVI-AQUA s.r.o. září 2014 (viz str. 63 žalobou napadeného rozhodnutí), závěrečné zprávy hodnocení hydrologických poměrů v trase D49 Hulín - Fryšták RNDr. Zdeňka Pospíšila květen 2002 a závěrečné zprávy orientačního hydrogeologického průzkumu komunikace v trase Hulín - Fryšták RNDr. Zdeňka Pospíšila srpen 2000. Městský úřad Holešov se rovněž zabýval umístěním stavby v daném ochranném pásmu vodního zdroje, k čemuž poukázal na příslušná rozhodnutí správních orgánů, hodnotil vedení podstatné části komunikace z hlediska ochrany vod. Na podkladě těchto zjištění úřad uvažil obecná rizika realizace a provozování stavby při výstavbě i provozu, zapracoval je do podmínek svého souhlasu, a uzavřel, že realizace navržených stavebních objektů není v rozporu s podmínkami rozhodnutí o stanovení ochranného pásma vodního zdroje. Ze závazného stanoviska je zřejmé, že požadavky správců ochranného pásma a provozovatele jímacího území byly zohledněny v podmínkách vodoprávního souhlasu, stejně tak jako stanoviska správce vodních toků Rymický potok, Rusava, Žabínek, Mojena, Ludslávka, Žeranovka a Židelná, tedy Povodí Moravy, s. p.
279. Soud tedy ve shodě se závěry žalovaného, jakož i přezkumného stanoviska Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 29. 6. 2021, č. j. KUZZL 43694/2021, nezákonnost závazného stanoviska Městského úřadu Holešov ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-29573/2018/ŽP/Ve neshledal.
280. Uvedené žalobní body tak nejsou důvodné.
281. K námitkám vad projektové dokumentace, z níž správní orgány při vydání prvostupňového a žalobou napadeného rozhodnutí vycházely, konkrétně k námitkám rozporu Průvodní zprávy s vyhláškou č. 146/2008, použití neplatných technických norem, nedostatků výkresu koordinační situace a absenci vedení propustků jako samostatných stavebních objektů (osmnáctý, devatenáctý, dvacátý, dvacátý první, dvacátý druhý, dvacátý třetí, dvacátý šestý a třicátý žalobní bod):
282. První čtyři z uvedených žalobních bodů se vztahují k nesouladu Průvodní zprávy s vyhláškou č. 146/2008 Sb. Je skutečností, že vyhláška č. 146/2008 Sb. ve znění účinném do 30. 11. 2018 obsahovala přílohu č. 8, která určovala rozsah a obsah projektové

dokumentace staveb dálnic, silnic, místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací pro vydání stavebního povolení nebo k oznámení stavby ve zkráceném stavebním řízení (*pozn. soudu: tato příloha byla s účinností od 1. 12. 2018 zrušena*). Mezi stranami je nesporné to, že Průvodní zpráva neobsahuje veškeré informace vyžadované touto přílohou. Mezi stranami je také nesporné to, že informace, které měly být dle vyhlášky č. 146/2008 Sb. obsaženy v průvodní zprávě, projektová dokumentace obsahuje, ovšem nikoli přímo v Průvodní zprávě, nýbrž v dalších dokumentech, které jsou součástí projektové dokumentace. Na tyto dokumenty Průvodní zpráva odkazuje.

283. K vadám kapitoly 8 žalobce v žalobě namítal, že uvedená kapitola má obsahovat informace, které se v technických zprávách povinně uvádějí, nerozporoval však, že tyto informace jsou z projektové dokumentace patrné, byť ne z Průvodní zprávy. Soud tuto skutečnost ověřil ze správního spisu a zjistil, že žalobcem uváděné informace, které absentují v kapitole 8.2 Průvodní zprávy, skutečně v různých dokumentech tvořících projektovou dokumentaci jsou uvedeny. Ostatně žalobce ani nepopírá, že by tomu tak bylo.
284. Ač soud souhlasí s žalobcem, že by Průvodní zpráva měla obsahovat veškeré náležitosti, které jí vyhláška č. 146/2008 Sb. ukládá, je nutné při posouzení, zda vady Průvodní zprávy způsobují nezákonnost žalobou napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí, vzít v úvahu i charakter stavby a s ním spojené otázky. Stavba, jež je předmětem řízení a k níž se projektová dokumentace vztahuje, je svým objemem a všeobecnou důležitostí bezpochyby velmi významná. Stavební řízení je ve věci vedeno již od roku 2007, kdy byla podána první žádosti stavebníka o stavební povolení. Projektová dokumentace, obsažená ve správním spisu vedeném v tomto řízení, je rozsáhlá, byla nadto stavebníkem několikrát doplňována (a to i v reakci na podněty žalobce). Jelikož jsou informace, které měly být dle vyhlášky č. 146/2008 Sb. uvedeny v kapitole 8.2 Průvodní zprávy, v projektové dokumentaci obsaženy, byť na jiných místech (na která však Průvodní zpráva odkazuje), je dle soudu zřejmé, že projektová dokumentace není z tohoto důvodu nekompletní. Skutečnost, že předmětné informace nejsou obsaženy přímo v Průvodní zprávě, pak dle názoru soudu nezakládá nezákonnost napadených rozhodnutí, neboť se sice jedná o pochybení, avšak vzhledem k tomu, že informace v projektové dokumentaci jsou, není natolik závažné, aby způsobovalo nezákonnost. V této souvislosti soud dodává, že žalobce nebyl v souvislosti s uvedenými vadami Průvodní zprávy zkrácen na právu seznámit se s řádnou projektovou dokumentací a podat námitky k jejímu obsahu, jak žalobce v žalobě tvrdil. Žalobce měl možnost se s projektovou dokumentací dostatečně seznámit, jak bylo uvedeno výše.
285. Dále soud neshledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Tu žalobce spatřoval v tvrzení žalovaného, že podklady byly před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí doplněny v duchu rozkladové námítky ohledně nedostatečnosti kapitoly 8.2 Průvodní zprávy, přičemž však Průvodní zpráva doplněna nebyla. K tomu soud uvádí, že za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne

29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73 nebo ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Žádná z těchto situací v žalobou napadeném rozhodnutí nenastala. To, že žalobci není zřejmé, co žalovaný mínil některým použitým slovním obratem, nemůže samo o sobě způsobit nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost.
286. K námitkám ke kapitole 15. Průvodní zprávy soud uvádí, že příloha vyhlášky č. 146/2008 Sb. ke kapitole 15. průvodních zpráv uvádí, že tato kapitola má mj. obsahovat popis návrhu řešení stavby z hlediska dodržení splnění požadavků dotčených orgánů. Soud má za to, že z této formulace nevyplývá, že by stavebník v Průvodní zprávě musel uvést, jaké konkrétní podmínky mu byly uloženy a jak tyto konkrétní podmínky plní. Soud souhlasí s žalovaným, že konkrétní podmínky, které vychází z požadavků dotčených orgánů v projednávané věci, jsou obsaženy ve stavebním povolení. Proto jsou pro stavebníka závazné. Není tak třeba, aby konkrétní podmínky a jejich plnění byly vypsány přímo v Průvodní zprávě, ostatně tato povinnost ani dle názoru soudu z výše parafrázované formulace nevyplývá. Jak navíc správně dodalo v prvostupňovém rozhodnutí ministerstvo: „z hlediska časové návaznosti jednotlivých kroků řízení však pro stavebníka navíc není ani reálné zachytit způsob plnění takových podmínek do textu průvodní zprávy v rámci projektové dokumentace, a to proto, že stavebník v době zpracování této dokumentace všechny podmínky (logicky) ani nemůže znát.“ (str. 216 prvostupňového rozhodnutí).
287. Soud nesouhlasí ani s argumentem žalobce, že tvrzení žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, že Průvodní zpráva i ostatní části projektové dokumentace byla ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí řádná a účastníci se s ní mohli seznámit v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu (viz str. 30 žalobou napadeného rozhodnutí), je neurčité a nepravdivé, neboť z hlediska rozkladové námitky ohledně kapitoly 15. Průvodní zprávy k žádné změně nedošlo. Z uvedeného tvrzení žalovaného totiž nevyplývá, že by ke změně Průvodní zprávy mělo dojít, tento smysl tvrzení zřejmě vyvozuje pouze sám žalobce, neboť Průvodní zprávu nepovažoval před vydáním žalobou napadeného rozkladu za řádnou a pro odstranění jejích jím tvrzených vad presumoval její změnu. Argument žalobce § 112 odst. 2 stavebního zákona tak není na místě.
288. Dále žalobce argumentoval povinnostmi projektanta a stavebníka obsaženými v § 159 odst. 3, resp. § 152 odst. 1 stavebního zákona a navazující povinností ministerstva zkontrolovat, zda je projektová dokumentace úplná a přehledná. K tomu soud uvádí, že tato povinnost byla ze strany ministerstva dodržena. Ze spisového materiálu, jakož i z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se ministerstvo kvalitou projektové dokumentace zabývalo. Skutečnost, že došlo k opačnému závěru, než je názor žalovaného, tedy k tomu, že projektová dokumentace je kompletní a přehledná, neznamená porušení této povinnosti.
289. K námitkám ohledně oddílu č. 4 Průvodní zprávy soud opakuje, že absence určitých informací v Průvodní zprávě nezakládá nezákonnost napadených rozhodnutí, jsou-li tyto informace obsaženy na jiných místech projektové dokumentace. Tak tomu je i v tomto případě. Ministerstvo vyhodnotilo projektovou dokumentaci jako úplnou a přehlednou, proto nebylo pochybením, že nepožadovalo její doplnění. Pokud se týká námitkové sféry žalobce, souhlasí soud s ministerstvem a žalovaným, že také v tomto bodě žalobce nevymezil jím chráněný zájem, do něhož bylo/mohlo být zasazeno. Dle § 114 stavebního zákona platí, že účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, pokud je jí přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.

Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednáváním záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží. Obecné tvrzení, že úplná a přehledná projektová dokumentace je předpokladem k ochraně práv a zájmů účastníků, nepostačí. Takovýto obecný argument by dle soudu bylo možné použít v naprosté většině námitek.

290. K chybějícím hydrometeorologickým a hydrologickým údajům soud dodává, že z logiky věci, jakož i z přílohy č. 8 vyhlášky č. 146/2008 Sb., na níž se žalobce odvolává, je zřejmé, že některé požadavky a kategorie informací se uplatní pouze u té kategorie staveb, u níž jsou relevantní (k tomu z uvedené přílohy: „*Závazné je členění projektové dokumentace a označení jejich částí. Obsah jednotlivých částí a dokumentů se použije přiměřeně s ohledem na kategorii a třídu pozemní komunikace, druh a dopravní význam stavby (objektu), její umístění, stavebně technické provedení, účel využití, vliv na životní prostředí a dobu životnosti stavby.*“). Z projektové dokumentace je přitom zřejmé, že některé z informací požadovaných v kapitole 3 písm. g) Průvodní zprávy (plavební podmínky, inundace) nejsou u stavby relevantní. Pokud se týká ostatních údajů, jsou tyto řešeny (souhlasnými) stanovisky vodoprávního úřadu v souladu s § 17 vodního zákona. Skutečnost, že nejsou obsaženy v Průvodní zprávě, nezakládá nezákonnost napadených rozhodnutí, neboť v projektové dokumentaci tyto údaje obsaženy jsou.
291. K namítané nepřezkoumatelnosti soud uvádí, jako uvedl již výše. Skutečnost, že žalobci není zcela jasný smysl slov žalovaného, nezakládá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Je pravdou, že v tomto bodě žalovaný mohl a měl svou argumentaci (viz str. 50 žalobou napadeného rozhodnutí) podrobněji vysvětlit, avšak dle soudu i z použité formulace lze pochopit, co měl žalovaný na mysli. Pokud se týká žalobního argumentu, dle něž ministerstvo porušilo svou povinnost dle § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, soud uvádí, že takové porušení neshledal. To, že ministerstvo ohodnotilo projektovou dokumentaci jako úplnou, přehlednou a obsahující v odpovídající míře řešení obecných požadavků na výstavbu, zatímco žalobce ji za takovou nepovažuje, znamená pouze dva odlišné názory na věc, nikoli porušení povinnosti ministerstvem.
292. Další námitky se týkaly použití neplatných technických norem. K těm soud obecně odkazuje na body 217 a 218 odůvodnění a dále uvádí, že skutečnost, že byly v Technických zprávách některých stavebních objektů použity technické normy, které nebyly obsaženy v příloze č. 1 Vyhlášky, sama o sobě neznamená, že byla projektová dokumentace navržena podle nesprávných technických norem. Navíc např. technická norma ČSN 72 1002, kterou žalobce uvádí jako příklad neplatné technické normy, je dosud v této příloze Vyhlášky uvedena, přestože dle dostupných informací již není platná. Vzhledem k vývoji času, výzkumu a různých technologií je logické, že se technické normy dále vyvíjejí a původní jsou rušeny a nahrazovány jinými, případně se přechází na normy evropské (tzv. ČSN EN). Soudu je z jeho činnosti známo, že z přehledu technických norem vyplývá, která nová norma rušenou nahrazuje, příp. na kterou evropskou normu se od rušené přechází. Požadavek, aby v projektové dokumentaci byly upravovány názvy nových technických norem, nahrazujících technické normy v ní původně obsažené, by přinášel zcela nadbytečnou administrativní zátěž, která je vzhledem k výše uvedenému neúčelná.

Taktéž žalobcův argument, že stavebník je dle podmínky č. 1 stavebního povolení povinen stavbu realizovat dle projektové dokumentace, která se odvíjí od použité technické normy, je lichý. Vzhledem k délce stavebního řízení (přes 10 let) je zřejmé, že za tuto dobu došlo ke změně některých technických norem, z nichž projektová dokumentace vycházela. Pokud by pak byl žalobcův výklad správný, musela by se stavba řídit již neplatnými, tudíž i zastaralými, technickými normami. Takový postup přitom nelze považovat za správný, efektivní ani souladný s nejnovějším stavem poznání. K odkazu na § 16 a § 21 Vyhlášky soud uvádí, že ani některé ze závazných technických norem uvedených ve Vyhlášce nejsou v současné době platné (např. hned první norma uvedená ve Vyhlášce ČSN 36 5601 byla nahrazena normou ČSN EN 50556, která byla nahrazena současně platnou normou ČSN EN 50556 ED. 2, jak soud zjistil z informací dostupných na internetovém vyhledávači www.google.com). Tato skutečnost pouze potvrzuje, že technické normy se v průběhu času mění a není možné požadovat, aby stavba probíhala dle již neplatných technických norem. To však neznamená, že je nutné projektovou dokumentaci aktualizovat pokaždé, když je nějaká z technických norem, na něž dokumentace odkazuje, nahrazena jinou, a to za situace, kdy je zjistitelné, kterou novou technickou normou byla původní technická norma nahrazena. Závěrem soud uvádí, že také v tomto bodě žalobce nevymezil jím chráněný zájem, do něhož bylo/mohlo být zasazeno. Dle § 114 stavebního zákona platí, že účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, pokud je jí přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží. Obecné tvrzení, že projektování dálnic podle neplatných technických norem může zasahovat do zájmů na ochraně životního prostředí a veřejného zdraví např. tím, že stavba nebude bezpečná k životnímu prostředí, nepostačí. Takovýto obecný argument by dle soudu bylo možné použít v naprosté většině námitek.

293. Soud dále dodává, že neshledal nepřezkoumatelnou úvahu žalovaného, že je v přehledu ČSN vždy uvedeno, která norma nahrazuje zrušenou normu. Žalobce nepřezkoumatelnost úvahy spatřoval v tom, že dle něj nebylo jasné, o jaký přehled ČSN se jedná. Soud zaprvé odkazuje na výše uvedené vysvětlení, kdy je založena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, za druhé uvádí, že z předmětné úvahy je zřejmé, co se přehledem ČSN myslí.
294. Soud shledal nedůvodným také žalobní bod týkající se údajných nedostatků koordinační situace a vypořádání námitek ohledně nich správními orgány. Soud zaprvé nevešel na argumenty ohledně nedostatečného rozlišení výkresu. Je sice skutečností, že v příloze č. 8 vyhlášky č. 146/2008 Sb. je uvedeno, že projektová dokumentace má mít část B. Souhrnné řešení stavby, v níž by měla být mj. obsažena situace stavby (koordinační), k níž tato příloha uvádí mj.: „*Volba měřítko závisí na složitosti stavby, použije se obvykle měřítko 1:2000, 1:1000 nebo 1:500.*“ Výkres situace stavby (koordinační), jenž je součástí projektové dokumentace, však má měřítko 1:10 000. Z citovaného textu však jakkoli nevyplývá, že by měřítko 1:10 000 snad bylo nedostatečné, pouze z něj vyplývá, že se obvykle použije měřítko citlivější. Soud k tomu navíc opakuje, že v úvodu uvedené přílohy vyhlášky č. 146/2008 Sb. je uvedeno, že: „*Závazné je členění projektové dokumentace a označení jejích*

částí. Obsah jednotlivých částí a dokumentů se použije přiměřeně s ohledem na kategorii a třídu pozemní komunikace, druh a dopravní význam stavby (objektu), její umístění, stavebně technické provedení, účel využití, vliv na životní prostředí a dobu životnosti stavby.“ Není tedy v rozporu s vyhláškou č. 146/2008 Sb., když bylo u tohoto výkresu použito měřítko 1:10 000. Soud navíc ze správního spisu ověřil, že řešení jednotlivých stavebních objektů v citlivějším měřítku je zřejmé z podrobných výkresů projektové dokumentace (tyto výkresy jsou obsaženy v části C projektové dokumentace). Skutečnost, že výkres situace stavby (koordinační) není v projektové dokumentaci v podrobnějším měřítku, než 1:10 000 nezakládá nezákonnost žádného z napadených rozhodnutí. Pokud se týká žalobcovy námítky, že ze strany správních orgánů nebyl zjištěn stav věci, o němž nebylo důvodných pochybností, soud poznamenává, že žalovaný zjistil, že projektová dokumentace obsahuje potřebné detaily (viz str. 51 žalobou napadeného rozhodnutí) a soud s tímto názorem souhlasí. Není tedy pravdou, že by nebyl zjištěn stav bez důvodných pochybností.

295. Za druhé nelze souhlasit ani s argumenty ohledně zpracování výkresu situace stavby (koordinační) na podkladu katastrální mapy s vyznačením hranic a parcelních čísel pozemků. Je sice skutečností, že tento výkres uvedené detaily neobsahuje, obsahuje je však část G projektové dokumentace (konkrétně soubor dokumentů s názvem Záborový elaborát). Soud podotýká, že absence těchto informací ve výkresu v části B projektové dokumentace nezakládá nezákonnost napadených rozhodnutí, jsou-li tyto informace obsaženy na jiných místech projektové dokumentace. Je sice pravdou, že by uvedené údaje měla koordinační situace obsahovat, lze ale přisvědčit žalovanému, že vzhledem k rozsáhlosti stavby by jejich uvedení koordinační výkres výrazně znepřehlednilo. Naopak v části G jsou uvedené údaje velmi podrobně a přehledně uvedeny. Soud proto opakuje, že jejich absence v koordinační situaci není natolik závažnou vadou, aby měla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Soud dále dodává, že není pravdou, že by ve správním spisu nebylo možné část G, na níž odkazuje prvostupňové i žalobou napadené rozhodnutí, dohledat. Část G je uložena v celé jedné krabici spisového materiálu, která navíc obsahuje podrobný spisový přehled, v němž jsou jednotlivé dokumenty tvořící část G uvedeny v pořadí, v jakém jsou do této krabice uloženy. Pokud se týká námítky nepřezkoumatelnosti, týkající se tvrzení žalovaného o členění příloh, soud ji neshledal důvodnou. Jak již bylo výše uvedeno, nepřezkoumatelnost nezakládá pouze to, že z dílčího textu odůvodnění není zcela a bezpochyby zřejmé, co jím bylo myšleno.
296. Stejně tak soud neshledal žalobou napadená rozhodnutí nezákonnými pro absenci legendy a ochranných pásem v uvedeném výkresu. Požadovaná legenda je součástí výkresů v části C projektové dokumentace (jak ostatně upozornilo již ministerstvo na str. 257 stavebního povolení), ve stejné části jsou obsaženy také výkresy se zakreslením ochranných pásem. Soud pouze opakuje, že absence těchto informací v koordinační situaci nezakládá nezákonnost napadených rozhodnutí, jsou-li tyto informace obsaženy na jiných místech projektové dokumentace. Žalobce nijak nevysvětlil svůj další argument, že není spolehlivě zřejmé, že jsou legendy z části C relevantní i pro výkres koordinační situace. Dle názoru soudu tato relevance vyplývá přímo z toho, že se projektová dokumentace vztahuje k jedné stavbě, pouze se skládá z různých částí, není proto důvod pochybovat o tom, že je legenda totožná pro všechny výkresy, které ji tvoří.
297. Pokud se týká obvodu stanoviště, soud dává za pravdu žalovanému, že tento je vyznačen na situaci v části E projektové dokumentace. Skutečnost, že jej legenda výslovně nezmiňuje, na situaci nic nemění, neboť jej lze zcela zřetelně z výkresu v části E vyčíst. Jak

již bylo uvedeno výše, absence tohoto údaje v části B, situace stavby (koordinační) nezakládá nezákonnost rozhodnutí.

298. Konečně soud souhlasí s ministerstvem, že vegetační úpravy jsou změnou nestavebního charakteru, kterou dle běžné praxe koordinační situace v projektové dokumentaci neobsahuje, oplocení se zakresleno a další objekty jsou podrobně rozpracovány v části C projektové dokumentace, a to včetně parametrů protihlukových staveb. Stavební objekty C 157 a C 211, stejně jako některé další objekty, nebyly předmětem stavebního řízení, proto o nich nebylo stavebním povolením rozhodnuto (objekty, o nichž bylo stavebním povolením rozhodnuto, v něm jsou vyjmenovány). Skutečnost, že v územním rozhodnutí byly umístěny i jiné stavební objekty, než byly povoleny stavebním povolením, nezakládá nezákonnost stavebního povolení. Pouze to znamená, že o nich případně bude vedeno jiné povolovací řízení, jak již bylo vysvětleno.
299. Soud tedy uzavírá, že ač lze v projektové dokumentaci shledat určité výše popsané nedostatky, s ohledem na rozsáhlost stavby a skutečnost, že projektová dokumentace veškeré údaje obsahuje, jen zčásti na jiných než vyhláškou stanovených místech, tyto nedostatky nezakládají nezákonnost napadených rozhodnutí.
300. Závěrem soud uvádí, jako již učinil u několika předchozích žalobních bodů, že žalobce dostatečně nevymezil jím chráněný zájem, do něhož bylo/mohlo být zasaženo. Obecné tvrzení, že jako účastník řízení má právo vznášet námitky k projektové dokumentaci, nepostačí.
301. Ohledně absence propustků jako samostatných stavebních objektů soud souhlasí s žalobcem, že propustky jsou důležité, a to nejen pro bezpečnou migraci živočichů. Skutečnost, že tyto propustky nejsou v projektové dokumentaci vedeny jako samostatné stavební objekty, však neznamená, že propustky nejsou v projektové dokumentaci vůbec zpracovány. Projektová dokumentace jejich zpracování obsahuje (viz např. projektová dokumentace k stavebním objektům SO 101.1, SO 101.2, SO 102), byť nikoli jako samostatných stavebních objektů, tudíž je dostatečně zajištěno jejich umístění v rámci stavby. Jak již bylo soudem uvedeno mnohokrát výše, to, že projektová dokumentace obsahuje některé informace na jiných místech, než kde je předpokládá vyhláška č. 146/2008 Sb., nezakládá její vady, a tudíž ani nezákonnost napadených rozhodnutí. Ohledně propustků dále soud odkazuje na vypořádání žalobních bodů týkajících se migračních objektů uvedené výše.
302. Uvedené žalobní body tedy soud shledal nedůvodnými.
303. K námitkám ohledně nemožnosti podat námitky k upravené projektové dokumentaci a vad oplocení stavby (dvacátý čtvrtý a dvacátý pátý žalobní bod).
304. Soud předně dává za pravdu žalobci, že pokud se jednalo o doplnění projektové dokumentace, mělo ministerstvo postupovat v souladu s § 112 odst. 2 stavebního zákona a určit účastníkům řízení a dotčeným orgánům lhůtu ne kratší než 10 dnů k uplatnění námitek a závazných stanovisek. Jak je uvedeno v žalobcem citovaném rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 36/2010-127: „Jestliže je při ústním jednání uplatněna námitka, na kterou stavebník reaguje změnou podkladové dokumentace, jako tomu bylo v dané věci, pak je povinností stavebního úřadu dát dle povahy změny nejméně účastníkům, jichž se tato dodatečná úprava povolované stavby týká, možnost na takovou změnu opět reagovat a vyjádřit k ní své stanovisko. Účastníci se před ústním jednáním seznamují s projektovou dokumentací a

navrhovanou podobou stavby v určité podobě, zákon jim dává právo uplatnit proti ní své námitky. Pokud se tato podoba změní, pak je z logiky věci nutno jim toto právo zachovat, tj. dát jim možnost se seznámit se změněnou podobou stavby a uplatnit i proti ní své námitky (zvýraznění doplněno zdejší soudem).“ S tímto názorem NSS se zdejší soud zcela ztotožňuje a dodává, že ač NSS v rozsudku nezmínil konkrétní délku lhůty k uplatnění námitek, musí být taková lhůta znovu minimálně desetidenní tak, aby bylo zcela zachováno právo účastníka dle § 112 odst. 2 stavebního zákona. Není zde důvod, aby po doplnění projektové dokumentace byla lhůta k podání námitek k této doplněné projektové dokumentaci kratší, než k původní projektové dokumentaci. Ministerstvo tedy pochybilo, když po doplnění projektové dokumentace postupovalo podle § 36 správního řádu a nestanovilo lhůtu v souladu s § 112 odst. 2 stavebního zákona.

305. Pro posouzení projednávané věci je však rozhodné, zda mělo uvedené pochybení ministerstva vliv na zákonnost napadených rozhodnutí a zda jím bylo zasaženo do žalobcova práva uplatnit námitky proti doplněné projektové dokumentaci. Soud je po prostudování spisového materiálu přesvědčen, že k takovému zásahu do žalobcových práv nedošlo, tudíž pochybení nezakládá nezákonnost napadených rozhodnutí. Je tomu tak z následujících důvodů. Za prvé byla veřejná vyhláška ze dne 21. 10. 2020, č. j. 269/2017-910-IPK/63, již ministerstvo podle § 36 odst. 3 správního řádu oznámilo doplnění podkladů stavebníkem a určilo 5 denní lhůtu k vyjádření k těmto podkladům, doručena žalobci dva měsíce před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Za druhé žalobce dne 10. 11. 2020 uplatnil další námitky, strukturované do 9 bodů (jak žalobce sám uvádí i na str. 3 žaloby), je tedy zřejmé, že se po doplnění podkladů s těmito seznámil a nebyla mu odepřena možnost podat námitky, neboť námitky podal. Soud pro úplnost dodává, že se těmito námitkami ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí zabývalo (viz str. 282 až 285 prvostupňového rozhodnutí). Je tedy zřejmé, že žalobcovo právo na podání námitek nebylo výše uvedeným chybným postupem ministerstva dotčeno.
306. Ohledně námitek žalobců Vizovické Vrchy, Spolek pro ekologii Kostelec a I. L., týkajících se nedodržení postupu dle § 36 odst. 2 a § 39 odst. 2 správního řádu soud uvádí, že ani zde neshledal pochybení správních orgánů. K tomu uvádí, že je sice skutečností, že správní orgán je povinen poskytnout účastníkům informace o řízení, neznamená to však, že jim musí poskytovat podklady ze správního spisu, o což žalobci dle vlastních tvrzení obsažených v žalobě žádali dne 9. 11. 2020. Ministerstvo žalobce vyzvalo, aby se seznámil s těmito podklady, pokud tak z určitých důvodů uvedení žalobci neučinili, ač tak učinit mohli, nelze takové jednání klást k tíži ministerstva. Je skutečností, že ministerstvo mělo o žádosti o prodloužení lhůty rozhodnout, pokud tak neučinilo, nelze v tom však spatřovat nezákonnost napadených rozhodnutí, neboť žalobce měl, jak je uvedeno výše, na vyjádření k doplněným podkladům nikoli 5 dnů, nýbrž dva měsíce do vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud dále podotýká, že vzhledem k totožné textaci žalob i námitek a rozkladových námitek všech žalobců (včetně žalobce Egeria) lze důvodně předpokládat, že výše uvedení žalobci mohli a pravděpodobně získali informace o doplněných podkladech od žalobce Egeria.
307. K vadám oplocení stavby soud dále doplňuje, že neshledal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost spočívající v odkazu na vypořádání námitek k 5 bodu rozkladu. Jak již soud výše vícekrát uvedl, nesrozumitelnost odůvodnění rozhodnutí spočívající v nejasném vyjádření žalovaného nezakládá nepřezkoumatelnost

rozhodnutí. Žalovaný se s rozkladovými námitkami vypořádal i podrobně (viz str. 42 žalobou napadeného rozhodnutí), nejen tímto ne zcela zřejmým odkazem.

308. K samotné podstatě žalobcovy argumentace v tomto žalobním bodu soud uvádí, že z žaloby není jasné, proč by dle žalobce mělo oplocení mařit rozhodnutí o výjimce ze dne 24. 5. 2016, č. j. KUZL 63861/2015. Dle soudu oplocení stavby ve formě pletiva (viz technická zpráva k SO 731 Oplocení) neznemožní křečkoví polnímu využívat k přechodu dálnice propustky vedoucí pod dálnicí, neboť oplocení lze jistě obejít v místě, kde končí, začíná, či je přerušeno. Pokud se týká žalobcov odkazu na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2020, č. j. 31 A 72/2019-203, soud uvádí, že úkolem ministerstva ve stavebním řízení nebylo kontrolovat obsah rozhodnutí o výjimce. Rozhodnutí o udělení výjimky jsou pouze podkladem stavebního povolení, ministerstvo z nich vychází, není však povinno ani oprávněno posuzovat jejich obsah. Konečně pokud se týká žalobcovy námitky, že žalovaný výslovně nereagoval na některé jeho rozkladové argumenty, i když se jimi měl zabývat z úřední povinnosti dle § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona soud uvádí následující. Správní orgán není povinen v rozhodnutí o rozkladu vypořádat veškeré jednotlivé argumenty odvolatele, postačí, pokud je z pokud proti nim v odůvodnění rozhodnutí postaví argumentaci, v jejíž konkurenci námitky odvolatele neobstojí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí několikrát uvedl, že projektová dokumentace je dle jeho názoru úplná, přehledná a splňuje tedy požadavky § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tento názor také odůvodnil. Proto má soud za to, že žalovaný neporušil svou povinnost, když se podrobně nezabýval některými z dílčích rozkladových námitkách žalobce.
309. K námitkám týkajícím se výsadby dřevin (dvacátý osmý žalobní bod).
310. Soud na tyto námitky nevešel. Za prvé, jak již soud výše vysvětlil, není pravdou, že by ministerstvo akceptovalo neúplnou projektovou dokumentaci, ministerstvo totiž projektovou dokumentaci ověřilo a shledalo ji za úplnou. Skutečnost, že žalobce má na její úplnost jiný názor, neznamena sama o sobě pochybení ministerstva. Stavební povolení obsahuje jak podmínku, že má být stavba provedena dle projektové dokumentace, tak i podmínky týkající se provedení výsadby podle požadavků souhlasu Městského úřadu Kroměříž ze dne 4. 12. 2014, č. j. MeUKM/074754/2014/0464/13 (viz podmínka č. 39 na str. 12 stavebního povolení). Obě tyto podmínky mají stejnou váhu a obě jsou pro stavebníka závazné. Pokud tedy není výsadba dřevin zahrnutá v projektové dokumentaci, stejně je stavebník povinen ji provést podle podmínek obsažených ve stavebním povolení. Ministerstvo zavázalo stavebníka podmínky výsadby splnit, což nelze interpretovat jako jeho dobrou víru v budoucí snahu stavebníka. Uložilo totiž stavebníkovi povinnost splnit podmínku, nesplnění této povinnosti by pro stavebníka mělo negativní následky. Není tedy pravdou, že by správní orgány nezjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že by nedostatečně chránily veřejný zájem reprezentovaný uvedeným závazným stanoviskem. Naopak tento zájem chránily zanesením podmínek z něj vyplývajících do stavebního povolení, které je pro stavebníka závazné. Ostatně to soud již vysvětlil také při vypořádání některých předchozích žalobních bodů (zejména žalobních bodů čtrnáctého, patnáctého a šestnáctého).
311. K námitkám, v nichž žalobce brojil proti vypořádání rozkladových námitkách proti podkladům vodoprávního úřadu Magistrátu města Zlína a závazného stanoviska EIA, a zároveň žádal jejich přezkoumání soudem (dvacátý devátý a třicátý první žalobní bod).

312. K nepřezkoumatelnosti sdělení Magistrátu města Zlína ze dne 24. 3. 2017 a sdělení Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 16. 8. 2021 soud uvádí následující. Předně soud uvádí, že není oprávněn tato sdělení přezkoumávat podle § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť se nejedná o závazné podklady žalobou napadeného, ani prvostupňového, rozhodnutí. Ani jeden z přípisů totiž nemá charakter závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu.
313. Podle § 149 odst. 1, 3, a 4 správního řádu v rozhodném znění platí, že *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.*
314. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, závazné stanovisko je úkonem správního orgánu, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení ve smyslu § 67 správního řádu, jeho obsah je ovšem závazný pro výrokovou část rozhodnutí. Je tedy jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán je posouzením otázky dotčeného orgánu vyjádřeným v závazném stanovisku vázán, jak vyplývá zejména z odst. 3 správního řádu. Ohledně závazného stanoviska dotčeného orgánu podle § 149 správního řádu platí, že závazné stanovisko by se mělo z hlediska formálních náležitostí a jeho obsahu, zejména co do požadavku jasnosti, určitosti a přezkoumatelnosti, blížit správním rozhodnutím (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150). Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, pak je správní orgán, který je závazným stanoviskem vázán, povinen předložit toto závazné stanovisko nadřízenému správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, aby jej potvrdil nebo změnil. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30).
315. Soud se s obsahem obou sdělení, jež jsou součástí správního spisu, seznámil, a došel k tomu, že sdělení Magistrátu města Zlín ze dne 24. 3. 2017 není závazným stanoviskem, nýbrž pouhým sdělením vodoprávního úřadu, vycházejícím z interní metodického pokynu Ministerstva zemědělství k posouzení záměru dle § 23a vodního zákona. Sdělení totiž nenaplnuje jeden ze znaků typických pro závazná stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu, neboť není závazné pro výrokovou část rozhodnutí. V uvedeném sdělení je nadto konstatováno, že: „*souhlas podle § 17 vodního zákona ze dne 4. 2. 2015, č. j. MMZL 9213/2015 OŽPaZ-4 se tímto nemění a zůstává nadále v platnosti.*“, z čehož jasně vyplývá, že sdělení nemá na udělený souhlas vliv. Sdělení nadřízeného orgánu, tedy sdělení Magistrátu města Zlín ze dne 24. 3. 2017 tudíž též nemůže být závazným stanoviskem, neboť nepotvrzuje ani nemění závazné stanovisko, pouze se vyjadřuje ke sdělení svého podřízeného orgánu. Soud tedy nemohl přikročit k přezkoumání těchto sdělení dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Nic na tom nemění ani obecná žalobcová námitka, že: „*podklad měl mít formu závazného stanoviska*

dotčeného orgánu dle § 149 správního řádu a nikoli jiného úkonu ve smyslu § 154 správního řádu“. Toto své tvrzení žalobce nepodepřel žádnými argumenty, nenamítal žádné konkrétní důvody, proč by tomu dle něj mělo být. Soudu nepřisluší domýšlet argumenty žalobce, proč se takto obecně vysloveným tvrzením nemohl zabývat.

316. Dále se soud zabýval argumentací žalobce proti vypořádání rozkladových námitek proti souhlasu Magistrátu města Zlína ze dne 4. 2. 2015, č. j. MMZL 9213/2015 OŽPaZ-4. Soud předně uvádí, že souhlasí s žalobcem, že tento souhlas měl být vydán formou závazného stanoviska, nikoli formou rozhodnutí. Je tomu tak proto, že forma souhlasu dle § 17 vodního zákona závisí na tom, zda tento souhlas bude podkladem pro nějaké navazující řízení (typicky pro stavební řízení obecného stavebního úřadu), či nikoli. Pokud po vydání souhlasu nebude následovat stavebně-povolovací řízení obecného stavebního úřadu či jiného orgánu veřejné správy, bude mít souhlas formu závazného stanoviska. V případě, že půjde o konečné posouzení záměru a nebude již následovat postup jiného správního orgánu, do kterého by se mohl obsah udělovaného souhlasu promítnout, bude mít souhlas formu rozhodnutí (obdobně viz též rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2016, č. j. 48 A 35/2014-63). V projednávaném případě se jedná o souhlas dle § 17 písm. a), c) a e) vodního zákona, dle nichž je souhlas vodoprávního úřadu třeba: *„ke stavbám a zařízením na pozemcích, na nichž se nacházejí koryta vodních toků, nebo na pozemcích s takovými pozemky sousedících, pokud tyto stavby a zařízení ovlivní vodní poměry; ke stavbám, k těžbě nerostů nebo k terénním úpravám v záplavových územích; ustanovení § 67 tím není dotčeno; ke stavbám v ochranných pásmech vodních zdrojů*“. Z toho jednoznačně plyne, že souhlas vydaný podle tohoto ustanovení může mít povahu správního rozhodnutí pouze v případě, je-li udělen ke stavbám, jejichž umístění ani provedení nevyžaduje povolení ani jiného opatření stavebního úřadu. V projednávaném případě však bylo vedeno řízení o stavebním povolení, což bez dalšího svědčí tomu, že zde určitý povolovací akt stavebního úřadu vyžadován byl. Ostatně samotné stavební povolení na uvedený souhlas odkazuje jako na podklad stavebního povolení (viz bod [101], odst. 39 stavebního povolení). Soud tedy uzavírá, že souhlas měl být vydán ve formě závazného stanoviska, nikoli rozhodnutí, a je tedy třeba na něj nahlížet jako na závazné stanovisko.
317. Soud má vzhledem ke shora uvedenému za to, že předmětný souhlas je i přes nesprávně zvolenou formu závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu. Jako takový jej tedy lze přezkoumat ve správním soudnictví dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Jak uvádí NSS v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, s ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, které je závazné pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je na jeho obsah a formu nutné přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí podle § 67 a 68 správního řádu. Zejména pak § 68 odst. 3 správního řádu, který stanoví náležitosti řádného odůvodnění. Soud tedy přistoupil k přezkumu předmětného závazného stanoviska (souhlasu), které shledal přezkoumatelným a splňujícím nároky na obsah, formu i náležitosti rozhodnutí podle § 67 a 68 správního řádu. Žalobce namítal, že souhlas nebyl vydán k povolované stavbě, neboť byl stavební záměr po vydání souhlasu zúžen o stavební objekty odlučovačů ropných látek, proto nadále neplatí předpoklad uvedený v souhlasu, že dešťové stoky jsou vyústěny do odlučovačů ropných látek a nebyl tak zjištěn stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností. Soud k tomu uvádí, že souhlas byl vydán v souladu se stavem věci ke dni vydání souhlasu. Skutečnost, že byla část stavby následně vyloučena k samostatnému projednání, neznamená, že by daný souhlas nebyl dostatečným podkladem pro vydání stavebního povolení. Vyloučení některých stavebních objektů k samostatnému řízení

neznamená, že tyto objekty nebudou v rámci záměru realizovány, nýbrž jen že nebudou realizovány v rámci stejného stavebního řízení. Jak již soud ostatně uváděl ve vypořádání čtvrtého žalobního bodu. Údajné opomenutí vyhodnocení stavby z hlediska cílů ochrany vod zakotvených v § 23a vodního zákona bylo zahlazeno sdělením Magistrátu města Zlína ze dne 24. 3. 2017, č. j. MMZL 40018/2017 OŽPaZ-2. Soud k tomu dodává, že není zákonem požadováno, aby toto posouzení mělo formu závazného stanoviska. Ohledně sdělení Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 16. 8. 2021 soud odkazuje na vypořádání výše.

318. Soudu tedy zbývá posoudit, zda pochybení vodoprávního úřadu, tj. vydání souhlasu v chybné formě, ovlivnilo zákonnost žalobou napadeného či prvostupňového rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že souhlas obsahoval náležitosti, které musí obsahovat závazné stanovisko, nezjistil soud vliv chyby formy předmětného souhlasu na vydání prvostupňového a žalobou napadeného rozhodnutí. Obsah, který ze souhlasu vyplýval, a který měl vliv na vydání stavebního povolení, totiž zůstává nezměněn. Nadto správní orgány s tímto souhlasem nakládaly jako se závazným stanoviskem, když jej k námitce žalobce postoupily správnímu orgánu nadřízenému vodoprávnímu úřadu k posouzení.
319. K námitkám proti vypořádání rozkladových argumentů ohledně stanoviska EIA soud předně uvádí, že neshledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným kvůli nevypořádání žalobcovy rozkladové námítky ohledně podmínky č. 14 stanoviska EIA. Jak již bylo uvedeno, není správní orgán povinen vypořádávat každou jednotlivou námitku, postačí, když proti ní postaví logickou ucelenou argumentaci. To žalovaný učinil (viz str. 34 žalobou napadeného rozhodnutí).
320. Soud dále uvádí, že v rozsahu žalobní argumentace přezkoumal závazné stanovisko EIA ze dne 22. 11. 2016, č. j. 63881/ENV/16 a jej potvrzující závazné stanovisko ministra životního prostředí ze dne 18. 8. 2021, č. j. MZP/2021/430/615 postupem dle § 75 odst. 2 s. ř. s. a neshledal je nezákonnými. Soud neshledal, že by podmínka č. 14 závazného stanoviska EIA byla v rozporu s § 4 odst. 1 a § 24a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, jak namítal žalobce. Z žalobcem uváděných ustanovení dle soudu nijak nevyplývá, že by na dálnici nebylo možné dočasně (*pozn. soudu: dle podmínky č. 14 je omezení podmínkou do doby realizace související dopravní stavby*) omezit tranzitní nákladní dopravu. Proto soud neshledal závazné stanovisko EIA nezákonným a nezákonným neshledal ani závazné stanovisko ministra životního prostředí ze dne 18. 8. 2021, č. j. MZP/2021/430/615, které jej potvrdilo. Druhé jmenované závazné stanovisko neshledal soud ani nepřezkoumatelným pro nedostatek vypořádání námitek žalobce. Ministr životního prostředí ve svém stanovisku srozumitelně sdělil, co ho vedlo k potvrzujícímu stanovisku a dostatečně reagoval na argumentaci žalobce, jak již bylo výše uvedeno, nebylo třeba, aby vypořádal každý jednotlivý argument žalobce.
321. Ani tyto žalobní body nejsou důvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

322. Rozhodnutí ministerstva a žalovaného byla vydána v souladu se zákonem, soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
323. Výrok II. je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

324. Osoby zúčastněné na řízení by měly právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); k tomu ale v této věci nedošlo, protože osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 27. dubna 2022

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu